

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Baştan Çıkarma Seansları

Gina L. Maxwell

*“Külkedisi, doğru
zamanı bekleyen
bir kelebek kozasıdır,
bir kere kanatlarını
açtığında artık uçmasını
engelleyemezsiniz.”*

Amazon

#ORPPERSEPHONE

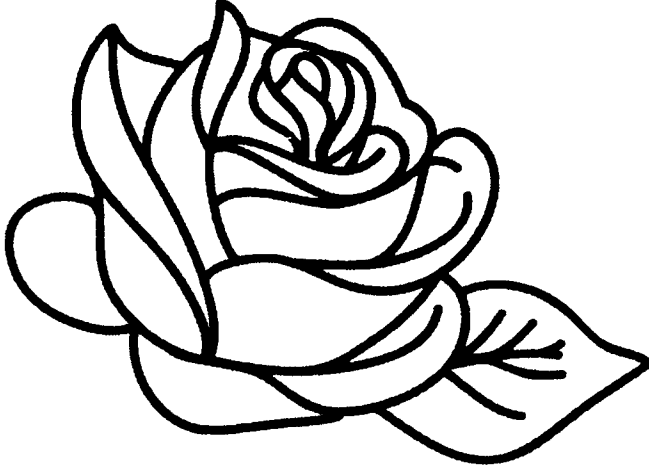
Çeviren: Sebnem Özcan

NOVELLA
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>

*Tenin derinlerinde
tutku tohumları
vücut buluyor...*

*Tenin derinlerinde
tutku tohumları vücut buluyor...*

Baştan Çıkarma
Seansları

Gina L. Maxwell

Çeviren: Şebnem Özcan

Baştan Çıkarma Seansları

Gina L. Maxwell

1. Baskı: Mayıs 2014

ISBN: 978-605-348-281-9

Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©GINA L. MAXWELL

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Ajans aracılığıyla
Novella Yayınları'na aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı

Sonsuz Matbaa Kâğıt Mücellit Hizm. San. ve Tic. Ltd. Şti.

Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. No: 291

Topkapı / İstanbul

Sertifika No : 28487

Tel: 0212 674 85 28

Bir Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti. markasıdır.

NOVELLA YAYINLARI
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13
Faks: 0 212 483 27 38
www.novellayayinlari.com
info@novellayayinlari.com

Orijinal Adı : Seducing Cinderella
Yayın Yönetmeni : Şahin Güç
Çeviren : Şebnem Özcan
Editör: : A. Deniz Topaktaş
Sayfa Tasarımı : Erkan Küçük
Kapak Tasarımı : Yasin Öksüz

www.webcanavari.net / Orppersephone

Birinci Bölüm

Lucie Miller, ofisinin kapısı çalındığında, başını kaldırıp bakma zahmetine girmedi. Sıradaki fizik terapi hastası erken gelmişti. Henüz bir önceki hastasının evrak işlerini bitirmemiş olduğundan bu onu rahatsız etti. Gözlüğünü durması gereken yere geri itti. Hastası, o işlerini bitirirken, pekâlâ on dakika dışarıda bekleyebilirdi.

Kapı tekrar, daha ısrarcı bir şekilde çalındı. Bir kez daha, diğerlerinin ihtiyaçlarına boyun eğmemek konusundaki kesin kuralını çiğnedi. Kalemmini, önünde duran kâğıt tomarının üzerine bırakarak dışarıya seslendi: “Girin.”

Kapının kenarında, kusursuzca şekillendirilmiş esmer saçlara sahip bir kafa belirdi. “Umarım seni rahatsız etmiyorumdur.”

Kuzey Nevada Tıp Merkezi Spor Hekimliği Bölüm Başkanı ve son derece yakışıklı Dr. Stephen Mann’ın yumuşak ve pürüzsüz sesini duyunca kalbinin hızla çarpmasına engel olamamıştı. Beyni ister istemez, son hızla nasıl görünüyor

olduğuna dair bir analiz yaptı ve kendine her zamanki teşhisini koydu: “Gösterişsiz ve özensiz”. Hayal kırıklığıyla dolu bir iç geçirmeyi ve atkuyruğundan kurtulmuş birkaç saç tutamını eliyle düzetme isteğini dizginleyerek en güzel gülümsemesini takındı. “Tabii ki hayır. Bir toplantıyı daha unutmadım, değil mi?”

Dr. Mann’ın gülümsemesiyle birlikte her iki yanağındaki gamzeler ona göz kırpmıştı. “Hayır, bugün unutmadın,” dedi ve kapıyı kapadı. Lucie’nin kalbi yerinden fırlayacaktı. Kendisi de ortopedi cerrahı olduğundan, Rehabilitasyon ve Spor Hekimliği Merkezi’ndeki pek de etkileyici olmayan ofisini daha önce defalarca ziyaret etmişti. Ama kapıyı bir kez bile kapamamıştı.

Bundan bir sonuç çıkarmamaya çalışarak eliyle işaret etti “Otur lütfen.”

“Ama...”

Lucie üzerinde dosyalar, eski gazeteler ve araştırma makalelerinden bir kule olan odadaki tek misafir koltuğuna baktı. Sandalyesinden ayağa fırlarken yanaklarının renk değiştirdiğine kesinlikle yemin edebilirdi. “Aman Tanrım, çok üzgünüm. Bir dakika, hemen toplanım...”

“Önemli değil. Toplamana gerek yok.”

“Hayır, ısrar ediyorum.” Gelişigüzel kâğıt yığınıni kucakladı. Bu kadar dağınık olmamayı ilk defa değil, belki de yüzüncü kez diliyordu. Kendi etrafında hızlıca dönerek dağınıklığı saklayacak bir yer aradı. Ofisinin zemini, duvarlardaki raflar, masasının her santimetrekaresi ve dosya dolabı

tıpkı elindeki gibi yığınlarla kaplıydı. Sonunda pes etti ve dikkatini ziyaretçisine vermek için elindeki kâğıtları sandalyesinin üzerine atıverdi. Tanrı aşkına neden diğer kadınlar gibi düzenli ve kendine hâkim değildi? Stephen'ın beraber olduğu diğer kadınlar gibi... “Bugün seni hastanenin bu bölümüne getiren ne bakalım?”

Stephen boğazını temizledi ve oturduğu yerde doğruldu. Normalde, bu muhteşem doktor bir özgüven timsaliydi. Kadınların arkasından iç geçirmelerinin sebebi de buydu. Tabii bunun yanında, doğal cazibesi ve baş döndürücü gülümsemesiyle tamamlanan Ken bebeklerine benzer yakışıklılığı da vardı.

“Hastanenin geleneksel yardım yemeği ve dansına sadece iki ay kaldı. Bir erkeğin tek yapması gereken smokin kiralayıp gitmekken kadınların, elbise almak, saç ve tırnak bakımlarını yaptırmak ve güzelleşmek için ve siz kadınlar başka her ne yapıyorsanız onları yapmak için çok zamana ihtiyacı olduğunun farkındayım.”

Lucie'nin boğazı düğümlenmişti ve huzursuzca kolyesiyle oynamaya başladı. Sonunda olmuştu. Senelerdir birlikte çalışmışlar, bazen mesai bitiminden sonra ortak vakalar üzerinde çalışmak için saatlerce kalıp, beyinleri pes etmeyi reddettiği halde, artık midelerine söz geçiremeyecek hale geldiğinden kötü Çin yemekleri ısmarlamışlardı. Zihinsel olarak daima uyumlu olmuşlardı ve hastalarını hızla ve iyi bir şekilde sağlıklarına kavuşturmaktaki ortak tutkuları onları başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar birbirlerine bağla-

mıştı. Senelerdir ona âşıktı ama Stephen onunla buluşmayı hiç teklif etmemişti. Hiçbir hamle yapmamış, onun yerine iş çıkışı sokağın başındaki sosyetik Club Caliente’de tanıştığı sık iş kadınlarıyla buluşmayı tercih etmişti.

Ama şimdi buradaydı. Onun ofisinde. Hastane balosundan bahsediyordu. *Tanrım lütfen bayılmama izin verme.* Lucie, yavaş, derin bir nefes alarak, normal davranmaya çalıştı. “Bana bir şey sormaya mı çalışıyorsun Stephen?” Ve son derece başarısız oldu. *Kahretsin.*

Stephen güçlü eliyle ensesini ovuşturdu ve ona sevimli ve utangaç bir bakış attı. “Hmm, evet. Pek başarılı olamıyorum galiba, değil mi?”

“Hayır, gayet iyi gidiyorsun.” *Fazla hevesli oldu bu. Tekrar kahretsin.*

“Biliyorum bundan daha önce bahsetmem gerekirdi. Ve aslında geçen ay seni Club Caliente’de gördüğüm o gece gerçekten sormak istemiştım ama tereddüt ettim ve sen gittin. Seni tekrar orda görmeyi umuyordum çünkü işyerindeyken bir randevudan bahsetmek biraz uygunsuz kaçıyor, öyle değil mi?”

Lucie’nin akli, aşırı pahalı ve aşırı kalabalık o kulübe adım atmış olduğu tek geceye gitti. En yakın arkadaşı Vanessa MacGregor çok zor bir davayı kazanmıştı; bunu birkaç içkiyle ve dans ederek kutlamak istemişti. Her zaman takıldıkları mekân olan Fritz’e gitmektense, Vanessa Lucie’yi çok daha yakındaki bu piyasa kulüpte buluşmaya ikna etmişti. Orada en fazla bir saat kalmışlardı. Mekân, şehir kulübü üyesi müşteri

kitlesiyle, steroid yüklü bir üniversite yatakhanesine benziyordu. Gecenin geri kalanını fıçı biraları mideye indirerek ve gençlerle dart oynayarak geçirmişlerdi.

Lucie “Boş ver,” diyerek onu rahatlattı. “Yani burada endişelenmene gerek yok. Bizi duyabilecek tek kişi dışarıda, koşu bandındaki Bay Kramer ama kapı kapalı ve kapalı olmasaydı bile işitme cihazını açmayı pek sık hatırladığını sanmıyorum, o yüzden makinenin gürültüsünden bizi duyma ihtimali...”

“Lucie.”

“Üzgünüm.” *Tanrım, çeneni kapatır mısın artık? Aptal gibi gevezelik ediyorsun!* “Ne diyecektin?” Stephen sanki ondan randevu istemeyecekmiş de hastanenin çatısından paraşütle atlayacakmış gibi derin bir nefes alıp verdi. “Arkadaşının telefon numarasını almaya çalışıyordum.”

“Arkadaşımın... Ne?”

“O gece yanındaki kadın. Görüştüğü biri var mı?”

“Vanessa mı?” Konuşmanın gidişatındaki bu keskin dönüşü takip etmeye çalışırken Lucie’nin zihni bulanmıştı. Daha doğrusu konuşmanın gittiğini *sandığı* yerden. Tam bir aptaldı. “Hayır, görüştüğü biri yok...”

Stephen öylece dikilirken, vücudundaki bütün kaslar görünür şekilde gevşemiş, Lucie’yi tam on ikiden vuran gülümsemesi, her iki gamzesiyle geri gelmişti. “Bu harika! Telefon numarasını alabilir miyim? İşimi şansa bırakıp, son anda aramak istemiyorum. Büyük geceden önce onu bir kaç kez dışarı çıkarmak da istiyorum. Yani, birbirimizi daha iyi tanı-

mak için. Tanrı biliyor o yardım yemeğinde havadan sudan şeylerden bahsetmek için yanımıza gelenlerden fırsat bulup da konuşamayız. Lucie? Beni dinliyor musun?”

“Ne? Hayır. Yani evet. Dinliyorum. Evet, haklısın. Kesinlikle ilk randevu için uygun bir ortam değil.” Lucie bakışlarını masasının üzerindeki organize felakete çevirdi. Vanessa bu dağınıklığı görse panik atak geçirirdi. Arkadaşı aşırı derecede düzenli, iç dünyasında ve dış görünüşünde her zaman kontrollüydü. Bir tutam saçı bile olmaması gereken yerde durmazdı ve duygularına her an hâkimdi. Buna Barbie bebeklerine benzeyen fiziği de eklenince tam da Stephen Mann’ın çekici bulduğu kadın tipi ortaya çıkıyordu, Lucie’nin kesinlikle olmadığı kadın tipi.

“Eveet... Telefon numarasını alabilir miyim? Ya da belki korumacı arkadaş rolünü üstlenip beni Vanessa hakkındaki niyetlerimle ilgili sorguya çekeceksindir,” diyerek dalga geçti Stephen. “Onun için yeterince iyi olduğumdan nasıl bu kadar emin olduğumu falan soracaksınız belki.”

Lucie dudaklarının kenarında beliren gülümsemeye engel olamamıştı. “Sanki herhangi biri için yeterince iyi olmaman mümkünmüş gibi. Çekicisin, akıllısın, yakışıklısın ve başarılısın. Nasıl ‘yeterince iyi’ olmayabilirsin?”

Stephen göz kırptı. “İyi bir kısmetim, değil mi? Vanessa ona aradığımı söylediğinde bunu ona da anlatmayı unutma, tabii numarasını bana vereceksen.”

“Ah! Haklısın, üzgünüm.” Etrafta not kâğıdı ya da herhangi bir kâğıt parçası aradı. Buralarda bir yerde olması ge-

rektiğini biliyordu ve bir saniyeliğine durup düşünebilirse nerede olduğunu hatırlayacaktı ama son beş dakika içerisinde sanki lobotomi ameliyatı olmuştu; beyni şu an çalışmıyordu.

Sonunda kâğıt aramaktan vazgeçerek, kalemini aldı, Stephen'in elini tuttu ve Vanessa'nın cep telefonu numarasını avcuna yazdı. Numaranın sonuna bir ünlem işareti ekleyip, noktasını yaparken kalemi "yanlışlıkla" fazla bastırıp Stephen'in pürüzsüz cildini yaralamak gibi aptalca bir şey yapmamak için elini, kendini zorlayarak da olsa bıraktı. "Al bakalım. İşte numarası. Artık bana müsaade etmen gerekiyor. Yeni hastam her an burada olabilir."

"Daha fazla vaktini almayayım öyleyse. Teşekkürler Lucie." Kapı kolunu avucunda yazı olmayan eliyle tuttu ve kapıyı açtı, Lucie'ye döndü ve ekledi, "Sana borçlandım."

Lucie mümkün olan en inandırıcı gülümsemesini takındı ve "Bunu aklımda tutarım doktor," dedi.

Lucie, Stephen gider gitmez, üzerindeki kâğıt yığını kaldırmaya zahmet etmeden sandalyesine yığıldı. Bu yeni bir şey değildi. Aslında başkalarının gölgesinde kalmak alışık olduğu bir şeydi. Şimdiye kadar bunun verdiği acıya alışıklık kazanmış olması gerekirdi. Neydi o kelime? Demode. Evet, bu uygundu. Artık bunun demode olması gerekirdi, hoşlandığı erkeğin arkadaşından hoşlanması ilk defa olmuyordu. Ama yine de canı acıyordu. Hem de çok.

Artık kendini kandıramazdı. Hiçbir zaman doktorun ar-

zuladığı kadın olmayacaktı. Ve gerçekçi yanı bunun önemli olmadığını, tek ihtiyacı olanın kendisiyle uyumlu ve dostluk kurabileceği biri olduğunu söylüyordu ama hayalci yanı gözlerinin yaşlarla dolmasına, etrafındaki dünyanın bulanıklaşmasına sebep olmuştu.

www.webcanavari.net / Orppersephone

İkinci Bölüm

“Bana fizik tedavi bölümünü gösterebilir misiniz?” *Kendini beğenmişin tekinin bana çocukların yapabileceği egzersizler yaptırıp aslında beni güçten düşüreceği yeri...*

Reid Andrews’un sevimsiz bir ruh halinde olduğunu söylemek az bile kalırdı ama bu hastane resepsiyonistinin onun öfkesini hak ettiği anlamına gelmiyordu. Reid, kadın yolu tarif ederken dinledi ve giderken ona teşekkür etti.

Gideceği yere yaklaştıkça kasları sinirden daha da geriliyordu. Orada olmaması gerekiyordu. Las Vegas’ta koçu ve takım doktoruyla birlikte sakatlığının geçmesi için çalışıyor olmalıydı; Sparks, Nevada’da değil. Burası aslında Reno şehri sayılırdı ve rahatlık açısından kuzeydeki memleketi Sun Valley’yle yarışırdı. Yaptığı sporla ilgili hiçbir bilgisi olmayan ve rövanş maçına hazırlanmak için bir an önce ringe dönmemesinin ne kadar önemli olduğunu anlayamayacak biriyle çalışmak zorunda kalacaktı.

Kendini bildi bileli dövüşüyordu. Her şeyden çok sev-

diği spor için, Karma Dövüş Sanatı yani KDS dalında dövüşüyordu; zirveye çıkmak ve orada kalmak için çok çabalamıştı. On beş yıl içinde Büyük Dövüş Şampiyonası'nın* en zengin hafif-ağırsıklet dövüşçülerinden biri haline gelmiş, 34 galibiyete karşı 3 mağlubiyetlik rekoruyla milyonlarca hayran kazanmıştı. Tabii ki bunların şu an hiçbir önemi yoktu çünkü rövanş maçına kadar sağlığına kavuşamazsa kariyeri sona erecekti.

Cep telefonuyla konuşan ve çağrı cihazını kontrol eden bir doktor, köşede Reid'i sıkıştırdı ve ona çarptı. Adam arkasına dönüp özür dileme zahmetinde bile bulunmadan koridorda ilerlemeye devam etmişti. Reid dişlerini sıktı ve sağ omzunu tutarak acının dinmesini bekledi. Bu kadar hafif bir darbede bile canı deli gibi acıyordu.

Bir dövüşçünün başına gelebilecek en sinir bozucu yaralanmalardan birini yaşamış, rotator kılıfı** yırtılmıştı. Bu yetmezmiş gibi, sakatlığının dövüş dışında gerçekleşmesi de onur kırıcıydı. Şampiyonluk maçına hazırlanırken olmuştu lanet şey. Otuz dört yaşındaki bir dövüşçü neredeyse müzeli sayılırdı, özellikle de onun kadar uzun yıllar dövüşmüşse. Ve vücudu bunu kendisine kahrolasınca bir sakatlıkla anlatmaya çalışıyordu.

Reid, salyangoz hızıyla hareket eden yaşlı bir hanımın yanından geçerken antrenörü Butch'a onu buraya gönderdiği için lanet okudu.

Reid sağ omuzundaki sakatlık yüzünden ameliyat olduktan kısa bir süre sonra, kamptaki spor hekimi Scotty,

* Ultimate Fighting Championship. Amerika kaynaklı, dünyanın en büyük Karma Dövüş Sanatı şampiyonası. (ç.n.)
** Omuz ekleminin yerinde tutan ve omuz hareketini sağlayan kas kılıfı. (ç.n.)

hasta babasıyla ilgilenmek üzere eve dönmek zorunda kalmıştı. Birkaç ay dönmeyeceği için ve kaptaki tek sakat sporcu olduğu için, Butch onu geçici olarak civardaki bir fizik tedavi uzmanına yollamıştı. Fakat Reid bu uzmanla çalışmaya devam ederse elli yaşına kadar tekrar dövüşmeye hazır olamayacaktı, o yüzden de tedavi sorununu kendi çözmeye karar vermişti.

Ne yazık ki Butch durumu fark etmiş, Scotty'nin yerine geçen adamı dinlemediği için onu azarlamış ve rahat olmasını söylemişti ama rahat olmak Reid'in doğasında yoktu. Düsturları normal insanlarınkinden biraz farklıydı. "Bu işe her şeyini vermezsen bir hiç olursun," ya da "Kazanmaya gelmediysen lanet olasıca evinde kalsaydın," gibi düsturlarla yaşıyordu. Bunun gibi saçmalıklar, küçüklüğünden, babasının emriyle yumruk atabildiği yaştan beri beynine kazınmıştı.

Gelecek iki ay içinde tamamen iyileşemeyip, şampiyonluk için tek şansını kaçırma ihtimalini kabullenmeyi reddediyordu. Her yıl daha iyi ve genç sporcular çıkıyordu; yaşlı sporcuların rekabet etmesi zorlaşıyordu. Bu sebeple Reid, mümkün olduğu kadar sıkı çalışıyordu. Her zaman onun şampiyonluk kemerini isteyen ve bunun için delicesine çalışan biri olacaktı, o yüzden sıkı çalışmalı ve hazırlanmalıydı. Ona ultimatom verdiği için Butch'a çok kızgındı, kampı hemen terk edip tedaviye başlamasını ya da onu müsabakadan alacağını söylemişti.

Bu saçmalıktı.

Pekâlâ, öyle olsun. Fizik terapi saçmalığına gidecek ve koçunu memnun edecekti. Ama bunu her zamanki antrenmanından daha az ciddiye almayacaktı. Oyalanacak vakti yoktu. Olabildiğince çabuk Vegas'a dönmeli ve hakkı olanı geri kazanmalıydı.

Reid çift kanatlı kapıyı açtı ve Genç Hıristiyan Erkekler Birliği'nin spor salonlarına benzeyen, geniş bir odaya girdi. İçeride koşu bantları, kondisyon bisikletleri, ağırlık setleri ve egzersiz topları vardı. Dövüş ringi yoktu. Egzersiz minderleri yoktu. Kum torbası yoktu. Ama koşu bandının üzerinde seksen küsur yaşlarında bir adam vardı ve o kadar yavaş yürüyordu ki neredeyse hareketsiz gibiydi.

"Bu saçmalık," diye mırıldandı kendi kendine, yarı yarıya kapalı kapısının üzerinde fizik tedavi doktorunun adı, yani Lucinda Miller yazan ofise doğru ilerlerken. İçeri girmeden önce kapıyı çalmak için elini kaldırdı ama masanın arkasında oturan başı öne eğilmiş kumralın belli belirsiz burun çekişini duyunca durdu. En azından masanın arkasında oturduğunu tahmin ediyordu çünkü dosya ve kâğıt yığınının altında ne olduğunu söylemek zordu. Kapıyı çalmak yerine boğazını temizledi, "Pardon, kötü bir zamanda mı geldim?"

Kadın sandalyesini arkasındaki duvarla yüz yüze gelecek şekilde çevirdi, bunu yaparken dizini dosya dolabına çarpmış ve Reid'in toplum içinde pek sık kullanmadığını tahmin ettiği argo bir sözcük söylemişti. Kadının yüzünü henüz görmemiş olsa da bu sakarlığını sevimli bulmuştu. Bir yerlerden kâğıt mendil bulup da burnunu sildiğinde, Reid onun

* YMCA. *Young Men's Christian Association*. *Küresel bir Hıristiyan hareketi.* (ç.n.)
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://harley.org>

hassas bir anında olduğunu anladı, “Daha sonra gelebilirim.”

“Hayır, hayır.” Kadın burnunu sildi ve arkasını dönmeden eliyle işaret etti, “Diğer odaya geçip oturabilir misiniz? Az sonra yanınızda olacağım.” Bu iyi bir fikirdi. Bir kadını üzgün görmekten nefret etse de, tanıdığı birini bile teselli etmek onun için yeterince zorken, tanımadığı birini teselli etmek daha da zordu. Reid yan odaya geçti, oradaki masaj masasına yaslandı ve dalgın bir şekilde parmaklarını çıtlatarak beklemeye başladı. Yalnızca bir dakika sonra kadın odaya dalmış, elindeki dosyadan gözlerini ayırmadan doğruca duvarın yanındaki küçük masaya gitmişti.

“Bunun için çok üzgünüm,” dedi. “Dosyanıza bir bakmama müsaade edin, daha sonra işe koyuluruz.”

“Acele etmeyin,” dedi Reid. Kadının sesi tanıdık gelmişti. Sanki daha önce duymuş gibiydi.

“Pekâlâ, Bay Johnson, bir bakalım...”

Birbirlerini tanımışlar ve donakalmışlardı.

“Luce?”

“Reid?”

En yakın arkadaşının küçük kız kardeşini görmeyeli birkaç, belki altı ya da yedi sene geçmişti. Ağlamaktan yüzü şişmiş, gözleri kızarmıştı. Onu neredeyse tanıyamayacaktı ama sol gözünün kenarındaki kalp şekilli belli belirsiz leke onu ele vermişti. Leke, taktığı koyu çerçeveli dikdörtgen gözlükler yüzünden zor görünüyordu.

“Aman Tanrım,” dedi Lucie, Reid’in beline sıkıca sarılarak. Reid, memleketinden kimseyi görmeyeli çok uzun

zaman olmuştu ve abisi dışında görmek isteyeceği tek insan da Lucie'ydi. Onun sarılmasına karşılık verdi, başını onun kine yaslamıştı. Saçları, çiçekler ve yaz karışımı gibi kokuyordu ve bu koku kadınların sürmesine alışık olduğu ağır parfümlerden çok farklıydı.

Lucie ona sarılmayı bıraktı, masanın önündeki dönen tabureye oturdu ve saçının çözölen tutamlarını kulağının arkasına attı. "Sen olduğuna inanamıyorum. Bir dakika, neden dosyanda Randy Johnson yazıyor?"

Reid tanınmamak için kullandığı bu saçma isme güldü. "Bu bir takma adım." Hınzırca gülererek ekledi, "Bazen de bir yaşam tarzı." O gelmeden önce her ne olduysa, Lucie'nin yüzünde bıraktığı üzgün ifadeyi silmek istiyordu.

Lucie onun ne demek istediğini anlayana kadar birkaç saniye kaşları çatıldı, sonra gözleri kocaman oldu ve yanakları kızardı. "Reed!" Reid kendini gülmekten alamıyordu. Lucie'nin yüzündeki şaşkın ifade kesinlikle buna değerdı. "Hadi ama Lu-Lu, bunca sene sonra hâlâ o kadar masum olmazsın."

"Benim masum olup olmamam seni hiç ilgilendirmez Andrews. Ayrıca şimdiden uyarayım, bana o saçma sapan takma adlarla seslendiğini bir duyan olursa kalemimi şahdamarına saplarım." Reid ellerini havaya kaldırarak teslim olma taklidi yaptı. "Öyle olsun Lubert." Lucie gözlerini devirip tam patlayacakken Reid tekrar lafa girdi. "İsimlerden bahsetmişken, Lucinda Miller da neyin nesi? Parmağında yüzük görmüyorum. Tanık koruma programında falan mısın?"

Lucie gözlerini kaçırdı ve isim kartını tekrar iğnelemesi gerektiğini fark etti. “Hayır, üniversitede kısa bir süre *evli kaldım*. Jackson sana anlatmadı herhalde çünkü kaçarak evlendik ve fazla uzun sürmedi.” Boğazını temizledi ve Reid’e gülümsedi ama gülümsemesi yanaklarına bile ulaşmamıştı ve gözlerinden hiç belli olmuyordu. “Nasıl olduğunu bilirsin. Gençlikte böyle yanar döner oluyor insan. Adımı tekrar değiştirmeye uğraşmadım. Ama en azından baş harfleri hâlâ aynı değil mi?”

Lucie’nin gerçek duygularını saklama çabası Reid’e ilk odasına girdiğinde gördüklerini anımsattı. Bir şey ya da biri onu üzmüştü ve bu da Reid’in koruma içgüdülerini uyandıırıyordu. Sonuçta Lucie herhangi bir kadın değildi. Onun ve abisi Jackson Maris’in peşinde büyümüştü. Ve kendi de bir KDS dövüşçüsü olan Jax, Hawaii’de antrenmanda olduğu için kız kardeşine yardım edemeyeceğinden, Reid memnuniyetle onun yerini alırdı.

“Neden ağlıyordun Lu?”

“Ha o mu?” Elini konuyu geçiştirmek ister gibi salladı. “Bir şey değil. Mevsimsel alerjilerim o kadar kötü ki bazen ağlayan sümüklü birine dönüşüyorum hepsi bu.”

Reid bu cevapla dalga geçti, “İşte bu yüzden Jax’le ‘yaramazlık’ yapmaya gittiğimizde seni yanımıza almıyorduk. Korkunç bir yalancısın ve ailen seni sorguya çektiğinde beş dakikada dilin çözülür.”

Lucie elleri belinde öylece dikildi. “Antrenörüne bakılırsa sen de çok kötü bir hastasın, demek ki ikimizin de ku-

surları var. Bütün seansı anlamsız konuşmalarla harcamak istemiyorsan sakatlığınla ilgili bir değerlendirme yapmama izin vermeni öneririm.”

Reid duvara tosladığını anlamıştı. Onu üzen şeyi anlatmayacaktı... Henüz. Ama bir şekilde ağzından alacaktı nasıl olsa. “Pekâlâ. Değerlendir bakalım, Luey.” Sol koluyla kürek kemiklerinin arasına uzanarak tişörtünü başının üzerinden çekip çıkardı. Sağ kolunu fazla zorlamamaya çalışıyordu. Tişörtünü köşedeki sandalyenin üzerine atıverdi.

“Ameliyattan beri ne kadar fizik tedavi gördün?”

“Bilmiyorum, gerektiği kadar sanırım. Günde bir seans kadar. Ama yeterli gelmediği için aynı anda fazladan antrenman da yapıyordum.” Lucie duraksayarak kaşlarını kaldırdı. “Diğer bir deyişle kendini aşırı yoruyordun ki bu da iyileşme sürecini olumsuz etkiler.”

“Aşırı yormak tamamen kişisel bakış açısıyla ilgili.”

“Hayır değil, Reid. Doktorunun veya terapistin söylediğinden fazlasını yapmak aşırı yorulmaktır. Eğer sana yardım edeceksem *tam olarak* benim dediklerimi yapmalısın. Eğer bunu yapabilirsen dört ay içinde seni eski haline getiririm.”

“Ne? Butch sana iki ay sonraki rövanş maçımdan bahsetmedi mi? O maça çıkmalıyım Luce. Şampiyonluk kemeirim Diaz’da ve onu geri almalıyım.” Lucie başını iki yana salladı. “Reid, bu çılgınlık. Zamanınım büyük kısmını senin için harcasam bile o kadar kısa sürede dövüşmeye hazır olacağını garanti edemem.”

“Saçmalık. Bir uzman olarak bunu söylemek zorundasın

ama hastanın kim olduğunu da göz önüne almalısın. Ben birlikte çalıştığın diğer insanlara benzemem. Normale dönmeye çalışan sıradan bir adam değilim. İyi eğitilmiş bir sporcuyum ve son on beş yılda, sıradan yüz tane adamdan daha fazla sakatlıkla uğraşmak zorunda kaldım.”

Lucie iç çekti. “İlk önce neyle uğraştığımıza bir bakalım, tamam mı kendini beğenmiş? Otur.”

Reid zıplayarak masanın üzerine oturdu ve kolunun muayene edilecek olmasıyla ilgili gerilmemeye çalıştı. Acıya karşı toleransı yüksek olsa da bu, muayene sırasında dişlerini sıkmayacağı anlamına gelmiyordu.

“Kolunu yana doğru aç ve ben aşağı iterken sabit tutmaya çalış.” Dişlerinin arasından lanet okuyarak kolunu indirmeden önce sadece birkaç saniye geçmişti. Lucie bunu fark etmemiş gibi davrandı ve ona birkaç güç testi daha uyguladı. Reid bu sefer lanetlerini yüksek sesle değil, içinden okumayı başarmıştı. *Aferin ona.*

“Pekâlâ, bu sonuncu Reid. Ellerini karnının üzerine koy ve ben onları vücudundan uzağa çekerken sabit tutmaya çalış.”

Reid dişlerini ve sol yumruğunu sıkarak omuzundaki korkunç acıdan zihnini uzaklaştırmaya çalıştı. Acı ne kadar kötü olsa da, bu kadar zayıf olması ve bunu saklayamaması çok daha kötüydü.

“Tamam, artık rahatlayabilirsin.” Lucie dosyasına bazı notlar aldı, sonra arkasını döndü ve sordu, “Birden ona kadar bir sayı vermen gerekse şu anda hissettiğin acıya kaç verir-

din? Onun tahmin edebileceğın en yoğun acı olduğunu düşün.”

“Dört. Belki üç bile olabilir.”

Lucie tek kaşını kaldırdı ve kollarını göğsünde birleştirdi. “Bana bu maço saçmalıklarını anlatma Andrews. Erkekliğini ispatlamak için burada değilsin. Eğer işimi yapmamı istiyorsan bana tamamen dürüst davranmalısın.”

Lucie’ye, kendinin iki katı erkeklerin onunla ringde dövüşmeyi tekrar düşünmelerine sebep olabilecek bir bakış attı. Lucie gözünü bile kırpmadı. Yaşadıkları onu bu kadar sinirlendirmemiş olsa, Lucie’ye bu hareketinden dolayı övgülerini sunardı. “Tamam. Altı,” diyerek homurdandı. “Ama bazı günler daha iyi oluyor.”

“Endişelenme, bu normal. Şimdi masaya yüzüstü yat. Birkaç şey daha yapmak istiyorum.”

“Yaşlandıkça aşırı otoriter olmuştun, farkında mısın?” Masaya yerleşirken, Lucie’nin bu yemi yutmayıp, sadece alaycı bir şekilde “*Hmm*,” demekle yetinmesine biraz bozulmuştu. Lucie muayeneye başlarken, Reid sol kolunu yüzünün hizasında yukarı kaldırıp gözlerini kapadı.

Lucie parmak uçlarıyla hassasça dokunarak omuzunun etrafındaki kasları inceledi. Ne aradığı hakkında Reid’in hiçbir fikri yoktu ama bir süre daha bulamamasını diledi. Dokunuşu, şimdiye kadarki muayenelere pek benzemiyordu. Scotty’nin elleri tabii ki bu kadar yumuşak değildi ama bundan fazlası vardı. Kullandığı teknik sayesinde kendini sert kuvvetli parmaklara alışık kas yığını bir sporcu gibi değil de

uzun bir günün sonunda yumuşakça masaj yapılan bir adam gibi hissediyordu.

Lucie'nin hafifçe burnunu çektiğini duydu ve yeniden onu neyin bu kadar üzdüğünü merak etmeye başladı. Büyüme çağlarında onun ikinci abisi gibiydi ve ters giden bir şeyler olduğunu bilmek canını sıkıyordu.

Her ne olduysa, anlatmamak için elinden geleni...

“Kahretsin!”

“Üzgünüm.”

“Eminim öylesindir,” dedi Reid alaycı bir şekilde. “Sanırım tüylü oyuncağını çim dartında* hedef olarak kullanmamızın intikamını alıyordun.”

Reid onun yüzünü göremiyordu ama konuşmaya başladığı zaman gülümsediğini anlamıştı. “Onu tamamen unutmuştum. Jackson üç gün ceza almıştı ve annem de oyuncağın üzerindeki bütün delikleri dikmek zorunda kalmıştı. Bana onun bir savaş kahramanı olduğunu ve başkandan madalya almadan önce ameliyat olup iyileşmesi gerektiğini söylemişti.”

“Annen daima güzel hikâyeler uydururdu. Jax ve ben çocukken hayali görevlerimizde arka plan istihbaratı için ona güvenirdik.”

“Annem özel biriydi. Uyku öncesi anlattığı hikâyeleri hâlâ özlüyorum.”

Lucie'nin anne babası, o daha on üç yaşındayken, Jackson ve Reid'in liseden mezun oldukları sene, bir araba kazasında ölmüşlerdi. Jackson, Lucie'yi bir akrabanın yanına

* İki kişi veya takımla çim üzerinde oynanan bir oyun. (ç.n.)

göndermektense kendi yetiştirmeye karar vermişti, bu yüzden de KDS kariyerinde Reid kadar ilerleyememişti. Bu çok onurlu bir hareketti ve çok iyi bir iş çıkarmıştı.

O anda ne olduğunu anlamıştı. “Bir erkekle ilgili değil mi?”

Lucie sadece bir anlığına hareketsiz kalmıştı ama bu Reid’in aradığı cevabı alması için yeterliydi. “Bastırdığımda burası acıyor mu?” diye sordu Lucie.

Reid’in içini, asıl hak eden kişiyi bilmediği için, bütün erkek nüfusuna karşı mide yanmasına benzer alışılmadık bir his kaplamıştı. Sol kolundan güç alarak Lucie’ye doğru döndü.

“Ne yapıyorsun? Henüz bitirmedim.”

“O adamın ne halt yediğini anlatana kadar devam edemezsin,” diye homurdandı Reid.

“Reid...”

“Her şey karşılıklı, Lu. Sen bana seni ağlatanın kim olduğunu söyle, ben de seni üzdüğü için peşine düşüp dişlerini dökerek ona yutturmayacağıma söz vereyim.”

Reid, Lucie’nin benzinin attığını görünce neredeyse bu kadar sert çıktığı için pişman olacaktı ama ona açılmasını sağlamanın yolu buysa böyle davranmalıydı. “Haydi, masaya otur bakalım. Yer değiştireceğiz,” dedi ayağa kalkarken. Lucie ona karşı çıkmak üzere ağzını açtığında gözlerini kısarak ona şakası olmadığını belli etti. Lucie bir iç çekişle pes etti ve dediğini yaptı ama bundan pek memnun olmamıştı.

“İşte böyle, şimdi hasta sensin,” dedi Reid. Kaçmaya

karar verirse bunu engellemek için omuzundaki ağrıya rağmen iki elini onun beline koydu. “Evet, Bayan Miller,” dedi yumuşak gri gözlerine bakarak. “Şikâyetiniz nedir?”

Lucie, Reid’in orada, terapi odasında olduğuna hâlâ inanmıyordu. Küçükken sırf onun en iyi arkadaşına yakın olabilmek için abisinin peşine takılırdı. Ama Reid ona her zaman küçük kardeşi gibi davrandığı için genç kalbinin kırılmasına rağmen ona ve abisine hayrandı.

Şimdiyse gözlerini ondan alamıyordu.

Lisedeyken de daima formda olmuştu ama bu saçmalıktı. Adam *Davut*’u* sıska bir ezik gibi gösteriyor, Michelangelo’nun mükemmellik tanımını adeta baştan yazıyordu. Koyu kumral saçları kısa kesilmiş ve öne doğru taranmış, az da olsa Kızılderili saçına benzemişti ve bu da kusursuz görünüşüne ufak bir farklılık katıyordu. Bir de dövme vardı... *Yüce Tanrım o dövme*ler.

Siyah tribal şekiller karmaşık bir bütün oluşturarak sol kolunun üstüne, omuzunun etrafına göğüs kasına ve boynunun sağ tarafına dolanıyordu. Göğüs kafesinin sağ alt tarafında el yazısı harfleriyle Kazanmak İçin Dövüş yazıyordu ve bu dövme de göğsünü boydan boya geçen o kasın...

“Lu?”

Ona bakan anlayışlı ela gözlerle karşılaştı. “Efendim?” “Konuşmaya başlayacak mısın yoksa gıdıklama işkencesine mi başvurmak zorunda kalacağım?”

* *Michelangelo’nun ünlü heykeli. (ç.n.)*

Aferin Lucie, gerçekten çok başarılısın. Kendini toparlar mısın artık? Karşındaki sadece Reid.

Lucie gözlerini devirdi ve güçlükle engellediği yaşları görmemesi için başka tarafa baktı. Konuyu önemsiz göstermek amacıyla gülümsedi. Reid'in onu olanlarla ilgili sorguya çekmesini istemiyordu. "Artık sekiz yaşında değilim Reid. Öyle bir şeye kalkışırsan sana cinsel taciz davası açarım."

Reid çenesini kavradı, başını hafifçe çevirerek gözlerinin içine baktı ve adını söyledi, "Lucie..." Bu gözyaşlarının sel olmasına yetmişti.

"Tanrım, bu çok aptalca. Gerçekten önemli bir şey değil," dedi Lucie elleriyle kızgın bir şekilde gözyaşlarını silerken.

"Bir erkek bir kadını ağlattığında bu önemsiz bir şey olamaz."

"Beni ağlatmak istemedi; ağlattığından haberi bile yok. Sadece..." Lucie derin bir nefes aldı ve titreyerek geri verdi. "Senelerdir ona aşığım ve şimdiye kadar farkıma bile varmadı. En azından o şekilde. Sen gelmeden hemen önce en yakın arkadaşımın telefonunu sordu. Onu hastanenin yardım balosuna götürmek istiyor."

"Arkadaşın kabul edecek mi?"

"Hayır, Vanessa bunu bana asla yapmaz. Onu sadece *bir kere* görmüş olmasına rağmen o günden beri onunla buluşmak istiyor olması canımı acıtıyor. Birlikte çalışarak sayısız saatler geçirdik ama beni bir türlü *görmüyor*."

"Belli ki kendisi kör bir sersem."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Lucie kahkaha atarak başını iki yana salladı. “Sen Stephen’ı tanımıyorsun. Adamın küçük parmağında bile bütün Reno’nun toplamından daha fazla çekicilik var. Hastaları için elinden geleni yapan, müthiş bir ortopedi cerrahı. Akıllı, başarılı ve inanılmaz derecede yakışıklı. Birbirimize çok uygunuz. Bana bir şans verse onu mutlu edebileceğimi biliyorum.”

“O bir harekette bulunmayacak kadar ahmaksa sen neden yapmadın?”

Bir anda yanaklarını ateş basmıştı ve bakışlarını kucağında birbirine geçirdiğini parmaklarına kaydırды. “Yapamam. Ne diyeceğimi bilemem. Ayrıca bilsem bile ve bir mucize eseri bana evet dese bile, ben...”

“Sen ne?”

“Ne yapacağımı bilemem,” diye fısıldadı. “Yapmak mı?” diye sordu Reid. Ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu ama anlayamıyordu. “Lucie, boşandığından beri görüştüğün insanlar oldu, değil mi?”

“Bu aptalca, Reid, bırak da kalkayım.”

Reid yerinden kıpırdamadı. “Şaka yapıyor olmalısın. Hiç erkek arkadaşın olmadı mı?”

“Söylemeliyim ki bu kadar hayret etmen bu konuda sana açılmamı hiç kolaylaştırmıyor, o yüzden bırak da kalkayım ve sana önümüzdeki hafta için başka bir randevu ayarlayalım.”

“Pekâlâ, pekâlâ, üzgünüm,” dedi Reid elleriyle onun kollarından tutarak. Omuzu acıyla yandığında yüzünü buruş-

turdu. Amacı zaten üzgün olan Lucie'yi daha da üzmemek değildi. Acıyı unutmaya çalıştı. "Bir dakika, 'önümüzdeki hafta' derken neyi kastediyorsun? Her gün en az bir seans yapmayacak mıyız?"

"Çoğunlukla evet. Bugün Cuma olduğu için haftaya başlayacağız. Ayrıca tek hastam sen değilsin. Programım tamamen dolu."

Kahretsin, şimdi ne olacak? Reid'in haftada birkaç günden çok daha fazla ilgiye ihtiyacı vardı.

"Belki de özel bir fizik tedavi uzmanı tutmalısın. Yani yedi-yirmi dört seninle ilgilenip, kendini fazla yormanı engelleyecek biri. Hatırladığım gibiysen, kendini zapt etme becerin yok."

"Bu harika. Kesinlikle tam ihtiyacım olan şey. Böyle bir bakımla dövüş gecesine kadar ringe hazır olabilirim." Tatmin olmuş bir gülümsemeyle geri çekildi ve kollarını göğsünde birleştirdi. "Seni ve eşyalarını almak için birini yollarım."

Lucie çoktan kalkmış, masasına geçmişti ve başı o kadar dönüyordu ki kendisinin de travma sonrası terapiye ihtiyacı olabileceğinden endişelendi. "Ne?"

"En mantıklısı iyileşene kadar benim yanıma taşınman olacak Lu. Haydi ama zaten küçükken sizin evde yaşıyor gibiydim. Böylece omuzum üzerinde daha sık çalışabiliriz ve aptalca bir şey yapmamı engelleyebilirsin. Ve biliyorsun ki kesinlikle aptalca bir şey yapacağım."

Lucie onun tişörtünü almak için küçük odanın diğer tarafına geçerken onu izledi. "İki aylığına senin yanına taşınma

fikri beni rahatsız etmiyor olsa bile, işim ne olacak?”

“Tabii ki sana bir ücret ödeyeceğim. Kazandığının iki katını verebilirim istersen, para sorun değil.”

Lucie, tişörtünü onun göğsüne fırlatarak evrensel *üzerini giyin* işaretini verdi. “Kesinlikle haklısın; para *sorun* değil. İzin almak için bir sebebim olmadığı için, birikmiş en az sekiz hafta izin günüm var. Sorun bu fikrin saçma olması!”

Reid’in hızlı düşünmesi gerekiyordu yoksa bu kavgayı kaybedecekti ve içinden bir his *kaybetmemesi* gerektiğini söylüyordu. Lucie’nin iki ay içinde onu istediği hale getirmesi gerekiyordu. Bundan adı gibi emindi. Aniden aklına Lucie’yi cezbedecek harika bir fikir geldi ve bu fikir Reid’i eşit derecede heyecanlandırıyor ve endişelendiriyor olsa da, düşündüğü şeyi Lucie’ye söyledi.

“Benim için bunu yaparsan sana doktorunu nasıl elde edeceğini öğretirim.”

Lucie, Reid’i ve birlikte yaşama fikrini tamamen görmezden gelip, muayene odasından çıkmak üzereydi ki, bu basit cümle kapı eşiğine bir metre kala ayaklarından yere çivilenmiş gibi durmasına sebep oldu. Oltaya gelmişti, Reid’in tek yapması gereken aklını iyice çelmesiydi yoksa Lucie’yi ve rövanş şansını kaybedecekti. Arkadan yavaşça ona doğru yaklaşıırken konuşmaya başladı.

“Sana nasıl davranacağını, ne söyleyeceğini, seni fark etmesini sağlamak için bilmen gereken her şeyi öğreteceğim. Bildiğim bir şey varsa o da kadınlar ve onların erkekleri tamamen çılgına çevirmek için yaptıkları şeylerdir.” Lucie ba-

şını yana çevirdi. Pek büyük bir hareket sayılmazdı ama Reid'in onun dikkatini çektiğini anlamasına yetmişti. "Kısa zamanda onu parmağında oynatacaksın. Bunu garanti ederim."

Ağır çekimde uzun saniyeler geçmişti. Lucie'nin onun bir aptal olduğunu söylemesini ya da kızgınlıkla odayı terk etmesini beklerken kendi kalp atışlarını duyabiliyordu. Lucie'ye birini baştan çıkartmayı öğrettiği için Jackson'ın derisini yüzecek olması teklifini tekrar düşünmesine yol açmalıydı ama bundan vazgeçmeyi hiç istemiyordu.

Lucie kafasının içinde kendiyle çelişiyormuş gibi başını salladı.

"Üzgünüm ama..."

Lucie, Reid'i geri çeviremeden, koyu saçlı bir adam başını kapıdan uzattı. "Lucie böldüğüm için çok üzgünüm ama sanırım elimdeki..." adam Reid'e baktı ve boğazını temizledi, "bana daha önce vermiş olduğun hasta numarası silindi. Çıkmak üzereydim ve uğrayıp hemen numarayı tekrar alayım dedim. Bu sefer üzerine yazman için kâğıt da getirdim."

Tam bir sersemmiş. Reid'in adamı oracıkta güzel bir dövmemek için kendine epey hâkim olması gerekti. Lucie'nin hoşlandığı adamın bu olduğu o kadar barizdi ki, onu Dr. Hiçbir Şeyden Haberi Olmayan olarak tanıtsa daha açık olamazdı. Ve ona bir kez daha arkadaşının telefon numarasını soruyordu.

Reid uzunca bir süre gözünü dikmiş doktora bakan Lucie'yi izledi. Sanki kafasında kendiyle tartışıyordu ve gerçek

dünyada zamanın geçtiğinin farkında değilmiş gibiydi. Adam tekrar boğazını temizlediğinde Lucie gözlerini kırıştıtararak kendine geldi.

“Tabii Dr. Mann.” Kağıdın üzerine hızlıca bir telefon numarası yazdı ve “Buyurun,” dedi.

“Harika, teşekkürler. Sonra görüşürüz.”

Reid bekledi. Aradan üç saniye geçti, sonra yedi... On iki. Sonunda Lucie omuzlarını dikleştirdi ve arkasını döndü. “Teklifini kabul ediyorum.”

www.webcanavari.net / Orppersephone

Üçüncü Bölüm

Lucie kanepenin köşesine kıvrıldı, dizlerini göğsüne çekti. Elinde bir kitap vardı ama gözleri siyah harflerin üzerinde dolanırken, beyni tek kelimeyi bile algılayamıyordu.

Midesi burkuluyordu. O kadar heyecanlıydı ki akşam yemeği yememişti. Heyecanlı olması çok saçmaydı, söz konusu sadece Reid'di. Abisinin en yakın arkadaşı. Lucie çocukken sürekli evlerinde kalan Reid. Hayatının ikinci on yılının büyük bölümünde hayran olduğu insan. Muhtemelen hayatında gördüğü en seksi erkek. Reid'in yarı çıplak görüntüsü beynine kazınmış olmalıydı çünkü gözlerini her kapattığında tekrar belirliyordu. Ve şimdi aynı evde kalacaklardı.

Sakin ol kızım, sakin. Derin bir nefes aldı, bir süre tuttu ve sonra yavaşça verdi. Kendini, az da olsa daha iyi hissediyordu. Reid'in otel süitine taşınmak yerine, kendi dairesine taşınmaları konusunda ısrar etmişti. İkisinin de bavullarla yaşaması pek mantıklı değildi ve bu şekilde Reid'in çılgın hayranlarına yakanması ihtimali daha azdı. Reid yarım saat önce gelmişti.

Ona misafir odasını göstermiş, sonra da yerleşmesi için onu yalnız bırakmıştı.

Birden çalmaya başlayan “The Piña Colada Song” isimli şarkının ucuz yorumu düşüncelerini böldü. Cep telefonunu sehpasının üzerinden aldı. “Selam Nessie, nasılsın?”

“Gerçekten telefon numaramı Dr. Sersem’e verdin mi? Çünkü senden aldığını iddia ediyor ama bu doğru olamaz. Yani, arkadaşımın yıllardır âşık olduğu adam ondan benim telefon numaramı isterse, ona defolup gitmesin söyler diye düşünmek istiyorum.”

“Ness...”

“Ya da *en azından*, ona neden beni arayamayacağıyla ilgili bir bahane uydurur.”

Lucie gözlerini sıkıca kapadı ve başını dizlerine yasladı. Reid’in taşınma karmaşası içinde bunu tamamen unutmuştu. “Ne oldu peki?”

“Ona biriyle görüştüğümü ama senin bundan haberin olmadığını çünkü daha çok yeni olduğunu söyledim.” Lucie rahat bir nefes aldı. “Teşekkür ederim. Üzgünüm ama beni hazırlıksız yakaladı ve ne diyeceğimi bilemedim.”

“Ne zaman ona neler hissettiğini söyleyeceksin ya da hayatına devam edeceksin?”

“Vanessa...”

“Biliyorum bu konuyu açmamdan hoşlanmıyorsun ama hayatın boyunca bu adamın bir gün aniden senden hoşlandığına karar vermesini bekleyemezsin.”

“Evet, biliyorum. Sadece...” Lucie koridorun sonundan

Reid'in odasının kapısını açtığını duydu. "Kapatmam gerek ama seni yarın ararım, olur mu?" Arkadaşı itiraz edemedi telefon kapadı, zil sesini kısıtı ve sehpanın üzerine bıraktı.

"Ne okuyorsun?"

Reid'in tok sesi, genelde sessiz olan ve pek erkek ziyaretçisi olmayan evinin içinde yankılanmıştı. Onun, üzerinde belinin neredeyse uygunsuz derece altında duran spor şortundan başka bir şey olmadan evinde dolaşıyor oluşunu hayretle izledi. Bir noktada kanepenin diğer köşesine oturmuş olmalıydı ama Lucie, Reid'in çıplak gövdesinin yarattığı dikkat dağınıklığı yüzünden o anı kaçırmıştı.

"Ağzını bu şekilde açık tutarsan içine sinekler kaçır Lu," dedi Reid geniş bir sırıtmayla. Lucie utanarak ağzını kapadı ve gözlerini, önünde duran, İbranice yazılmış olsa bile o an fark etmeyeceği kitaba indirdi. Duş aldığı için yarı ıslak olan saçlarını kulağının arkasına attı ve boğazını temizledi. "Terapi yapmadığımız zaman üzerine tişört giysen iyi olur."

"Neden? Üzerimde ne kadar az kıyafet olursa kendimi o kadar rahat hissediyorum. Şortumu da zaten senin erdemli yaşam tarzına saygımdan giydim."

Lucie nefesini tuttu. Reid gülmeye başlayınca tam olarak onun istediği tepkiyi vermiş olduğunu fark etti. Gözlerini kısarak kitabını ona doğru fırlattı ama Reid elinin basit bir hareketiyle onu savuşturmayı başardı. Ne kadar da sinir bozucuydu.

"Sakin ol Luce. Karşındakinin fiziksel özelliklerini takdir etmekte garip bir şey yok. Aslında ilk dersimiz de bu." Lucie kahkaha attı. "İlk ders, birini arzu dolu bakışlarla süzmek mi?"

“Hayır. Birinin *seni* arzu dolu bakışlarla süzmesini sağlamak.”

Lucie aniden bir içkiye ihtiyaç duydu ve mutfağa doğru fırladı. Bir yerlerde bir şişe şarap olduğundan neredeyse emindi. İşte oraydı. Çekmeceden tirbuşonu aldı, hızlıca Moscato* şarabını açtı, büyük bir kadehe doldurdu ve bardağı kafasına dikti. Sonra kadehi tekrar doldurdu.

“Sık şarap içer misin?”

Lucie yerinde sıçradı ve bir elinde kadeh, diğer elinde şarap şişesiyle hızlıca Reid’e döndü. “Sinsice arkamdan yaklaşmayı bırakır mısın? Ve hayır genelde şarap içmem. Bu bir hastamın Noel hediyesiydi.”

“Sinsice yaklaşmıyorum. Sen gerginsin. Belki şarap çok da kötü bir fikir değildir.” Reid daireye bir göz gezdirirken Lucie ikinci kadehin büyük kısmını içti. “Etrafta boy aynası var mı?” diye sordu Reid.

“Yatak odamda var ama...”

“Harika. Haydi.” Şarap şişesini Lucie’nin elinden aldı ve onu yatak odasına doğru götürdü.

“Ne yapıyorsun?”

“Söyledim ya, birinci ders: etkileyici giyinmek.”

Lucie ne demek istediğini sormaya korkuyordu. Onun yerine biraz daha şarap içti. Reid, Lucie’yi yatağına oturtuktan sonra gardırobunu açıp kıyafetlerini karıştırmaya başladı. Lucie buna itiraz edip eşyalarından uzak durmasını söylemeyi düşündü ama alkol omuzlarındaki gerginliği almaya başlamıştı bile. O yüzden bekleyip neyin peşinde olduğunu görmeye karar verdi.

* Bir çeşit üzüm içimdir.

“Anlat bakalım Luey, bu adamı bu kadar özel yapan ne? Neden hedefimiz başkası değil de o?”

“Bunun önemi var mı?” diye sordu Lucie. Arkası dönük olan Reid’i izlerken birbirine kenetlediği elleri terden sırlıslık-
lam olmuştu. “Sadece ondan hoşlandığımı söylesem yetmez mi?” Reid elbise askılarını bir yandan öbürüne çekip, arada bir kıyafeti dolaptan çıkarıp bakıyor ve çeşitli aşağılamalardan sonra geri koyuyordu. Lucie onun sırtında ve omuzlarındaki kasların hareket edişini izledi. Stephen’ı hastanedeki terapi oda-sını antrenman için kullanırken dar tişörtler içinde görmüştü ama onun Reid’le uzaktan yakından alakası yoktu. Stephen’ın vücudu koşuculara benziyordu, vücudu zayıf ve ince kaslıydı. Reid’in vücudu ise tam tersiydi televizyondaki sahte güreşçiler gibi iri ya da hantal değildi ama orta yapılı bedeninde bir gram bile yağ yoktu ve her santimetrekaresi çok güzel şekillendiril-miş bir kasa ev sahipliği yapıyordu. Bu üzeri çıplak haliyle onu izlemek, yaptığı şey ne kadar sıradan da olsa hiç zor değildi.

“Hayır. Yeterince iyi değil. Bu adamı elde etmek için alışılmadık ve büyük değişiklikler yapmaya razısın. O yüzden neden onu seçtiğini bilmek istiyorum. Sana yardım edeceksem bunu bilmem gerekiyor.”

Lucie dudağını ısırды ve ona söylemeye cesaret edip edemeyeceğini düşündü. Vanessa bile bilmiyordu ama birine anlatacak olsa bu herhalde Reid olurdu. Sonuçta evinde olmasının bariz sebebi ona Stephen’la birlikte olma ve en nihayetinde ev-lenme macerasında yardım etmektir. Sonuçta birkaç ay içinde gitmiş olacaktı, sonsuza kadar etrafında olup, zavallı sırrıyla alay edecek değildi.

Lucie yatağının başucundaki komodini açtı, içinden buruşmuş bir dergi sayfası çıkardı. Sayfada, muhteşem bir kır evi ve önünde duran huzurlu bir aileden oluşan tam sayfa bir emlak acentesi reklamı vardı. Ailenin babası bir eli karısının belinde, diğeri de oğlunun omuzunda gururla dikiliyordu. Kız çocuk, kucağında bir bebek olan annesinin önünde duruyordu. Bu iki buçuk çocukları ve ayaklarının dibinde yatan sadık *shih tzu* cinsi köpekleriyle örnek bir Amerikan çiftiydi.

“İşte,” dedi Lucie sayfayı uzatırken. “Bunu üç senedir saklıyorum. İstedğim bu.” Reid ona döndü ve sayfayı aldı, kaşları çatık bir şekilde inceledi. “Anlamadım. Böyle bir evde falan mı yaşıyor? Eğer bunu anlatmaya çalışıyorsan, söylemeliyim ki bu...”

“Hayır, konu ev değil. Bütün *hepsi*. Mükemmel hayat. Ya da neredeyse mükemmel çünkü herkes bilir ki hiçbir şey kusursuz değildir ama ben olabildiğince buna yaklaşmak istiyorum ve bu reklam da bunu anlatıyor, Neredeyse Mükemmel.” Reid kirli sakalının üzerinde elini gezdirdi.

“Pekâlâ, ne demek istediğini anlıyorum ama Mann bu resme nasıl dâhil oluyor?”

“Stephen her açıdan bana uygun. Aynı tür müzikten hoşlanıyoruz, yemek ve film zevklerimiz aynı. Aynı işi yapıyoruz, o yüzden de bazen gece geç saatlere kadar çalışmak gerektiğini anlayabiliyoruz. Ve ikimiz de insanların fiziksel sakatlıklarını iyileştirme arzusu içindeyiz.”

Reid, Lucie’nin uzun konuşmasını kesip, kâğıdı ona geri uzattı. “Pekâlâ. Anlıyorum. Birbirinizle çok uyumlusunuz. Ama

bir ilişkide aynı şeylerden hoşlanmaktan daha fazlası olmalı. Peki ya kimya? Tutku? Aşk?"

Ne olmuş onlara? Lucie'ye göre bunlar önemsizdi. Bunları zaten daha önce yaşamıştı ve sonu pek de iyi olmamıştı.

Eski kocası onu çok yaralamıştı. Lucie onun aşkına inanmış ve tüm farklılıklarına rağmen gerçekten onunla birlikte olmak istemişti. Arada aynı fikirde olmamanın evliliklerine heyecan katacağını sanmıştı.

Ama belli ki kocası da evlendikten birkaç ay sonra başka bir kadınla yatmanın aynı etkiyi yaratacağını düşünmüştü.

Kocasını, Bob Marley'inkilere* benzeyen rasta saçları olan hippie bir kadınla bir çeşit tantrik** sevişmenin ortasında basmıştı. Kendini hiç o anki kadar incinmiş ve aptal hissetmemişti. Kocasını suçluluk duyuyor gibi görünme nezaketini bile göstermemişti. Aslında elini uzatıp onlara katılmasını istemişti. Neredeyse odayı dışarı fırlayamadan oracıkta kusacaktı. Evliliği böyle bitmişti.

O andan sonra bir ilişkinin devam edebilmesi için tek gerekenin aşk olduğuna inanmamaya karar verdi. "Zıt kutuplar birbirini çeker," deyimini dağarcığından çıkardı ve kendisine uygun olmayan biriyle asla beraber olmamaya yemin etti. Bu denklemin içine zaman içinde aşk da girerse o da yanına kâr kalırdı.

Ama Reid'e bütün bunları anlatamazdı. Deli olduğunu düşünürdü.

Lucie resme bakarak ona Stephen'ı temsil eden koyu saçlı adamın üzerinde parmaklarını gezdirdi. Adamın yüz hatları bile Stephen'a benziyordu. "Daha onları keşfetme şansımız olmadı." Resmi geri koyarak çekmeceyi kapadı ve Reid'e ken-

* Jamaikalı reggae sanatçısı. (ç.n.)

** Hindistan'a özgü bir sevişme sanatı. (ç.n.)

dinden emin bir bakış attı. “Ama biliyorum ki sadece beni fark etmesini sağlayabilirsem... bize bir şans vermesini sağlayabilirsem... aramızda gereğinden de fazla elektrik olacak.”

Reid kollarını geniş göğsünde birleştirdi ve bir iki dakika boyunca Lucie’nin gözlerinin içine baktı. Sanki Lucie’nin pes edip anlattığı hiçbir şeye aslında inanmadığını söylemesini bekler gibiydi. Ama bu olmayacaktı çünkü Lucie söylediklerine *gerçekten* inanıyordu. Tamamen ve her kelimesine. Sonunda Reid rahatsız edici sessizliği böldü.

“Luce, alınma ama,” dedi gardırobunu işaret ederek, “kıyafetlerin rezalet.”

Lucie itiraz etmek üzereydi ki iç çekti ve omuzları yavaşça düştü. “Biliyorum. Öyleler, değil mi?”

Reid Lucie’nin üzerindeki pijamaları o kadar uzun bir süre dikkatlice inceledi ki, Lucie başını eğip üzerinde garip bir şey olup olmadığını kontrol etmek zorunda kaldı. “Sorun ne?”

“Yatarken her zaman kareli pijamayla bol atletler mi giyersin?”

“Bu seni *hiç* ilgilendirmez...” dudakları uyuşmaya başlamıştı. *Güzel*. Gülümsedi. “... ama evet.” Reid’in yüzünü bir gülümseme kaplamış, düzgün beyaz dişleri ortaya çıkmıştı. “Ne kadar güzel gülümsüyorsun,” deyiverdi Lucie.

“Güzel mi? Sanırım erkekliğim zara gördü. Pekâlâ, haydi bakalım,” dedi Reid Lucie’nin elinden şarap kadehini alırken.

“Hey!”

“Bir dakika, sana bir şey göstermek istiyorum. Ondan sonra istersen şişenin tamamını bitirebilirsin. Eğer şanslıysam alkol alınca masanın üzerine çıkıp dans eden kadınlardansındır.”

Lucie bu sahneyi kafasında canlandırmakla meşgul olduğundan, onu elinden tutarak odanın diğer tarafına götürmesine karşı koyamamıştı. Kendini tasasız bir şekilde masanın üzerinde kıvrılarak dans ederek düşünmek kahrkaha atmasına sebep oldu. “Hayır,” dedi kıkırdamalarının arasında. “Sanırım şarap içince çılgından çok uykucu oluyorum. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm.”

Köşedeki antika boy aynasının karşısına geçtiklerinde, Reid, boynundan yukarısı da görünebilsin diye aynanın açısını ayarladı ve Lucie’nin arkasına geçti. Aynadan Reid’in bakışlarını görünce, Lucie’nin az önceki sersem hali yok oluvermişti. Reid’in büyük elleri görüş alanına girip vücudunun ön tarafına doğru ilerlerken olduğu yerde donakalmıştı ve tek bir kasını bile hareket ettirmekten acizdi.

İlk dokunuşta keskin bir nefes aldı. Reid üzerindeki bol atleti karnına doğru çekmiş, ellerinin sıcaklığı Lucie’nin tenini yakmıştı. Elleri yavaşça sırtına doğru kayarken neredeyse göğüslerine değecekti. İki eli Lucie’nin sırtında birleşti ve atleti Lucie’nin vücudunu saracak şekilde arkadan sıkıştırdı.

“İşte,” dedi hafifçe başını sallayarak, “Ne görüyorsun?”

Lucie alt dudağını ısırды ve başını iki yana salladı. Çıplaklıkla hiçbir zaman barışık olmamıştı. Erkeklerin ilgisini çeken kıvrımları, dolgun göğüsleri ve kalçaları yoktu. Reid’in dokunuşunun beynine kısa devre yaptırmasının ve belki de şarabın da etkisiyle hayal kırıklığıyla dolu bir soluk vermenin dışında cevap vermeye tenezzül etmedi.

“Mayo.”

Bu cümlenin alakasızlığına tepki vermesi bir dakikasını

almıştı, tabii bu bir cümle sayılırsa. En az iki kelime olması gerekmez miydi? İki kelime olursa deyim olurdu belki. Ya da bir tabir. *Bir dakika, ne dedi?* “Ne?”

“Mayon nerede? Gidip onu giymeni istiyorum ki vücudunu görebilelim, onu saklamak için seçtiğin kıyafetleri değil.”

“Gidip de mayo giymeyeceğim.”

“Sorun değil,” dedi ellerini göğsünde birleştirerek, “Sutyen ve külot da olur.”

Lucie’nin ağzı açık kalmıştı. Bunda ciddi miydi? Ela gözlerindeki kararlı bakışı inceledi. *Kahretsin.* “Mayomu bulayım,” diye homurdandı duvarın kenarındaki büyük şifonyere doğru giderken.

“Harika bir fikir. Sen üzerini değiştirirken koridorda beklerim. Ama Luce...” Lucie üst çekmecenin altını üstüne getirmeyi bıraktı ve omuzunun üzerinden Reid’e baktı. “Üç dakika içinde giyinmemiş olursan, korkup vazgeçtiğini düşüneceğim ve odaya gireceğim.” Lucie gözlüklerinin ardından gözlerini kısarak baktı. “Bütün kaprislerine boyun eğene kadar insanları tehdit mi edersin hep böyle?”

“Tabii ki hayır. Şimdiye kadar kimseyi tehdit etmem gerekmemişti,” dedi Reid kapak sayfası mankeni gülümsemesiyle. “Vaktin azalıyor.” Lucie çekmecedan iç içe geçirilmiş birkaç çift çorap aldı ve Reid’in kafasına fırlattı. Ne yazık ki Reid saldırıları savuşturma konusunda oldukça becerikliydi ve bir yandan sakat omuzunu tutup bir yandan kahkaha atarak üç çift çoraptan yara almadan kurtuldu, odadan çıktı ve kapıyı ardından kapadı.

Dördüncü Bölüm

Lucie yeni ev arkadaşına sinir olmaya çalıştı ama onun yerine kendini bir aptal gibi sırtırırken buldu. “Kendini beğenmiş sersem.” Reid hiç değişmemişti. Başını ki yana salladı ve bulunamayan mayosunu aramaya geri döndü. “İşte! Buldum seni küçük yaramaz.” Vanessa’nın birlikte yapacakları tatil için ona aldırılmış olduğu mayoya bakarken gözlerini kırıştırdı.

Bu kadar küçük müydü bu?

Mayonun mavi gri rengini, üzerindeki sarmal deniz mavisi desenleri seviyordu ama keşke yan tarafları bu kadar açık olmasaydı. Kalça kemiklerinin üstünde iple bağlanıyordu. Vanessa bunun belini daha öne çıkaracağını iddia etmişti ve dekoltesi de güya göğüslerini daha büyük gösterecekti. En yakın arkadaşının moda konusundaki bu tavsiyesine bir görev duygusuyla uymuştu ama mayonun mucize yaratacağı konusunda ciddi şüphe duymuştu. Tatilleri, Vanessa’nın bir davasının mahkeme tarihi öne alınınca son dakikada iptal ol-

muştı. Tanrıya şükür bu mayoyu hiçbir zaman giymek zorunda kalmamıştı.

Derin bir nefes aldı ve üzerini değiştirdi. En azından üzerindeki tek parçaydı. Vanessa'nın havuz ya da plaj sınırları dâhilinde giydikleri için aynı şey söylenemezdi. Bir dakika sonra, boy aynasının karşısına geçip, gözleri kapalı, kulaklarına doğru pompalanan kanı görmezden gelerek Reid'e seslendi.

Kapı hafif bir gıcırtyla açıldı ama Reid odanın karşı tarafına ses çıkarmadan geçti. Sessizlik Lucie'nin ağzının kurumasına, parmaklarının seğirmesine sebep oluyordu. Reid neredeydi? Gülmemek için kendini zor mu tutuyordu? Tanrı aşkına onu buna ikna etmesine nasıl izin vermişti?

Aniden arkasında onun vücudunun sıcaklığını hissetti. Yakındaydı. Çok yakında. Nefesi, kulağının arkasındaki kurumakta olan saç tutamlarını havalandırıyordu ve konuşmaya başladığında sesindeki titreşimler ensesindeki tüyleri diken diken etti. "Gözlerini aç, tatlım."

Lucie, gözlerini biraz da oyalanarak yavaşça açtı, bir kez daha arkasında Reid'in duruyor olduğu halde aynadaki yansımasına bakıyordu. Reid'in vücudu kendisinin ufak tefek görünmesine sebep oluyordu. Maçlarını seyretmiş olduğu için bütün ölçülerini biliyordu. Boyu 1.92, kilosu, maç yüzünden rejim yapmadığı zamanlarda biraz daha fazla olsa da, doksan ikiydi. İki metrelik kapsama alanı vardı. Lucie'nin omuzları onun koltukaltına anca geliyordu ve başını arkaya doğru verse rahatça boyun girintisine yaslayabilirdi.

“Şimdi,” dedi Reid, Lucie’yi hayal dünyasından kopararak, “Bana ne gördüğünü söyle.”

“Güçlü omuzlar. Sağlam bir göğüs. Kasla örülmüş ve damarları tam kıvamında olan süper seksi önkollar.”

Aynadan Lucie’ye gülümsedi ve derinden gelen sesi sanki doğrudan göğüs uçlarına çarpmıştı. “Önkollarımın seksi olduğunu mu düşünüyorsun Lu?”

“Hmm.” Neden aynadaki yansımasında suratında aptal bir gülümseme varmış gibi duruyordu? Gerçekten öyle görünüyor olamazdı herhalde.

“Teşekkür ederim. Dürüst olmalıyım ki daha önce bana bunu söyleyen olmamıştı.”

Çok yazık. Lucie, tam da bunu ona söylemek üzereydi ki, Reid kaba bir şekilde düşüncelerini böldü. “Kendine bakınca ne görüyorsun demek istemiştım.”

Aynadaki yansımasını incelediğinde, başka türlü görünmesi imkân sınırları dâhilinde olmayan, bir kızın vücuduna sahip bir kadın görüyordu. “Eee, şey görüyorum...” Ne söylemesini bekliyordu ki? “Bu çok aptalca Reid. Daha fazla devam etmek istemiyorum.”

Tam uzaklaşmak üzere arkasını dönmüştü ki, Reid kalçasının hemen üstünden tutarak olduğu yerden uzaklaşmasını engelledi. “Sana benim ne gördüğümü söyleyeyim. Kafasındaki anlamsız güvensizliklerin arkasına saklanan güzel bir kadın görüyorum.” Lucie bakışlarını yere indirdi ama güçlü parmaklar çenesini tekrar yukarı kaldırmıştı. “Kusursuz bronz cilde sahip bir vücut görüyorum. Bir erkeği, eserinin

üzerinde çalışan bir heykeltıraş gibi gözlerini kapatıp, onları keşfetmeye davet eden hoş kıvrımlar görüyorum.”

“Gerçekten mi?” diye sordu tiz bir sesle Lucie.

“Kesinlikle.” Reid gözlerini kapadı ve ellerini bacaklarının üst kısmına yerleştirerek acı verici derecede yavaş bir şekilde yukarı doğru kaydırđı. Avuç içlerindeki nasırlar hafifçe Lucie’nin derisini aşındırıyor, vücudundaki en küçük sinirleri bile daha önce hissetmediğı bir enerji dalgasıyla dolduruyordu. “Heykeltıraş modelinin zarafetini eserine yansıtmadan önce onu, görme duyusunun tembelliğıyle değıl, dokunuşunun gücüyle ezberlemelidir.”

Lucie’nin nefes alıp veriş i hızlanırken dudakları aralanmış, kalbi normalin iki katı, belki daha da fazla bir hızla çarpmaya başlamıştı. Reid’in elleri keşiflerine Lucie’nin belinde ve sonra daha yukarılara çıkarak devam etti. Kararlı dokunuşu, kontrolü ele almış bir erkeğ in dokunuşuydu. Ne istediğini bilen ve hiçbir pişmanlık duymadan onu alan bir erkeğ in dokunuşu.

“Elleri her girintinin, her kıvrımın, her yükseltinin üzerinde dolaşırken... kadının vücudu kafasında şekillenir, kas hafızasına kazınır ki kör olsa bile onu tekrar canlandırabil-sin.”

Lucie, üzerindeki mayonun, tensel olarak daha yoğun bir hissin önüne geçmesinden memnundu... ama sonra Reid’in elleri göbeğıne doğru kaydı ve hissettiğı rahatlama uçup gitti. Büyük ellerini vücudunun tam ortasına yerleştirdiğinde gövdesinin neredeyse yarısını kaplıyordu.

Bu gerçeküstü, vücut dışı deneyimin, şarap yüzünden mi yoksa gençliğinde âşık olduğu abisinin süper yakışıklı arkadaşı Reid Andrews'un ona bu şekilde dokunuyor olmasından mı kaynaklandığını bilmiyordu. Uzaktan, Reid'i sol elinin küçük parmağının tümseğini sıyrışını izledi. Parmağı, masum sayılabilecek kadar uzaktan ama rahminin kasılmasına, bacaklarını sıkmasına ve aslında duyulmak isteyen inlemelerini engellemek için dudağını ısırmasına sebep olacak kadar yakından geçmişti. Ve bu da yetmezmiş gibi sağ başparmağı da göğüslerinin arasında dolaşıyordu.

Reid yüzünü Lucie'nin saçlarına gömerek derin bir nefes aldı ve inlemeyle hırlama arası bir ses çıkardı. Bu muhtemelen Lucie'nin hayatında duyduğu en erotik sestti. "Tanrım, çok güzel kokuyorsun," dedi Reid.

Lucie'nin dizleri titriyordu. Ayakta durmaya gücü kalmamıştı. Beynini yoğun bir sis kaplamıştı, net düşünmesini engelliyordu. Kendine koyduğu sınırı aşarak başının geri ve yana düşmesine izin verdi, Reid'in ılık nefesini kulağında hissediyordu.

Reid'in elleri kenetlenmeye başlamış, parmakları yumuşak vücudunu deşiyordu. Lucie hafif bir inlemeyle onun adını söyledi...

Ve her şey durdu.

Reid, dişlerinin arasından lanet okudu, Lucie'yi kollarından tutarak durdurup ondan uzaklaştı. Aynanın üzerine düşmeyeceğinden emin olduktan sonra onu bırakarak avuçlarıyla yüzünü ovuşturdu, acıyla irkilerek sakat omuzunu

tuttu. “Çok üzgünüm Lucie. Ben... kahretsin, bana ne oldu bilmiyorum. Bunların hiçbirinin olmasını istememiştim.”

Harika. Gerçeklik geri gelmişti. Lucie elini havada umursamaz bir şekilde, “Üff,” diyerek salladı ama çıkardığı ses daha çok gevşek dudaklarından hava üfleyen bir atı andırıyordu çünkü şu an kendi dudaklarını kesinlikle hissetmiyordu. “Düşünmeye değmez. Sarhoş gibiyim o yüzden de karar verme mekanizmam çalışmıyor ve seni de gözlerin kapalı olduğundan beni başka biri olarak hayal ettiğin için suçlayamayız.” Lucie, yere düşüp de daha fazla rezil olmamaya dikkat ederek, pijamalarını bıraktığın yerden almaya gitti.

“Lu...”

Nihayet yüzüne bir gülümseme yerleştirerek Reid’e döndü. İçinden kendi kendini, bakışlarını onun yüzünden sıkı vücuduna çevirirse, gözlerini yuvalarından çıkarmakla tehdit etti. Şu an sarhoş ve arsız olabilirdi ama daha fazla gururunu yitiremezdi. “Gerçekten Reid, önemli değil. Sadece çok yorgunum. Uzun bir hafta oldu.”

Reid, ellerini ovuşturdu, sonra kalçalarına koydu ve Lucie’ye sonsuz gibi gelen bir süre onu inceledi. “Pekâlâ, evet sanırım ikimiz de yatağa girmeliyiz. Yani yatmalıyız. Uymalıyız demek istiyorum. Kahretsin.”

Evet, kelime seçiminde gerçekten başarısızdı. Lucie’nin *Tabu* oynarken onunla hiçbir zaman eş olmamayı hatırlaması gerekiyordu. “İyi geceler Reid.”

“İyi geceler Luce.”

Odanın kapısı kapanır kapanmaz, Lucie sarhoşken en

hızlı üzerini değiştirip yatağın içine girme rekorunu kırmıştı. Neyse ki daha önce duş aldıktan sonra dişlerini fırçalamıştı çünkü evdeki tek banyoyu kullanmak için yatak odasından dışarı çıkıp Reid'le aralarındaki Garip Tango'yu devam ettirme ihtimali şu an söz konusu olamazdı.

Reid ayaklarının koşu bandında çıkardığı sese yoğunlaştı. Bu ritmik ses, vücuduna verdiği cezaya sakinleştirici bir fon müziği gibiydi.

Lucie'ye uyuyacağını söylemiş olsa da, kötü giden ilk dersten sonra vücudunda birikmiş olan enerjiyi atmadan bunu yapmasına imkân yoktu. Aynı sahnenin, kapatma düğmesi çalışmayan bir DVD oynatıcısının içinde sıkışmış olan film gibi, beyinde kaç kere tekrarlandığını sayamamıştı.

Tüm o süre boyunca gözleri kapalıydı ama ellerinin beyinde görüntüsünü yaratacağını söylerken ciddiydi. Herhangi bir heykel malzemesine dokunmayalı on yıldan fazla olmuştu ama elleri bir nesnenin her detayını ezberlemeyi unutmamıştı. Bunu kesinlikle hatırlıyorlardı.

Duygu boşalmasıyla vücudundan terler akarken, olayın ne zaman ders olmaktan çıkıp tamamen tutkuyla dolu bir şey haline geldiğini anlamaya çalıştı. Eğer kendine dürüst davranması gerekirse galiba odaya girip de onu seksi tek parça mayosunun içinde gözlerini kapatmış kendini beklerken gördüğü andan itibaren öyleydi.

Lucie hiçbir zaman diğer kadınlar gibi fiziğini ön plana çıkarmaya çalışmamıştı. Daha çok bir kitap kurdu olmuştu

ve abisi gibi spot ışıklarını tercih edenlerin gölgesinde kalmaktan şikâyetçi değildi. Büyürlerken, Reid'in Marislerin evinde geçirdiği süre düşünülürse, onun da küçük kız kardeşi gibi olmuştu.

Peki, öyleyse neden bu kardeşçe sevgi aniden bir aşığa duyulan arzuya dönüşmüştü? *Kahretsin!* Ona söz verdiği bu derslerle ilgili ne yapması gerektiğine bir an önce karar vermeliydi, yoksa cehennem gibi birkaç ay onu bekliyordu. Dijital göstergedeki odometreye* bakarak, on mili geçtiği an yavaşladı ve yürümeye başladı.

Mesafe. Çözüm buydu. Lucie'ye yeni biri olmayı öğretirken mesafesini koruması gerekiyordu. Belki de bir dahaki sefere daha çok, ders veren bir öğretmen gibi davranmalıydı. Odanın bir köşesinde dikilir, Lucie de koltukta oturup not alırdı. Bu saçma senaryoyu kafasında canlandırırken Reid kahkaha attı. Söz konusu saçma senaryodaki Lucie, aniden Britney Spears** tarzı bir okul forması giymiş, Baştan Çıkarma 101'le ilgili birebir ders almak isteyene kadar bu eğlenceliydi.

“Kahretsin!”

Reid STOP düğmesine bastı ve aletten aşağı indi. Hızlı ve derin nefes alarak başını arkaya attı ve gözlerini sıkıca kapadı ama peşini bir türlü bırakmayan görüntü geri gelince bunun iyi bir fikir olmadığına karar verdi. Uyumadan önce soğuk bir duş alması gerekecek gibi görünüyordu. Ve yarından itibaren, bütün dersler dokunmadan, araya en az bir kol boyu mesafe konarak yapılacaktı.

Beşinci Bölüm

“Kesinlikle olmaz.”

Reid mağazanın deneme kabininin dışındaki koltukta otururken kıkırdadı. Lucie’nin itiraz ettiği beşinci kıyafetti. Sabahki terapi seanslarından ve Reid’in saçma sapan tek kol antrenmanından sonra öğle yemeğine çıkmışlardı. Lucie’nin toplum içindeki davranışını izlemek işkence gibiydi. Hayatın içinde yer almak ya da en azından kenarında durmak yerine, sadece tepki veriyor gibiydi. Onunla konuşulduğunda cevap veriyordu. Ona bir şey verildiğinde kabul ediyordu. Ama etrafındaki dünya onunla etkileşime geçmediği zaman sanki bir balonun içindeydi. Restoranda etrafındaki insanlara bakmamıştı bile.

Lucie bir sebepten, hayat denen denizi fazla dalgalandırmaması gerektiğini düşünüyordu. Reid’se hayata gözü kapalı dalıyordu ama biliyordu ki bu herkese göre değildi. Ama Lucie, şu sersem doktorun onu fark etmesini istiyorsa, en azından biraz su sıçratmalıydı. Bunu yapmak için de Reid çalışmaya onun dış görünüşünü değiştirmekle başlayacak, iç dünyasına daha sonra geçecekti.

Öğle yemeklerini bitirirken Lucie'ye, onu yeni kıyafetler almak için alışverişe götürme planından bahsetmişti. Lucie, tabii ki hiçbir koşulda onunla kıyafet alışverişine çıkmayacağını söylemişti ama Reid, onu dolabındaki bütün sıkkıcı kıyafetleri yakmakla tehdit edince, istemeden de olsa fikrini değiştirmişti.

Lucie'nin dolabında ona yakışacak tek bir kıyafet bile bulamamak Reid'i şaşırtmıştı. Vücutuyla ilgili sorunları olduğu açıktı ama bunun sebebini Reid'in aklı almıyordu. İnce ve formdaydı. Göğüsleri ufak sayılırdı, belki de bunu dert ediyordu. Belki de her erkeğin eğlenmek için Dolly Parton'ınkilere* benzeyen iri bir çift göğüs istediğini düşünüyordu ama son derece zeki bir kadındı ve bunun çok saçma olduğunu akıl edebilirdi. Yoksa edemez miydi?

"Haydi Lucie. Görelim bakalım." Onlara yardım eden mağaza görevlisi kadın, Lucie'nin vücudunu saklamak yerine saran kıyafetler seçmişti. Üzerine denediği her şeyi Reid de onaylamıştı. Düşük belli kot pantolonlardan yazlık şortlara, düğmeli bluzlardan dar atletlere her giydiği kıyafetle harika görünüyordu.

"Hayır. Bu çok fazla Reid. Üzerimden çıkarıyorum."

Mağaza görevlisi, her kadının gardırobunda "küçük siyah bir elbise"nin bulunması gerektiği konusunda ısrar edip, başka bir müşteriye yardım etmeye gitmişti. Reid Lucie'nin o elbiseyi denediğini tahmin ediyordu. "Ya dışarı çıkarsın, ya da ben yanına giriyorum. Benim için ikisi de uygun."

* Amerikalı kadın şarkıcı. (ç.n.)

Bıkkınlıkla dolu bir iç çekişi, Reid'in isminin ve erkekliğine yönelik tehditlerin de içinde geçtiği homurtular izledi. Reid buna rağmen gülümsedi. Elinde değildi; Lucie huysuzken çok sevimli oluyordu.

Lucie nihayet soyunma kabininin kapısını açmış ve aradaki bir metre mesafeyi hızla aşarak, elleri kalçasında Reid'in önüne durmuş ve bütün ciddiyetiyle gözlerini ona dikmişti. "Bu elbise çok açık."

Reid onu baştan aşağı süzdü ve elbisenin neresinin açık olduğunu anlayamadı. Aslında hayal kırıklığına bile uğramıştı. Elbisenin ince kumaşı, Lucie'nin vücudunu seksi bir gecelik gibi güzel gösterse de, ön tarafı dizlerinin üstünden köprücük kemiğine kadar kapalıydı ve teni hiç görünmüyordu.

"Bu elbise açık değil tatlım," dedi arkasındaki yastığa yaslanıp kollarını göğsünde bileştirirken. "Buna sıkıcı denir."

"Öyle mi dersin?" Lucie, bantlı siyah topukluların üzerinde dönerek Reid'e elbisenin arka tarafını gösterdi... ve Reid'in nefesi kesildi. Elbisenin ön tarafındaki eksikliği, arkası gereğinden fazla gideriyordu. Lucie'nin sırtı, kürek kemiklerinin arasında elbisenin iki yanını birleştiren ince bir şerit dışında tamamen açıktı. Kumaş sırtının kenarından aşağı iniyor, sağ tarafı sol kalçasının üzerine katlanıyordu. "Tanrım."

"Dediğim gibi..." Lucie üç kanatlı aynaya doğru yürüdü ve ellerini aşağı indirdi.

Reid ilerledi ve onun arkasında durdu. Belkemiğinin al-

tını keşfetme arzusuyla parmakları kaşınıyordu. Gündüz, insanların görebileceği bir yerde ve şarabın faydaları olmadan nasıl tepki vereceğini merak etmeden duramadı. Şaşıırıp utanarak ondan uzaklaşır mıydı? Ya da ürpererek dokunuşuna karşılık mı verirdi?

Gece verdiği kararlara rağmen, ciddi şekilde sertleşme tehlikesi olduğunu fark edince, seksüel düşüncelerini, Lucie'yle ilgili olarak ihtiyacı olan kuraklığı mahvetmeden zihninde boğmaya karar verdi. *Kendine gel sersem.*

“Etrafa göğüslerini ve poponu gösteriyor değilsin Luce.”

“Ama...”

“Aması yok. Sen buna inansen da inanmasan da bu elbise seksi ve kibar.” Bakışı Lucie'nin gözlerinden vücudunun açık kısımlarına kaydı. “Sırt, kadın vücudunun en sevdiğim kısımlarından biridir. Sığ omurga çizgisinin tepesinden başlayıp, sırtının en altındaki ikiz gamzelere kadar yalamayı severim.” Reid, sevişirken âşğının arkasına geçip, başının üzerine ellerini koyduğunda, kürek kemiklerinin hareketini seyretmeyi sevdiğini de eklemek üzereydi ki kendini durdurdu.

Bakışlarını kaldırdığında Lucie'yi gözlerini kısmış, onu incelerken buldu. “Demek istediğim Lucie, kadın sırtı zariftir, utanç kaynağı değil.” Lucie'nin ağzından sadece onaylamayan bir “Hmm” sesi çıkınca Reid boğazını temizledi ve kollarını göğsünde birleştirdi. “Ne?”

Lucie onu tam anlayamıyormuş gibi başını hafifçe iki

yana salladı. "Sende görünenin dışında bir şeyler var, değil mi?"

Reid gülümsedi ve kaşını kaldırdı. "Transformer" falan değilim, onu kastediyorsan."

Bu en azından Lucie'nin yüzünü ona dönerken hafifçe kıkırdamasını sağlamıştı. "Hayır, demek istediğim, sadece bir dövüşçü değilsin. Etrafındakileri birçok insandan farklı şekilde görüyorsun. Sanatsal bir yönün var."

Daha önce Reid'e bunu söyleyen olmamıştı. Dövüşmekten başka herhangi bir şey yapalı sanki bir ömür geçmiş gibiydi. Yaptığı sporu sevmediğinden değildi, ama bazen hayatının bundan ibaret olmamasını diliyordu. Omuzlarını silkti. "Bir zamanlar vardı sanırım. Lisedeki son senemde atölye dersi almaya çalışmıştım ama sistemdeki bir hata yüzünden sanat dersine kaydoldum. Hiç resim yapamıyordum ama eskiz çizmeyi öğrendim, gayet de iyi çiziyordum. Ve sonra sıra heykel yapmaya geldi..." Reid babasının itirazları aklına gelince gerildi. Babasının malzemelerini ve kendi için yaptığı derme çatma stüdyoyu dağıtmasıyla ilgili anıları aklına gelmeden heykel yapma hakkında düşünmesi çok zordu.

"Reid?" Düşünceleri dağıldı, gözlerini yukarı kaldırdı. "Sıra heykele geldi demiştin?"

"Boş ver. Önemli değil." Reid arkasını dönmüş, kıyafetleri toplaması için mağaza görevlisini çağırmak üzereydi ki Lucie onu durdurmak için elini tuttu ve önüne geçerek tekrar görüş alanını kapladı.

* Robota dönüşen arabalardan oluşan oyuncak serisi. (ç.n.)

“Evet, önemli. Gözlerinden belli oluyor. Bu senin için önemli. Lütfen anlat bana.”

Sözleri, avuç içine bastıran parmaklarıyla birlikte zihninde bir kortizon iğnesi etkisi yapmıştı. Sorunu çözmeyecekti ama en azından acıyı uyuşturmuştu. Derin bir nefes alarak, şimdiye kadar sadece Jax’e anlatmış olduğu şeyleri söyledi. “Heykel yapmaktan zevk alıyordum. Ringde rakiplerimi yok ettiğim ellerle bir şeyler yaratıyor olmayı seviyordum. Haklısın. Etrafımı farklı görüyorum. Sadece bir elma görmüyorum, tek tek elmayı oluşturan bütün çizgileri, kavisleri, bir tarafındaki başparmak büyüklüğündeki çürüğü ve onun oluşturduğu düzlüğü görüyorum.

“Ama insanların benim hakkımda bilmek istedikleri bu değil. Kilo vermek için ne yaptığımı, antrenörlerin bana hangi egzersizleri yaptırdığını ve bir sonraki maçı kazanıp kazanmayacağımı merak ediyorlar. Benim iyi olduğum şey bu. Ben buyum.”

“Yanılıyorsun ama,” dedi Lucie, ileri doğru ufak bir adım atarak. “Kim olduğunu tek bir şey tanımlayamaz. Tutku hissettiğin her şey seni anlatır. Bir heykeltıraş olabilirsin Reid ve istediğin buysa hâlâ dövüşçü de olabilirsin.”

Düşüncelerindeki bu duyarlılık, Reid’de onu kollarına alıp, yumuşak gri gözlerinin kenarındaki kalp şekilli lekeyi öpme isteği uyandırdı. Gözleri dikkat çekici bir şekilde yüzeydeki bütün zırvaları aşp, ruhuna bakıyordu.

“Biliyor musun ne istiyorum? Yemek yemek.” Reid kolunu bir hareketiyle mağaza görevlisinin dikkatini çekmişti.

“Etiketi çıkarması için hanımfendiye yardımcı olur musunuz? Bu elbise üstünde kalacak. Denediği diğer her şeyi alıyoruz. Teşekkürler.”

Kredi kartını uzattığında Lucie’nin iğneleyici bakışlarını fark etti. Bugün lenslerini takmış olduğu için memnundu. Gözlükleriyle seksi bir kütüphaneciye benziyordu ama Reid onun anlamlı gözlerine önlerinde bir engel olmadan bakmayı tercih ederdi. Şu anki bakışları açıkça onun kızgın olduğunu anlatıyordu.

“Bu sefer ne oldu?”

Lucie göğüslerinin altında kollarını birleştirdi ve çenesini yukarı kaldırdı. “Büyük dövüş şampiyonası yıldızı olmayabilirim ama hiç de yoksul sayılmam. Kendi kıyafetlerimi satın alabilirim.”

Söylemesini beklediği şeyler arasında bu kesinlikle yoktu. Reid onunla birlikteyken para harcamakta ısrar eden kadınlara alışık değildi. Maçlardan ve ürün reklamlarından ne yapacağını bilemediği kadar çok para kazanıyordu. Lucie’nin, onun almasını ısrar ettiği kıyafetlerini parasını ödemek istemesi bile onun karakteri hakkında tonlarca şey anlatıyordu.

“Luce,” dedi kollarını aşağı indirip ellerini tutarak. Bu hareket ona öfkesini hatırlatan vücut dilini değiştirmekte son derece faydalı olmuştu. “Kendi kıyafetlerini satın alabileceğini biliyorum. Sen birinin sana bakmasına ihtiyacı olmayan, başarılı, güçlü ve bağımsız bir kadınsın.”

Reid onun savunmasını yıkmaya çalışırken, gözlerin-

deki ateş biraz sönmüştü. “Evet öyle. Buna ihtiyacım yok.”

“Yine de gardırobunu değiştirmek benim fikrimdi, o yüzden kıyafetlerin parasını ben ödeyeceğim ve sonra seni akşam yemeğine götüreceğim.” Lucie tam itiraz etmek üzereydi –ki bu yapmayı en sevdiği şey gibi görünüyordu– Reid parmağını onun dudağının üzerine koydu ve “İtiraz istemiyorum. Erkek mağazasına gidip bu bol pantolon ve tişörtten daha uygun bir şey alacağım. Ve bu kahrolası omuz için de ağır kesici alacağım. Burada bekle, gelip seni alırım.”

Parmağını dudağından çekti ve gitmek üzere arkasını döndü.

“Ama...”

Hayal kırıklığıyla dolu bir homurtuyla Lucie’yi ensesinden tutup kendine doğru çekti ve dudaklarını onunkilerle birleştirdi. Lucie kaskatı kesilmişti ve boğazının derinliklerinden şaşkın bir ciyıklama geldi. Ama bir an sonra sesi hafif bir iniltiye dönüştü ve vücudu eriyerek onunkiyle birleşti. Zihninin derinliklerinde vicdanı haykırarak ona “araya mesafe koyma” kararını hatırlatıyordu ama libidosu bu istenmeyen hatırlatmayı hızla mindere yatırarak alt etmeyi başarmıştı.

Dudakları ılıktı ve çilekli dudak parlatıcısının tadını alabiliyordu. Dilinin de en az o kadar diri ve lezzetli olduğuna iddiaya girerdi ama içgüdüleri ona sınırı aştığını ve durmakta zorlanacağını söylüyordu. Kendini ilkel dürtülerinin baskısıyla kaybederek onu en yakın soyunma kabinine sokup, üzerindeki elbisenin yerde de ne kadar güzel duracağını

göstermeden önce, aniden onu öpmeyi bıraktı ve yüzündeki şaşkın ifadeyi gördü. “Kahretsin Lucie, her zaman itiraz etmek zorunda mısın? Sadece dediklerimi yap yoksa bir sonraki hamlem herkesin içinde popona şaplak atmak olacak.”

Lucie soluk soluğa ondan uzaklaştı, yanakları kızarmış, az önce öpülmüş koyu kırmızı dudaklarıyla aynı renk olmuştu. Belli ki Reid’in elinin poposuna değmesi fikri onu işbirliği yapmaya ikna etmişti. Ya da gerçekten öyle miydi? Reid yakından bakınca gözlerinde parlayan arzuyu gördüğüne yemin edebilirdi. Belki de masum Lucie’ sinin içinde küçük bir şeytan gizliydi.

Lanet olsun. Bu düşünce fermuarının altında sertleşmesine sebep olmuştu. Oradan gitmesi gerekiyordu. Bir an önce. Konuşmaya başladığında sesinin çatlamasına şaşır-mıştı. “Hemen döneceğim.” Topuklarının üzerinde döndü ve en yakın erkek mağazasını bulmak üzere orayı hızla terk etti... ve yolda arkadaşının küçük kardeşi yüzünden olan ereksiyonunu kaybedecek zamanı da bulmuştu.

Altıncı Bölüm

. Lucie sinirlerinin bundan daha yıpranmış olduğunu hiç hatırlamıyordu. Midesi o kadar altüst olmuştu ki, aşağı baksa sanki normalde düz olan karnının düğüm düğüm olduğunu görecekti.

Reid kocaman eliyle büyük bölümü çıplak olan sırtına dokunarak, onu restoranın labirenti andıran masalarının arasından, hostesin kendilerine gösterdiği masaya doğru yönlendirmişti. Otururken sandalyesini tutmuş, keten örtülü kare masanın etrafını dolaşmış ve kendi yerine geçmişti.

Lucie onun hareketlerindeki zarafete ve dışarıda geçirecekleri gece için aldığı pahalı kıyafetlerin içinde bu kadar rahat olmasına hayret etmişti. Beyaz frak gömleği üzerine oturuyor, her hareketinde kaslarını sarıyordu. Ve beş yıldızlı bir restoranda olmalarına rağmen, üstten birkaç düğmesini açık bırakıp gömleğini pantolonunun içine sokmayarak kıyafet kurallarına tamamen boyun eğmemesi hoşuna gitmişti. Öne ve yukarı taranmış, tepesinde ufak bir çıkıntı yapan saç-

ları ve gömleğinin kumaşında hafifçe görünen dövmeleleriyle, şehirde gezmeye çıkmış bir kötü çocuk örneğiydi. Lucie'nin tercih ettiği erkeklerin tam tersiydi. Ve yine de bir şekilde onu son derece leziz buluyordu.

Tıpkı öpücüğü gibi.

Lucie dudaklarının kendininkilerle birleştiği anı hatırlayınca yüzüne yayılan sıcaklığı gizlemek için çabucak önündeki menüyü kaldırdı. Sadece onu susturmak için öptüğünü, seksüel bir şey hissetmediğini biliyordu ama ağzının onun kine değdiği an, dünya tamamen onun dudaklarından ibaret hale gelmişti. Bu kadar basit bir harekete verdiği tepki kendini de şaşırtmıştı.

“Canın ne yemek istiyor bakalım?” diye sordu Reid. Lucie mümkün olduğu kadar incelikle boğazını temizleyerek elindeki menüyü aşağı indirdi ve gözüne ilk çarpan şeyi seçti.

“Sicilya usulü tavuk güzel görünüyor.”

“Evet, güzel görünüyor ama ben daha çok biftek adamıyım.” Garson yaklaştı ve içecek siparişlerini sordu. “Ben viski kokteyli alacağım ve kız kardeşim için de bir şişe Moscato şarabınızdan lütfen.”

Lucie yirmi dokuz yaşındaydı ve garson da yirmi ikiden fazla olmazdı ama ona davetkâr bir gülümsemeyle göz kırptı ve “Benim için zevk olur. Siparişlerinizi hemen getireceğim,” dedi.

Lucie sersemlemiş bir şekilde, konuşmadan önce garsonun kendilerini duyamayacak kadar uzaklaşmasını bekledi. “Böyle bir yerde benimle görünmekten bu kadar utanıyorsan

beni buraya getirmemeliydin.”

Reid’in su bardağını tutan eli, ağzına doğru giderken yarı yolda durdu ve kaşları çatıldı. “Güzel bir kadınla birlikte görünmekten neden utanacakmışım ki?”

“Evet, eminim öyledir.” Lucie homurdanarak kendini, karmaşık bir origami tarzıyla katlanmış koyu renkli peçetesini açarak oyalamaya çalıştı. Neden restoranlar daha içkileri bile gelmeden insana kendini beceriksiz hissetmek isterlerdi ki? “Senin ve Jackson’ın beraber olduğu tipte kadınları biliyorum. Onlar rodeo hayranı, seksi kadınların, dövüş sporlarındaki karşılığı gibi. Muhtemelen yatak odası jimnastiği konusunda yüksek lisans yapmış iri göğüslü sarışın bombalar.” Nihayet açtığı peçeteyi kucağına yerleştirdi ve başını kaldırdığında Reid’in hâlâ şaşırmış görünme küstahlığına devam ettiğini gördü. Lucie iç geçirdi ve açıkladı. “O garsona kız kardeşin olduğumu söyleyerek bunu belli ettin çünkü sevgili koleksiyonunun benim gibi sıradan bir kadınla lekelenmesini istemiyorsun.”

Lucie onun hırladığını duyduğuna yemin edebilirdi ve yüzündeki ifadeye bakılırsa uyuyan canavarı uyandırmış olmalıydı. “Bir şeyi açıklığa kavuşturalım,” dedi Reid bardağını masaya bırakırken. “Kendinden sıradan bir kadın olarak bahsettiğini kesinlikle bir daha duymak istemiyorum. Ben de dahil, *herhangi bir* erkek kolunda seninle görülmekten gurur duyar.” Verdiği tepkinin, Jackson’ın da yapacağı gibi koruma içgüdüsünden kaynaklandığını anlamıştı ama ikna edici ses tonu onu etkilemişti... ta ki başka bir düşünce çirkin yüzünü

gösterene kadar. *Stephen öyle düşünmüyor.*

Reid sanki onun zihnini okuyormuş gibi ekledi, “Ve senin şu doktor başını poposundan çıkarır çıkarmaz bunu o da fark edecek.” Peçetesini kolayca kucığına yerleştirirken duraksadı. “Ama şimdi garsonla utanmazca flört etmen gerekiyor.”

“Ne?” diye fısıldadı Lucie masanın üzerinden ona doğru uzanırken. “Ciddi olamazsın.”

“Gayet ciddiym. Sevgilim olmadığını öğrendiği anda sana karşı tavrının nasıl değiştiğini gördün mü? Neredeyse masamızın üzerine salyaları akacaktı.”

“Aklını kaçırmış olmalısın. Hayır.” Lucie başını iki yana salladı. Reid ona *gerçekten mi* bakışını attığı zaman çatalını onun alınına saplamamak için kendini zor tuttu. “Tanrı aşkına bir yabancıyla flört etmekle elime ne geçecek?”

“Birçok şey, ama ilk ve en önemli olarak beraber olduğun kişiye başkaları tarafından da arzulandığını gösterecek. Bu da ikinci dersimiz: Erkekler daima elde edemediklerini ya da başka erkeklerin istediğini ister. Bu bilimsel bir gerçek.”

“Hayır değil.”

“Ama olmalı,” dedi sırtarak.

“Haklı olsan bile, *nasıl* flört edileceğini bilmiyorum Reid. O yüzden bu işe yaramayacak.” Restoranlar genelde serin olmaz mıydı? Lucie’yi ateş basmıştı. Belki de hasta oluyordu. Buzlu suyuna uzandı ve kendini içerden uyuşturmaya çalışarak birkaç büyük yudum aldı.

“Ben bu yüzden buradayım tatlım. Şimdi, iki flört çeşidi vardır. Vücut dili ve sohbet. Bu gece sadece vücut dilini kullanmayı denemeni istiyorum. Doğru sinyalleri verdiğin sürece, ninni söylüyor olsan bile karşıdaki erkeğin hiç şansı yoktur.”

Lucie’nin ağzından ufak bir kahkaha kaçtı ama çabucak kendini topladı. Boğazını temizleyerek, “Peki tam olarak ne yapmam gerekiyor? Saçlarımı savurup söylediği her şeye tiz bir sesle kıkırdamam mı?” diye sordu.

“Lise futbol takımının kaptanını etkilemek istiyorsan, evet.”

Lucie bu saçma fıkirden vazgeçmesini umarak ona en iyi şeytani bakışını attı. Fazla şansı yoktu.

Reid, öne eğilerek kollarını masaya koydu ve ellerini birleştirdi. “Çok basit Lu. Normalde konuşacağın şekilde konuş ama araya kurnazca bir şeyler ekle. Onunla göz teması kur ve bunu kaybetme. Gözlerin etrafta dolaşırsa bu insanlara sinirli ya da rahatsız olduğun izlenimini verir. Kendinden emin görünmelisin.”

“Hepsi bu mu? Göz teması? Bunu yapabilirim.”

“Hayır, hepsi bu değil. Onun dikkatini sahip olduğun güzelliklere çekmelisin.” Lucie gözlerini devirdi ama Reid onu görmemezlikten gelerek devam etti. “Dikkatini gözlerine çekmek için, bakışlarını ondan ayırma ya da kirpiklerinin ardından ona ufak bakışlar at. Kadınların utangaç davranması erkekleri deli eder.” Lucie, defalarca kadınların Stephen’la konuşurken tam da bunu yaptıklarını ve onun da sanki kafalarının içinde

sevişiyorlarmış gibi gülümseyerek karşılık verdiğini görmüştü. Gerçi bunu hiçbir zaman vücut diline bağlamamıştı. Her zaman entelektüel biri olduğundan, bu bağın konuştukları konulardan kaynaklandığını sanmıştı. Alnına bir şaplak atmamak için kendini zor tutuyordu. Ne kadar da aptaldı. Ama bu artık değişecekti. Tabii ki bir erkeğin ilgisini çekmek için fiziksel hilelere başvurmak onu biraz rahatsız ediyordu. Sonuçta Stephen'da takdir ettiği şeyler onun zekâsıyla ilgiliydi ve onun içinde öyle olmasını umuyordu. Ama onun ilgisini çekip, aralarındaki kıvılcımı ona hissettirebildiği zaman, geri kalan her şey şüphesiz yerli yerine oturacaktı. Stephen'la bu bağı kurma fikri onu heyecanlandırmaya başlıyordu.

“Utangaç, anladım. Başka?”

“Gülümseyerek, yemek yiyerek, bir şeyler içerek, dudaklarını ısırarak, dudaklarını yalayarak onun dikkatini ağzına çekmeye çalış... aslında bu o kadar da zor değil çünkü bir erkeğin ilk düşündüğü şeylerden biri, kadının ağzının onun şeyinin etrafında...”

“Reid!”

Reid geri yaslanarak kahkaha attı. Gırtlaktan çıkan bu yüksek ses Lucie'nin sakinleşmesine hiç de yardımcı olmamıştı.

Gözleri onun düzgün, beyaz ve mükemmel dişlerini çevreleyen dolgun dudaklarına kitlenirken, Lucie gülmeyi “birinin dikkatini ağzına çekme yolu” olarak zihninde not aldı ki bu içerideki derecenin birkaç derece daha yükselmesine sebep oldu. *Kahretsin!*

“Pekâlâ, senin oğlan içkilerimizle birlikte geliyor. Şarabı onaylayan için bekleyecek. Senin Jessica Rabbit’e* odaklanmanı ve ona güzel bir şov sunmanı istiyorum.” Lucie’nin çenesi düştü. “*Who Framed Roger Rabbit* filminden bir çizgi film karakteri örnek almamı mı istiyorsun?” Reid’in yüzünde, seçtiği seks tanrıçasından şüphe duymasına inanamıyor gibi bir ifade vardı. “O seksin topuklu hali. Her erkek Jessica Rabbit’le yatmak ister.”

Kesinlikle delirmişti; başka açıklaması olamazdı. Lucie’nin buna refleksif itirazı, garsonun gelmesiyle bölünmüştü. Adam Reid’in yüzüne bile bakmadan içkisini önüne koydu. Sonra, karton kutudan olsa bile anlamayacak olmasına rağmen, Lucie’ye şarabın yılı ve geldiği bağ hakkında gevezelik yaptı ve tatması için kadehine az bir miktar şarap doldurdu.

Pekâlâ, bunu yapabilirim. Yapabilirim. Jessica Rabbit... yavaş ve planlı hareketler, yatak odası bakışları... terlemek yok. Tanrım, olamaz terliyorum.

Göğüslerinin arasından kaydığını hissettiği ter damlasını görmezden gelerek, yavaşça kadehini kaldırdı, bakışlarını garsondan ayırmayarak dudağına götürdü ve küçük bir yudum aldı. Göz kapaklarının düşmesine izin verdi ve kadehi dudağından uzaklaştırmadan önce, tatmin olmuş gibi inledi. Gözlerini tekrar açarak gülümsedi ve sordu, “Pardon, adın neydi?”

“Daniel.” Garson sertçe yutkundu, âdemelmasının boğazındaki hareketi görünüyordu. “Adım Daniel.” Lucie sa-

* Bir çizgi karakter (ç.n.)

cının bir tutamıyla oynayarak, ona baş döndürücü olduğunu umduğu bir gülüş attı. “Pekâlâ Daniel. Şarap çok hoş, teşekkür ederim. Genelde oldukça sakar olsa da, eminim sen diğer müşterilerinle ilgilenirken abim kadehimi doldurabilir. Karar vermek için birkaç dakikaya daha ihtiyacımız olacak.”

Daniel hafifçe öne eğilerek gülümsemesine karşılık verdi. “Tabii ki. Siparişinizi almak için az sonra geleceğim. Ve lütfen, sizin için yapabileceğim bir şey olursa, istemekte tereddüt etmeyin.”

Garson gider gitmez Lucie şarabın geri kalanın bir di-kişte bitirdi. Bu arada, Reid yavaşça onu alkışlıyordu. “Bravo tatlım. Ondan ayakkabılarını yalamasını isteyebilirdin ve ona bu fırsatı verdiğin için teşekkür ederdi. Kendini nasıl hissettin?”

“Felaket,” diye homurdandı Lucie kadehini tekrar doldururken. “Haydi ama. Normalden farklı davrandığını biliyorum ama dürüst ol.” Reid öne doğru eğildi, kollarını masanın üzerinde birleştirdi. “Kendine karşı dürüst ol.” Lucie şarabından birkaç yudum daha aldı ve damarlarında dolaşan alkolün vücudundaki gerginliği azaltmasına izin verdi. Kadehini masaya bırakarak, Reid’in bakışlarını yakaladı ve söylediklerini düşündü. Haklıydı. Dürüst davranmıyordu.

“Bu... gurur okşayıcıydı. Kendimi güçlü hissettirdi.”

“Kesinlikle. Unutma, doktorla buluştuğunda, ona denizdeki tek balık olmadığını hatırlatmak için etrafındakilerle biraz flört etmen gayet normal. Şimdi oyuncağını tekrar bu-

raya çağırılım çünkü açlıktan ölüyorum.”

Gecenin geri kalanı harika bir sohbetle ve Daniel'in büyülenmiş haline gizlice gülerek geçti. Daniel Reid'e hesabı verirken, Lucie'ye de arkasına telefon numarasını yazdığı restoranın kartını gizlice uzattı. İlk defa biri ona bu kadar açıkça asılıyordu.

Kartı saklayıp, muhtemelen lamine kaplatıp yatak odasındaki aynanın köşesine sıkıştırdı ama Reid karta el koydu, yırtarak parçaladı ve tabağının üzerinde bıraktı. Lucie itiraz etmek üzereydi ki, “Ortopedi cerrahlarının peşindeyiz, hatırladın mı? Garsonlar gibi küçük balıklar bizi oyalar. Ayrıca o abinin teftişinden de geçemedi,” dedi.

Lucie gülmeden edemedi. Sebep iyi yemek, iyi şarap, iyi sohbet ya da her üçü birden mi bilmiyordu ama kendini son derece rahatlamış hissediyordu. Bu toplum içinde pek sık hissettiği bir şey değildi. Ufak bir doz kendine güvenin bağımlılık yaptığını fark etmişti ve şimdiden daha fazlası için sabırsızlanıyordu.

Reid ayağa kalktı ve ona elini uzattı. “Haydi, çıkalım buradan.”

Lucie gülümsedi, onun elini tuttu ve daha önce geldikleri yolu takip ederek çıkışa doğru ilerlediler. Bekleme salonundan geçerken bir çocuğun bağırıldığını duydu, “Baba bak! Bu Reid Andrews!”

Başını çevirdiğinden on yaşından büyük olmayan bir erkek çocuğun, sevimli yüzünde saf hayranlık dolu bir bakışla onlara doğru koştuğunu gördü.

Reid elini yumruk yaparak çocuğun da yumruğuyla vurması için ona uzattı. “Selam küçük adam, nasıl gidiyor? KDS hayranı mısın?”

“Tabii ki! En sevdiğim dövüşçü sensin!”

O sırada çocuğun babası geldi. “Rahatsız ettiğimiz için kusura bakmayın Bay Andrews, Austin yanlış gördü sandım ama gerçekten sizsiniz. Büyük hayranınızız.”

“Lütfen, bana Reid deyin. Hayranlarla tanışmaktan her zaman mutluluk duyarım. Sen de antrenman yapıyor musun Austin?”

“Hı hı. Şu an Tekvandoda mor kuşağım ama büyüdüğüm zaman sizin gibi olabilmek için diğer dövüş sanatlarını da öğrenmek istiyorum.”

“Antrenmana devam edip ve sıkı çalışırsan bunu yapabileceğinden şüphem yok. Sadece şunu unutma, edindiğin becerilere saygı duymalı ve onları hiçbir zaman *dojo** dışında kullanmamalısın.”

“Biliyorum. *Sensei*** de bize aynı şeyi söylüyor. Gerçekten sen olduğuna *inanamıyorum*! Tanrım, keşke arkadaşlarım da burada olsaydı. Seninle tanıştığıma kesinlikle inanmayacaklar.”

“Bak ne diyeceğim, yanımdaki hoş hanım sen, ben ve babanın bir fotoğrafını çeksin. Böylece sağlam bir kanıtın olur.”

“Evet!”

Lucie, Reid’in küçük çocuğu gösterdiği hoşgöründen o kadar duygulanmıştı ki neredeyse kendinden bahsedildiğini fark etmeyecekti. “Oh! Evet, bu harika bir fikir. Sizin tele-

* *Uzakdoğu sporlarında antrenman yapılan yer. (ç.n.)*

** *Japoncada öğretmen, usta. (ç.n.)*

fonunuzu kullanmamı ister misiniz?” diye sordu babaya. Oğluna bakarken adamın yüzü düşmüştü. “Üzgünüm evlat ama yemekte rahatsız edilmeyelim diye telefonumu evde bıraktım,” dedi ve Reid’e dönerek açıklamaya devam etti, “Onu sadece on beş günde bir hafta sonları görebiliyorum, bu yüzden beraber geçirdiğimiz zamanı hiçbir şeyin bölmesinden hoşlanmıyorum.” Çocuğun yüzündeki hayal kırıklığı Lucie’nin kalbini parçalamaya yetmişti. “Peki ya fotoğrafınızı kendi telefonumla çeksem ve daha sonra e-postayla yollasam? Bu işe yarar mı?”

“Evet. Çok teşekkürler.”

Reid devasa akvaryumun önünde çocuk ve babasıyla güzel bir poz verdikten sonra sadece Austin’le eğlenceli bir fotoğraf çektirmeyi önerdi. Reid, Austin’in boyuna eğildi, her ikisi de ellerini yumruk yapıp, burunlarını buruşturarak ve dillerini dışarı çıkararak dövüşçü suratlarıyla poz verdiler. Lucie kahkahalar atıyordu.

Lucie ve Reid, e-posta adreslerini alıp, iki fotoğrafın da yollandığından emin olduktan sonra, Austin’e ve babasına veda ederek restorandan ayrıldılar.

Arabaya doğru yürürlerken, Lucie gözucuyla Reid’i inceliyordu. Reid aniden durdu ve Lucie’nin üzerine basmak üzere olduğu boş bir yiyecek paketini yerden almak üzere eğildi. Ona beklemesini söyleyerek, restoranın girişine doğru koştu ve paketi çöp kutusuna attı.

Geri döndüğünde Lucie, “Bu yaptığın gerçekten harikaydı Reid,” dedi.

“Ne, o mu? Üzerine basmanı istemedim. Ayrıca yere çöp atılmasına dayanamıyorum. Bu tembellik. Tembel insanlardan, örneğin bir şeyi doğru düzgün çöpe atmak için gereken azıcık çabayı bile göstermeyen insanlardan nefret ederim.”

“Austin ve babası için yaptığın şeyden bahsediyordum.”

“Ah, o mu?” dedi Reid gülümseyerek. “Sandığın kadar iyiliksever değilim Lu. Ben de onlarla tanışmaktan, onların aldığı kadar zevk alıyorum. Özellikle de çocuklarla.”

“Ekstrem dövüşün küçük çocuklar üzerindeki etkilerinden endişelenmiyor musun?” Reid onun ellerini tuttu. Lucie bunun kendisine bu kadar doğal gelmesi karşısında şaşır-mıştı. “Bir çok insanın KDS ile sorunları var. Buna ‘insanların horoz dövüşü’ diyorlar. Ama yaptığımız sporun gerektirdiği aşırı disipline ve teknik yönlerine ya da az önce seni fena halde dövmüş olan adamın elini sıkmak için gereken inanılmaz sportmenliğe aldırıyorlar. Çocukların bunlardan haberi olduğu sürece, Austin’in olduğu gibi, endişelenecek bir şey yok.” Reid omuzlarını silktilti. “Her zaman yanlış anlayacak insanlar olacaktır. Ama ben onların azınlıkta olduğunu düşünmek istiyorum.”

Reid’in arabasına vardılar ve Reid, tam bir centilmen gibi Lucie’ye kapıyı açtı. Lucie arabaya binmeden önce döndü, başını biraz yana yatırdı ve Reid’i inceledi. “Bunu gerçekten seviyorsun, öyle değil mi?”

“Bu sporu her zaman seveceğim.” Reid bakışlarını bir anlığına ufuk çizgisine kaydır-dı, tekrar Lucie’ye döndüğünde

ise yüzünde hüzünlü bir gülümseme vardı. “Bu sporu yapmayı ne kadar süre seveceğimi ise zaman gösterecek.”

Reid’i her zamanki gibi tutkuyla ışıldarken görememek Lucie’yi çok rahatsız etmiş ve aniden onu bir öpücükle teselli etme isteği uyandırmıştı. Reid’i yanağından öpmek niyetindeydi ama şarap nişan alma kabiliyetini bozmuş olmalıydı çünkü kendini onun lezzetli ağzını öperken buldu.

Birkaç saniye, zamanda donmuş gibi, dudakları birbirine kenetlenmiş olarak kalmışlardı ki, bir araba alarmı onları kendine getirdi. Lucie uzaklaştı ve sanki utanılacak bir şey yaparken yakalanmışçasına parmaklarını dudaklarına götürdü.

“Şikâyet ettiğimi sanma,” dedi Reid, “ama bu ne içindi?”

Lucie kirpiklerinin ardından Reid’e bakmadan önce bir süre topuklu ayakkabılar içindeki ayaklarını inceledi. “İyi bir adam olduğun için. Ve bu harika günden dolayı teşekkür etmek için.” Reid’in hınzır gülüşü ay ışığının altında nefes kesici görünüyordu. “O halde Bayan Lucie Miller, bir yığın harika gün geçirmeni sağlayacağım.”

Lucie güldü ve arabaya bindi ama mutluluğu Reid daha arabanın diğer tarafına dolaşmadan bitmişti. *Bu sıradaki dersin yüksek çözünürlüklü versiyonu olmalı.* Evet, az önce ustaca bir kur yapışa şahit olmuştu. Ve kesinlikle oltaya takılmıştı.

Stephen’in çekiciliğini üzerlerinde kullandığı kadınların ne hissettiklerini şimdi anlıyordu. Onun gamzeleriyle gülümsemediği kişi olmak için sabırsızlanıyordu. Bu her zaman şahit

olduğu dostça gülümseme yerine, en son avını yiyip bitirmek için daha fazla bekleyememe gülümsemesi olmalıydı. Evet, onu bir dahaki görüşünde, doktor ona neyin çarptığını anlamayacaktı. Lucie sabırsızlanıyordu.

www.webcanavari.net / Orppersephone

Yedinci Bölüm

Lucie, Reid yanına taşındığından beri bir hafta geçmiş olmasına inanamıyordu. Günler onun fizik tedavi seansları ve Lucie'nin güzelleşme randevularıyla rüzgâr gibi geçmişti. Saçlarındaki kırıkları aldırması, kaynak yaptırarak saçının boyunu uzatması ve bu gerçekten hoşuna gitmişti. Saçlarına gölge yapmak için onları folyoyla sarıp, kendisini alüminyum bir Medusa'ya* çevirdiklerinde ise endişe nöbeti geçirmişti. Neyseki kuaför kadın işi biliyordu ve onun koyu kahve saçlarına, aralardaki karamel rengi tutamlarla ustaca bir derinlik vermişti. Bunun mümkün olduğundan Lucie'nin haberi yoktu.

Daha sonra da kaşlarına şekil verilmişti. O kadar fazla kaşı alınmıştı ki Lucie gözlerinin sulanmasının hiç durmayacağını düşünmüştü. Sıra tırnaklarına gelince, onlarla ilgili çok uzadıklarında kesmekten başka hiçbir şey yapmadığını itiraf etmek zorunda kalmış, bu da tırnak uzmanının işe başlamadan önce, elini kalbinin üzerine koyarak, ona sokaktan iyilik yapmak için topladığı biri gibi bakmasına sebep olmuştu. Tırnakları artık

* Yunan mitolojisinde gözlerine bakamı taşa çevirdiğine inanılan, yılan saçlı yaratık. (ç.n.)

törpülenmiş, tırnak etleri alınmış –böyle bir şey olduğundan haberi bile yoktu– ve adı Son Derece Patlıcan olan koyu mor bir renge boyanmıştı ki bu da kulağa bir renkten çok, televizyondaki yemek yapma yarışmaları gibi geliyordu.

Bütün bunların üzerine, Reid bir de onu hayatın içinde karşılaşabileceği her türlü durum için makyaj yapmayı öğrenmek üzere Nordstrom'un* makyaj bölümündeki Trixie'nin ellerine teslim etmişti. Beş dakikalık hızlı bir makyajdan, gece gezmesi makyajına ya da etkileyici bir fotoğraf çekimi makyajına kadar her şeyi öğrendikten sonra, Lucie, ekonomi kötüye giderse ek iş olarak bir morgda ya da sirkte makyaj sanatçısı olarak çalışabileceğinden emindi. Dersin bir kısmında bariz bir şekilde gereksiz olsa da Lucie yüzünü Trixie'ye teslim etmiş ve onun biraz eğlenmesine izin vermişti. O kadar heyecanlıydı ki, öğrettiklerinin sadece çeyreğinin bir işe yarayacağı gerçeğiyle onu üzmemiştir.

Yine de, haftanın bitiminde Lucie neredeyse güzel göründüğünü itiraf etmeliydi. Güzellik rutininde en ufak bir değişikliğin bile yarattığı fark inanılmazdı. Ya da daha açık olmak gerekirse herhangi bir güzellik rutinine sahip olmasının yarattığı fark.

“Muhteşem.”

Yatak odasındaki boy aynasına bakmakta olan Lucie, arkasını dönünce Reid'i kapıya yaslanmış buldu, kolları göğsünde birleşmiş, kollarını saran siyah polo tişörtü son sınırına kadar esnemişti. Dövmesinin kavisleri ve dönemeçleri tişörtünün bir uzantısı gibi duruyor, bu haliyle de basit pamuklu bir

* Amerikan mağaza zinciri. (ç.n.)

tişörtten çok, geleceğe ait bir zırh gibi görünmesini sağlıyordu. Koyu renk pantolonu kaslı bacaklarını çevreliyor, paçaları, çıplak ayaklarının üzerine dökülüyordu. Geçen hafta içinde, kesinlikle mecbur kalmadıkça çorap veya ayakkabı giymediğini öğrenmişti. Bu görüntüyle birlikte, bir erkeğin pantolon ve çıplak ayakla ne kadar seksi olduğu dersi de gelmişti.

Bakımlı ama serseri görünüşü kendine yakıştırmayı çok iyi beceriyordu. Saçları her zamanki tarzında taranmıştı ama bu gece uçları alnının üzerinde hafif bir yükselti yaparak Lucie'nin dikkatini, etkileyici gözlerine çekiyordu. Bu gece küpe takıyor, kare kesim elmas küpeler bir şekilde onu daha az değil, daha çok erkeksi yapıyordu. En ufak detayı bile listeleyip, nihayet beyninin resmi bir bütün olarak kaydetmesine izin verdiğinde, ağzı kurumuş ve konuşmaya başlamadan önce sertçe yutkunmak zorunda kalmıştı.

“Sen de oldukça iyi görünüyorsun,” dedi. “Ama hâlâ neden benimle Lizzie'nin bebek partisine gelmek istediğini bilmiyorum.” Lizzie Kuzey Nevada Tıp Merkezi kadrosundaki en iyi hemşirelerden biriydi ve ilk bebeğini doğurmasına bir ay kalmıştı. O yüzden dostları ve iş arkadaşları havalı bir et lokantasında onun için parti veriyorlardı. “Sıkıntıdan patlayacaksın.”

Reid kapıyı sonuna kadar açtı ve odaya girdi. “Ben hiçbir zaman sıkılmam. Kendimi hep bir şekilde eğlendirmeyi başarırım. Haydi, geç kalacağız.”

Lucie komodinin üzerindeki saate baktı ve geciktiklerini fark etti. “Kahretsın!”

Ayakkabılarını ve çantasını almak için hızla dolabına giderken Reid kıkırdadı. “Sakin ol. Kül Kedisi’nin baloya geç kalması gerek ki içeri girdiğinde herkes onu fark etsin.”

“Benim de korktuğum tam olarak bu,” dedi Lucie ayakkabı giydiği tek ayağının üzerinde zıplayıp, diğer ayakkabısını da giymeye çalışırken.

“İzin ver ben yapayım.” Reid gümüş renkli ayakkabıyı onun elinden aldı ve tek dizinin üzerine eğildi. Lucie yatak başına tutunarak durmuş, ayakkabıyı giymesine yardım eden ellerinden büyülenmişti. Bileğini sıyıran parmaklarının sıcaklığı bacaklarının ürpermesine sebep olmuş ve ürperti Reid sanki doğrudan orasına dokunmuş gibi cinsel organına yayılmıştı.

Reid bir eliyle Lucie’nin ayağını tuttu ve bacağına üzerine yerleştirdi, diğer elinde ise avucunu içinde sakladığı gümüş zincir sallanıyordu. Zinciri bileğinin etrafına dolayıp kopçasını kitlerken Lucie’nin şaşkınlıktan dili tutulmuştu.

Narin zincir neredeyse ağırlıksızdı ve çeşitli yerlerine takılmış boncuklar ve tılsımlar olmasa Lucie orada olduğunu hissedip hissetmeyeceğini merak etti. Ön tarafında gümüştan yapılmış uçmakta olan bir kuş sallanıyordu. Zincirin her santimine gök mavisi kristal boncuklar takılıydı ve klasik bir güzellik katarak bu parçayı tamamlıyorlardı.

“Bu çok güzel,” dedi Lucie. “Ama bana zaten bir çok şey verdin. Hediyeler almak zorunda değilsin.”

“Biliyorum ama görür görmez aklıma sen geldin.”

“Öyle mi? Neden?”

“Bu bir serçe.” Reid aşağı baktı ve parmağıyla kuş şek-

lindeki tılsıma dokundu. “Diğer birçok kuşun aksine, serçeler ruh eşlerini bulduklarında ömürleri boyunca ayrılmazlar.” Başını tekrar kaldırarak Lucie’nin gözlerine baktı.

“Bu da onları gerçek aşkı bulmanın sembolü yapıyor.”

Gerçek aşkı bulmak. Lucie yalnızca gerçek eşini arıyordu ve aşk kısmıyla ilgili artık pek umudu kalmamıştı. Yine söyledikleri hayatında duyduğu en güzel şeydi ve zinciri gördüğü zaman onu düşünmüş olması Lucie’yi çok duygulandırmıştı.

Reid, Lucie’nin ayağını dikkatle tekrar yere koydu, onun başının üstüne kadar gelen uzun boyuyla karşısında dikildi. Lucie teşekkür etmek istedi ama bakışları V yakalı tişörtünden görülen yanık tenli boynuna, oradan yeni tıraş olmuş çenesine ve dolgun dudaklarına kaydığı ve en son gözlerine hapsediği için, sözler boğazında bir yerlere takılmıştı. Gözleri, giydiği kıyafetlere, çevresine ve hatta ışığa göre renk değiştiriyordu. Şu anda yeşil çizgilerle bölünmüş kahverengiydiler ve ona karamel kaplı elma şekerini hatırlatıyorlardı.

Reid Andrews tam bir muammaydı. Onun Vegas’tayken zengin, kadın düşkünü bir dövüşçü hayatı yaşadığını, zamanının çoğunu antrenman yaparak ya da tahmin edebileceğinden fazla kadınla gündelik “birliktelikler” yaşayarak geçirdiğini biliyordu. ama yaptıkları bu çılgınca antlaşma için yanına taşındığından beri sadece sevimli, destekleyici ve düşünceli davranmıştı. Aynı onlar küçükken ve Lucie abisinin en yakın arkadaşına umutsuzca âşıkken hatırladığı gibiydi. O zaman onun harika biri olduğunu düşünüyordu ve sanki şimdi daha da fazlasıydı.

Lucie boğazını temizledi ve tekrar konuşmayı denemeye karar verdi. "Teşekkür ederim Reid. Buna bayıldım."

"Rica ederim. Haydi gidelim. Doktorun neler kaçırdığını fark ettiğinde çenesinin yere düşmesini görmek için sabırsızlanıyorum." Lucie şüpheyle burnunu buruşturunca, onu burundan öptü ve "Güven bana," deyip elinden tutarak onu odadan çıkardı.

Otuz dakika sonra restorana varmışlardı ve görevli onları bebek partisi için ayrılmış olan salona götürdü. Lucie, Lizzie için aldığı hediye, kapının yanındaki hediyeler için ayrılmış olan masaya bıraktı ve gergin bir şekilde etrafındaki kalabalığı inceledi.

"Huzursuzlanmayı bırak," dedi Reid kulağına. Sırtının alt kısmında duran eli sakinleşmesine yardımcı oluyordu ama yeterli değildi.

"Huzursuz değilim."

"Evet, öylesin."

Reid haklıydı. Çok hızlı ve derin nefes alıyordu. Kendine engel olamıyordu. Neden kendini aslanın inine girmiş gibi hissediyordu ki? Bu insanlar senelerdir tanıdığı ve kendini yanında rahat hissettiği kişilerdi. Ama ya yeni görünüşünü beğenmezlerse ya da imajını yenilediği için hakkındaki fikirleri değişirse ne olacaktı?

Reid onu hızla odadan dışarı çekince, korku dolu çılgınlığını göğsünde zor zapt etmişti. "Hey!"

Reid, "Şş," diyerek onu susturdu ve holün ilerisindeki salona sürükledikten sonra iri vücuduyla duvarın arasına

sıkıştırdı. “Boş yere kendi kendini delirtiyorsun, o yüzden sana dövüşten önce kullandığım bir numarayı öğreteceğim.”

“Reid, hiç sanmıyorum...”

“Düşünmek yok. Gözünde canlandırmalısın. Ringe çıkmadan önce her yumruğu, her tekme, her düşüşü gözümde canlandırırım. Önceki maçlarını incelediğim için rakibimi iyi tanırım. Hamlelerime nasıl karşılık vereceğini tahmin ederim ki her duruma hazırlıklı olabileyim. Senin de şimdi tam olarak bunu yapmanı istiyorum.”

Lucie, ona deliymiş gibi bakıyor olmalıydı, çünkü tam olarak öyle düşünüyordu. Bu teknik Stephen’la konuşmasına nasıl yardımcı olacaktı ki? Adamın yumruklarını tahmin etmek zorunda kalacaksa ortada beraber dışarı çıkmak istemekten daha büyük bir sorun var demekti.

“Gözlerini kapat.” Reid’in yüzündeki kararlı bakışı gördüğünden ve dürüst olmak gerekirse gerginliğini yenmek için ne olursa yapmaya hazır olduğundan, dediğini yaptı. “Kendini, başın yukarda, özgüvenin her zamankinden fazla o odaya girerken hayal etmeni istiyorum. Muhteşem görüldüğünü *biliyorsun*. Elbise sanki senin için dikilmiş gibi üzerine oturuyor. Topuklu ayakkabılar bacaklarını inanılmaz uzun gösteriyor ve o odadaki her erkek onları beline dolanmış hayal edecek.”

Lucie tepelerindeki klimadan üfleyen hava yüzünden biraz üşümüştü ama Reid elini beline koyunca dokunuşundaki sıcaklık onu ısıtıverdi. Reid ona doğru yaklaştı, Lucie her nefes alışında göğüsleri hafifçe onun gövdesine değiyordu. Gözleri kapalıydı ama Reid’in güçlü varlığını hissediyordu. Konsantre

olmak onun için kesinlikle sorun değildi artık. Zihni ve vücu-
duyla ona kilitlenmişti, istese de istemese de.

“Benim o olduğumu farz et. Seni gördüğüm andan beri
gözlerimi senden alamıyorum. Nasıl bu kadar kör olup da ger-
çekten ne kadar muhteşem olduğunu fark edemediğimi merak
ediyorum.”

Reid’in eli, başparmağı göğsünün birkaç milimetre yakı-
nına gelene kadar yavaşça vücudunun yan tarafında ilerledi.
Uygunsuz herhangi bir şeye engel olmak için oradan sırtına ge-
çince, Lucie kendi kendine hayal kırıklığına uğramaması ge-
rektiğini söyledi. Kulağının dibindeki kalın sesi, tenine
çarıyor, ensesindeki tüylerin diken diken olmasına sebep olu-
yordu. “Havadan sudan, işle ilgili konuşarak başlıyorum ama
bütün konuşma boyunca dudaklarına bakıyorum ve tadının
nasıl olduğunu merak ediyorum.”

“Öyle mi?” diye sordu Lucie fısıltıyla. “Tabii ki öyle.” Boşta
olan eliyle yüzünü tuttu, Lucie’nin başı yana yatana kadar bur-
nunu onun yanağına dayadı. “Çok seksisin Lucie ve elbiselerinin
altındaki ahlaksız ödüle varana kadar seni soyamak istiyorum. Ne-
leri sevdiğini, neleri sevmediğini öğrenmek istiyorum. Korkula-
rını ve hayallerini bilmek istiyorum ve hakkında her şeyi
öğrenene kadar her katmanını aşacağıma yemin ediyorum.”

Lucie’nin kalbi o kadar kuvvetli atıyordu ki restoranın
önündeki görevlinin onu duyabildiğine emindi. Umutsuzca
birinin kendini o şekilde tanımasını istiyordu, fiziksel ve
duygusal olarak.

“Evet,” dedi. “Bunu istiyorum.”

“Öyleyse istediğini *al*.” Reid’in sesi neredeyse kulak tırmalayıcıydı. Kulağa gergin, diken üstünde geliyordu. “Bunun olmasını sağla.” Lucie kafasındaki görüntüyle o kadar meşguldü ki, üzerine bir yoksunluk hissi gelene kadar Reid’in ondan uzaklaşmış olduğunu fark etmemişti. Gözkapakları titreyerek gözlerini açtı ve önünde dikilen Reid’e odaklandı. Elleri ceplerindeydi ve yüzündeki katı ifade az önce Lucie’ye hissettirdiği şehvete hiç uymuyordu.

“Bütün yapman gereken sana söylediğim her şeyi aklından tutmak ve o kapıdan içeri girmek.” Lucie ona her şeyin yolunda olup olmadığını sormadan başıyla parti odasını işaret etti. “Haydi. Girişini yap bakalım Külkedisi.”

Odaya girdiğinde bütün gözlerin onun üzerinde olması artık onu endişelendirmiyordu. Reid haklıydı. Film yıldızları kadar güzel olmayabilirdi ama bir hafta öncesine göre yüzde yüz daha iyi görünüyordu. kendine biraz güvenmemesi için hiçbir sebep yoktu. Parmak uçlarına yükselerek yanağına bir öpücük kondurdu. “Teşekkür ederim Reid.” Reid gülümsedi. “Ne zaman istersen tatlım.”

Yeni edindiği kararlılık ve yepyeni görüntüsüyle, Lucie omuzlarını geri itti ve koridorda hızlı adımlarla ilerledi.

Lucie köşeyi döner dönmez Reid yüzünü ellerinin arasına aldı. Şu an ter kokan bir spor salonu ve onu güzelce dövecek bir antrenman arkadaşı için neler vermezdi. Gözünde canlandırma tekniği her durumda uygulanabilirdi o yüzden Lucie’nin

işine yarayacağını biliyordu. Bilmediği şeyse kendisini ne kadar hırpalayacağıydı.

Bütün o zaman boyunca kim olarak konuştuğunu kesin olarak bilemiyordu. Bir noktada tamamen karakterinin dışında çıkmış gibi hissetmişti. Lucie'nin dudaklarına bakıp onları öpe- nin Dr. Kuşbeyinli değil kendisi olduğunu hayal etmişti.

"Bir içkiye ihtiyacım var," diye mırıldandı parti odasına doğru giderken. Eşiği geçer geçmez Lucie'yi gördü. Kuzey yıldızı gibi bakışları daima ona yöneliyordu. Üzerindeki sade, soluk mavi, düz kesim elbise basit kaçıyordu ama yine de olağanüstü görünüyordu. Üzerinde önceden hazırlanmış punç* ve kokteyller olan masaya doğru ilerlerken bakışlarını ondan ayırmadı. İçkilerden birini alarak, Lucie'nin attığı her adımda ince kumaşın ardından hareketi belli olan kalçalarını izledi. Bakışları daha aşağıya, pürüzsüz bacaklarının kıvrımlarına kaydı. *Kahretsin, gerçekten seksi.*

Bardağını havaya kaldırdı ve durdu. Partinin gözde içki-sine bakarak, Lizzie'nin kız çocuğu sahibi olacağını tahmin etti. İçki, parlak pembe renkteydi ve bardağın kenarında, üzerlerine vişneler saplanmış, bebek bezi iğnesi şeklinde süsler asılıydı. Shirley Temple'in** çılgın bir versiyonuna benziyordu.

"Pek erkeksi sayılmaz, öyle değil mi?"

Reid soluna baktığında, yüzünde eğlendiğini belli eden bir gülümsemeyle, Latin kökenli, yapılı bir adamın durduğunu gördü. Reid'in elindeki utanç kaynağının yerine, adamın elinde kapakları açık iki şişe Corona*** duruyordu.

Adam, "O şeyin içinde alkol bile yok," dedi.

* Geniş bir kâsede sunulan meyveli içki. (ç.n.)

** Zencefilli gazoz ve şurupla yapılan alkolsüz bir kokteyl. (ç.n.)

*** Bir İtalyan birası markası. (ç.n.)

“Tanrım, bu affedilemez.” Reid masanın üzerindeki manzaraya tiksintiyle bakarak elindeki içkiyi geri bıraktı.

“Bunu nasıl yaparlar?”

Adam güldü ve elindeki fazla birayı uzattı. “Bu bir bebek partisi dostum. En küçük erkeksi şeyi bile ortadan kaldırmak için ihtiyaçları olan tek bahane bu. Normalde böyle bir partiye adım bile atmamamız gerek ama Lizzie hastane personelinin gözbebeğidir. Herkes onu sever, o yüzden hepimiz davetliyiz. Ben Eric.”

“Reid.” Uzattığı şişeyi memnuniyetle alarak, bir yudumda biranın yarısını bitirmeden önce Eric’in elini sıktı. “Teşekkürler dostum. Hayatımı kurtardın.”

“Önemli değil.”

Eric’in arkasına baktığında Lucie’nin son derece hamile bir kadına sarıldığını ve sonra odanın diğer tarafındaki masada başka bir adamla konuşmakta olan doktoruna doğru yürüdüğünü gördü. Doktor, üzerindeki pahalı takım elbise ve yana taranmış jöleli saçlarıyla tipik bir mirasyedi gibi görünüyordu. Doktor olmadan önce de parası olan ve hayattaki pahalı şeylerden zevk alan biri gibi.

Doktor Lucie’yi fark ettiğinde cümlesinin tam ortasındaydı. Kesinlikle plak takılmasına benzer bir andı. Dönüp bir daha baktı, gözleri neredeyse yerinden fırlayacaktı ve eski çizgi filmlerdeki gibi ağzı açılıp dili dışarı yuvarlandı.

Ama Reid adamı suçlayamazdı. Lucie bariz bir kararlılıkla odanın karşı tarafına yürüyordu. Ağzının köşesinde kendinden emin bir gülümsemeyle, köşeye kıstırdığı avına doğru yaklaşan

bir avcıya benziyordu. Reid neredeyse *Kaçacak yerin yok... Artık benimsin*, dediğini duyar gibiydi.

Mann konuştuğu adama nezaket icabı bakmaya bile te-
nezzül etmeden izin istedi ve masadan kalktı. İki adımda
Lucie'yle arasındaki mesafeyi kat etmişti. Dudak okumayı bil-
memesine rağmen Reid konuşmanın nasıl ilerlediğini tahmin
edebiliyordu.

Lucie kesinlikle muhteşem görünüyorsun!

Ah, teşekkür ederim Stephen. Sen de çok yakışıklısın.

*Evet, bu yeni bir şey değil ama sen doğal güzelliğine bü-
ründüğüne göre bana hastane balosunda eşlik etmelisin.*

*Hiç sormayacaksın sanmıştım. Tabii ki baloya seninle ge-
lirim!*

*Daha sonra da evleniriz ve sen çocuklarımıza bakarken
ben de birer birer kemikleri iyileştirerek dünyayı kurtarmayı
deneyebilirim.*

Oh Stephen, rüyalarım gerçek oluyor!

Lucie, Mann'ın söylediği bir şeye güldü ve hafifçe koluna
dokundu. Daha sonra da bir yandan onunla konuşurken saçının
bir tarafını kulağının arkasına attı ve uzun kirpiklerinin ardın-
dan ona baktı. Doğuştan yetenekliydi. Reid bir canavar yarat-
mıştı.

Reid birasının kalan yarısını da bitirdi ve oraya gidip Lu-
cie'yi kolundan tutarak eve götürmemek için tüm iradesini kul-
lanması gerekti. Mann'ın çocuklarını doğurmayı bırak, onunla
flört ediyor bile olmaması gerekirdi. Adam kâğıt üzerinde bi-

rinci sınıf görünüyordu ama Reid onu sıradan yapan gizli kusurları olduğu fikrini bir türlü kafasından atamıyordu.

“Senin Lucie’yle geldiğini gördüm. Aranızda bir şey mi var?” Reid, Eric’e baktığı anda bir garson masanın üzerine buz ve şişelerle dolu bir kova bıraktı. Reid gülümsedi ve “Aklımı okudu,” dedi. İkinci şişe biralarını da aldılar ve kovanın kenarındaki açacağı kullanarak kapaklarını açtılar. Reid elindeki suyu silkelerken, “Lucie’yle eski arkadaşız. Bir süreliğine buradayım ve onun yanında kalıyorum.”

Eric şişesiyle Lucie’yi işaret etti. “Arkadaş olma durumu şuradaki doktor beyle flört ederken neden gidip ona sahip çıkmadığını açıklıyor. Ama gözlerindeki onu çıplak ellerinle öldürmek isteyen bakışı pek açıklamıyor.”

“Dövüşmek benim işim, o yüzden bu bakış bir çeşit alışkanlık,” diye açıkladı Reid kolayca.

“Aynı zamanda da bir güzellik uzmanı mısın yoksa senin gelişinle Lucie’nin ani değişimi tamamen bir tesadüf mü?”

Reid konuşmanın gittiği yerden hoşlanmamıştı. Eric kendi iyiliği için bu kadar gözlemci olmamalıydı. Ama düzgün biri gibi görünüyordu ve Lucie’den yakınlıkla bahsediyordu.

“Lucie’yi uzun zamandır mı tanıyorsun?”

Eric Lucie’nin hâlâ Mann’la konuşuyor olduğu yere doğru baktı. “Onu üniversiteden beri tanıyorum.” Bakışlarını tekrar Reid’e çevirdi. “Kız kardeşim gibidir.” Reid anlayışla başını eğdi. “Mesajı aldım dostum. Ben abisinin en yakın arkadaşıyım.” Adamın yüzüne tatmin olmuş bir gülümseme yayıldı ve

birasını Reid'inkiyle tokuşturmak üzere uzattı. "Bunu duyduğuma sevindim."

Birasından büyük birkaç yudum alan Reid, Lucie'nin hayatında olmadığı yıllarla ilgili bir şeyler öğrenip öğrenemeyeceğini merak etti. Bunlar belli ki bir yetişkin olarak onu şekillendiren yıllardı. "Lucie evlendiğinde yanında mıydın?"

"Evet." Eric ihtimal olmaktan çıkmıştı. "Yanımdaydım."

"Evlendiği adam kimdi? Neler oldu?"

"Onunla üniversitenin bahçesinde kelimenin tam anlamıyla çarpıştıkları gün tanıştı. Lucie dersten çıkıyordu ve adam da o hafta neye kızmışlarsa onu protesto eden bir gruptaydı."

Reid, Eric'in tarif ettiği tipi iyi biliyordu. KDS'yi sürekli protesto eden gruplar vardı. Kendilerine insan hakları koruyucuları diyorlardı. Reid'se onlara eğitimsiz sersemler diyordu. Lucie'yi öyle bir adamla birlikte düşünmeye çalıştı ama başaramadı. Gerçi onu Mann gibi bir adamla da düşünemiyordu ama belli ki Lucie onda kendisinin göremediği bir şeyler görüyordu. "Tamam, adam bir aktivistti, Lucie de öğrenciydi, tanıştılar. Sonra ne oldu?"

"İlişkileri çok fırtınalıydı. Bir gün öğle yemeği için buluşuyorlar, ertesi gün nişanladıklarını açıklıyorlar ve evlenmek için Vegas'a gidiyorlardı. Her şey o kadar hızlı oldu ki başımız döndü."

"Ondan bu yüzden mi hoşlanmıyorsun?"

"Tabii ki hayır," diye homurdandı Eric. "Lucie'ye yaptıkları yüzünden ondan *nefret ediyorum*. Onun dünyayı kurtarma tutkusu ve idealist hayalleri gözünü o kadar kör etmişti ki ne

kadar işe yaramaz biri olduğunu göremiyordu. O adam restorandaki başlangıç menüsüne bile bağlanamıyordu ki bir kadına bağlanabilsin. İlgi çekmekten hoşlanan kendini beğenmiş aşağılık herifin tekiydi.” Reid bunun nereye gittiğini görebiliyordu; o tanıdık, birinin suratını yumruğuyla dağıtma arzusu midesine kramp girmesine sebep olmuştu. “Bana ne yaptığını anlat,” dedi kasılmış çenesiyle.

Eric gerilmişti ve Lucie’ye baktı. Ona olan sevgisi konuşurken kısılan gözlerinden okunuyordu. “Lanet herif evlendikten birkaç ay sonra hippie bir kadınla yattı. Bir senelik maaşıma bahse girerim ki bu başka zamanlarda başka kadınlarla da olmuştu. Her neyse, Lucie onu suçüstü yakaladı. Kendi yatağında.”

Reid küfretti ve kasılan eliyle şişeyi kırmamak için birasını bıraktı. Ne tür bir adam bu kadar tatlı ve masum bir kadına bunu yapardı ki? Ya da *herhangi* bir kadına? Lucie’nin neden uyumlu olduğu birini bulmaya bu kadar kafasını taktığı sonunda anlaşılmıştı. Eski kocası tamamen onun zıttı biriydi ve evlilikleri fiyasko olmuştu. Şimdi onun tam tersi bir ilişki yaşamalıydı ve bu da kendine mümkün olduğu kadar çok benze-yen biriyle uzun bir beraberlik demekti. Şu anda o gülerken kulağına bir şeyler fısıldayan Dr. Stephen Mann gibi biriyle.

“Sakin ol dostum. Azıdışlerin görünüyor.”

“Neden bahsediyorsun?”

“Dişlerini birinin şahdamarına saplamaya hazır vahşi bir kedi gibi görünüyorsun.”

Reid, Eric'i inceleyerek neden sersem gibi sırtıttığını merak etti. "Öyle mi?"

"Evet. Ve sebebini ağzından almak çok hoşuma gidecek olsa bile kendi tahminlerimle yetinmek zorundayım."

"Nedenmiş o?"

Eric başıyla işaret etti, "Çünkü Lucie bu tarafa doğru geliyor." Reid onun baktığı tarafa baktı ve Lucie'yi yüzünde görmüş olduğu en büyük gülümsemeye odanın diğer tarafından süzülerek gelirken gördü. "Tuvalete gitmeliyim. Tanıştığımıza memnun oldum Reid. Görüşürüz."

"Ben de memnun oldum dostum. Bira için teşekkürler."

Bir saniye sonra Reid, Eric'in karmaşık sözlerini unutmuş, dikkatini Luice'ye vermişti. kendini ikiyüzlü hissediyor, bir yandan Mann'la karşılaşmasının ayrıntılarını öğrenmek istiyor, bir yandan da bu hiç olmamış gibi davranmak istiyordu. Ama ikincisini yaparsa oldukça kötü bir arkadaş olurdu o yüzden bunu sineye çekti ve doğru olanı yaptı. "Neler oldu bakalım? Gördüğüm kadarıyla onu avucunun içine almış gibiydin."

Lucie ellerini önünde kenetledi, patlamamaya çalışıyor gibi görünüyordu. "Tıpkı söylediğin gibi oldu Reid. Beni fark etti ve güzel görüldüğümü söyledi. Burası çok mu sıcak?" Eliyle kendini serinletmeye çalışıyordu o yüzden Reid ona saçma bebek bezi iğneli içkilerden birini uzattı. "Teşekkür ederim. Çok susadım."

Bardağın dışında oluşan damlalardan biri bütün içkiyi içmek için kafasını geri yatırınca boynuna damladı. Damla bo-

ğazının altındaki seksi çukura doğru inerken, Reid baştan çıkıp onu silmemek için ellerini iki yanında yumruk yapmak zorunda kalmıştı.

“Her neyse,” diye devam etti Lucie boş bardağını önünden geçmekte olan garsonun tepsisine bırakırken, “Bir süre konuş-tuk ve sonra benden gerçek bir randevu istedi. İnanabiliyor musun?”

Reid yüzüne katı bir gülümseme yerleştirdi ve bunun ger-çekmiş gibi görünmesini diledi. Oraya gidip sırf prensipleri yü-zünden adamın üzerine çullanmak istiyordu. Neden imajını de-ğiştirmeden önce Lucie’yi fark etmemişti? Evet, saçları dar-madağındı, lens yerine gözlük takıyordu ve kıyafetleri sahip olduğu sıkı vücudu ortaya çıkarmıyordu. Bu neden son birkaç yıl boyunca onu doktorun gözünde görünmez yapmıştı ki?

Onu o ilk gün ofisinde gördüğünde asi saç tutamlarının istediği yerde durmalarını sağlamaya çalışırken ve onları sıkış-tırması biter bitmez hemen geri düşmelerini izlerken seyret-mek hoşuna gitmişti. Gözlükleriyle seksi göründüğünü, onun sevdiği yaramaz kütüphaneci kız tipine benzediğini ve kahkaha atarken ya da bir şeyi inanılmaz bulduğu zaman yanlılıkla çı-kardığı horultunun sevimli olduğunu düşünmüştü.

Mann kendini beğenmiş sersemin tekiydi ve Lucie’yi hak etmiyordu. Ama Reid’in de onun gibi birini hak ettiği söylene-mezdi. Lucie’ye ihtiyacı olanı sunamazdı. Onun arzuladığı gibi tekdüze bir hayatı yoktu. Başka eyaletlerde ya da ülkelerde maçı olduğu zaman göçebe gibi yaşıyordu. Bu sorun olmasa bile hiçbir zaman onunla birlikte olamazdı. Şu andaki haliyle

olamazdı. Bir kaybeden. Modası geçmiş. Kıyıya vurmuş. Hayır, eğer tekrar bir şeyleri hak etmek istiyorsa unvanını ve şampiyonluğu geri almalıydı. Kimse bir zavallıyı sevmezdi. Bunu ona babası öğretmişti. Defalarca.

“Reid? Dediğimi duydun mu?”

Birkaç kez göz kırparak tekrar Lucie’ye odaklandı. “Evet, seni duydum. Ama buna şaşırmadım. Söylemiştim sana adamın sinek gibi yapışacağını.” Lucie küçük tiz bir çığlık attı. “Şu an kesinlikle sana sarılırdım ama biliyorsun, bizi seyrediyor olabilir ve yanlış bir fikre kapılmasını istemiyorum.”

“Hayır,” dedi Reid alaycı bir şekilde. “Bunun olmasını istemeyiz.”

Antrenörü Butch, maçlarda genelde Reid’in kendine hakim olmasını sağlamaya çalışırdı. “Kendini dizginleyeceğin zamanı bilmelisin,” derdi. Amaç sakın kalıp aklını kullanmaktı ki böylece ilk hareket raptiye gelirdi ve Reid kendini koruyup, daha güçlü bir hareketle karşılık verebilirdi. Kendini dizginleme fikrinden hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Saldıran taraf olmak ona daha uygundu.

Kendini dizginleme derslerinden her zaman nefret etmişti. Ama gece ilerledikçe ve Mann’ın Lucie’nin etrafında bir köpekbalığı gibi daireler çizdiğini görünce Reid’in bütün o dersleri tekrar hatırlaması gerekmişti. Butch’un zihinsel tekniklerini kullanarak mesafesini korumuş, böylece Mann’da bütün dişlerinin dökülmesinden kurtulmuştu. En azından bir süre daha.

Sekizinci Bölüm

“Duvarda esneyerek başla.”

Reid çocuk gibi gözlerini devirmekten kendini zor alıkoymuştu. “Haydi ama Lucie, bu özel esnemelere artık ihtiyacım yok. Bir haftadan fazla oldu. Artık normal şeylere geçelim.”

“Oh üzgünüm, senin fizik tedavi diploman olduğunu fark etmemiştim.” Özel çalışma odası olarak adlandırdığı odanın uzaktaki duvarına kadar yürüdü ve Reid’e döndü. “Ne için benden yardım istemiştin?”

Reid, “İğneleyici olmak sana yakışmıyor,” diye homurdandı. Lucie yeni antrenman kıyafetleri içinde bu kadar güzel görünürken fazla huysuzluk yapamazdı. Büyük beden atletler ve bol eşofmanlar gitmişti. Şimdi üzerinde dar bir atlet ve son moda uçuk pembe bir yoga pantolonu vardı. Saçları tepede atkuyruğu yapılmıştı, kalın kâkülli ile daha uzun tutamlar yüzünü çevreliyordu. Sabahki kondisyon bisikleti rutinini yeni bitirmişti, bronz teni terle parlıyordu ve yanaklarında sağlıklı bir ışıltı vardı.

Lucie'nin durduğu, ilerleyişini görmek için kağıt bir cetvel koydukları yere doğru ilerlerken, koşu bandındaki on millik koşusunun etkilerini gayet net hissediyordu. Birkaç adım kala durdu ve eğilerek aslında soluk ve eski olan ama şu an siyah görünen terden sıırılsıklam olmuş tişörtüne baktı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Lucie, Reid tişörtünü çıkarırken.

Ona yamuk bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Narin duygularını gücendirmemeye çalışıyorum.”

Lucie güldü ve hemen yüzünün alt kısmına bir tokat attı. Çok utanmış olduğu belliydi ama Reid sebebinden emin olamıyordu. Ondan bu tepkiyi görmek hoşuna gidiyordu. Son kalan birkaç metreyi de aşarken, zihnindeki yapılacaklar listesine, yanında kaldığı sürece onu daha sık güldürmeyi ekledi. Zorlukları seviyordu.

“Ayaklarım duvardan otuz santim uzakta tut ve baskı hissedene kadar parmakların yukarda cetvele kadar yürüt. Sonra da yeterince esnediğini hissedene kadar duvara doğru eğil.” Reid söylediğini yaptı ama kaslarını ısıtmak için hafif ağırlıklar kaldırarak başlamayı tercih ederdi. Bu saçmalık hanım evlatları içindi. “Güzel. On saniye kadar öyle dur...ve şimdi başlangıç pozisyonuna dön.”

“Bu çok aptalca. Hareketi bir buçuk kiloluk ağırlıklar kaldırarak yapsam aynı sonucu alamaz mıyım?”

Lucie ellerini kararlı bir şekilde dar kalçalarına koydu ve “Ben neden bunu düşünemedim ki? Evet *hatırladım*. Çünkü

buna kaslarını ısıtmak denmez, kaslarını *çalıştırmak* denir.”

“Pekâlâ dediğin gibi olsun. Ama antrenmanlarımızı birleştireceğiz öyleyse.”

“Ne demek...”

Reid sol kolunu belinin dolayıp onu önüne çekince Lucie’nin sorusu çığlıkla bölünmüştü. “İşte. Şimdi duvara doğru eğilmek için bir sebebim var.”

“Tanrı aşkına neden bahsediyorsun Reid?”

Reid tatmin olmuş gülümsemesine engel olamamıştı. “Öpüşmekten.”

Lucie’nin gözleri irileşti ve dudakları hafifçe aralanana kadar çenesini serbest bıraktı. Reid sabırla şaşkınlığının geçmesini ve geleceğinden emin olduğu azarlamayı bekledi.

“Kesinlikle hayır. Aklını kaçırmış olmalısın. Seni öpecek değilim Andrews.”

Reid, *bunun için biraz geç olmadı mı*, dercesine tek kaşını kaldırınca Lucie kızgın bir şekilde ekledi, “Seni *bir kez daha* öpecek değilim.” Reid sakat olmayan omuzunu silkerek bu hiç umurunda değilmiş gibi davrandı. “Muhtemelen haklısın. Eminim bir erkeği basit bir öpücükle dize getirecek küçük numaraları biliyorsundur. Belli ki tutku senin göbek adın.” Sonra ölümcül darbeyi vurdu. “Dr. Çene’yi elde etmek için *benim* öğreteceklerime ihtiyaç duymanın sebebi de bu.”

Reid sağlam bir dayak yemeye meraklı görünüyordu çünkü Jax kız kardeşini öptüğünü öğrenirse yapacağı tam olarak buydu. Kız kardeşi söz konusu olunca aşırı korumacı davranıyordu ve bunun için haklı sebepleri vardı. Lucie’nin ondan

sadece birkaç yaş küçük olması bir şeyi değiştirmiyordu. Çok masum ve saf görünüyordu. Karşısındakine kolayca güveniyordu.

Öyleyse onun yanındayken mesafeli olmak Reid için neden bu kadar zordu? Genelde beraber olduğu kadınların tam zıttı olduğu için miydi? Sakatlandığından beri kimseyle “beraber” olmamıştı. Bir daha hiç dövüşemeyeceğini düşündüğünden hayatının en kötü bunalımını yaşamış, kendisine gelen bütün ahlaksız teklifleri geri çevirmişti. Belki unvanını geri kazanma şansı bu kadar yakınında olduğu için libidosu nihayet geri geliyordu. Artık ne düşüneceğini bilmiyordu.

“Artık adamla gerçek bir randevuya çıkacağın için ne yapman gerektiğini öğrenmelisin Luce. Onunla bir şampiyon gibi flört ettin ve onu avucunun içine aldın ama sıra diğer şeylere geldiğinde çekingen davranırsan karmaşık işaretler vermiş olursun ve senden uzaklaşır.”

Lucie’nin kafasındaki çarklar dönerken alt dudağını endişeyle büktü. Sonunda başını salladı ve Reid’in dudaklarını bir daha tadamama düşüncesinin yarattığı midesindeki düğümler çözöldü. “Tamam. Demek istediğini anladım. Bana ne yapacağımı göster.”

“İlk önce rahatlamalısın. O kadar gerginsin ki kırılacaksın diye korkuyorum. Arkanı dön.”

Reid onu omuzlarından tutarak sırtı önüne gelene dek döndürdü ve omuzlarına masaj yapmaya başladı. Lucie bir inlemeyle onun ellerinin arasında hemen eridi. “En son ne zaman biri bana masaj yaptı hatırlayamıyorum bile. Bu harika hissettiriyor.”

“Çok yazık,” dedi Reid, Lucie’nin başı öne düşerken onun ensesini inceleyerek. “Herkesin gerginliğini ovalayarak alacak birine ihtiyacı vardır.”

“Hmm,” dedi Lucie ona hak vererek. “Senin için bunu kim yapıyor?”

Sevişmeden önce ona baştan aşağı masaj yapmaktan mutluluk duyacak rastgele kadınlar zihninde geçit töreni yapmıştı. Bir sebepten, orada Lucie’yle olmak bütün o görüntüyü daha az cazip hale getiriyordu. “Bütün sporcular gibi bizim de salonunda bunun için spor hekimlerimiz var.”

“Hmm.”

Reid elleriyle ona verdiği bu basit haz karşısında gülümsemi. Başparmaklarını boynunun ortasından kafatasının altına doğru bastırdı ve dışa doğru küçük dairelerle ovdu. Lucie, yavaş ve derin bir nefes aldı ve omuzları rahatlayıp aşağı düşerken iniltiyle karışık nefes verdi.

“Güzel.” Reid ellerini onun omuzlarına kaydırıp ve kürek kemiklerinin arasındaki düğümleri ovdu. Kendini durdurmasına fırsat kalmadan eğildi ve yüzünü başının yan tarafına yasladı. Saçları yanaklarını gıdıklıyordu ve çiçeksi kokusu, onu tekrar tatmanın beklentisiyle birleşince ağzını sulandırmıştı.

Kulağına fısıldamak için başını hafifçe çevirdi. “Rahatlamış ve umursamaz hissetmeye devam et. Zihnini boşalt, tamam mı?” Lucie başını salladı ve Reid onu tekrar döndürerek duvara yasladı. Reid sağ kolunu duvara uzatıp, tekrar esneme hareketini yapmaya başladı, kat ettiği her santim onu Lucie’ye biraz daha yaklaştırıyordu. Esnemek için güzel bir sebepti.

“Dikkatin şu an dudaklarımda...”

“Evet...”

“Ama öpölmek istiyorsan, bakışların nerede olmalı?”

Lucie’nin bakışları kaydı ve Reid’in ağzında durdu. Gözleri soluk griden, parlak gümüşe dönmüştü. Kirpikleri görmeye alışık olduğu imkânsız derecede kalın ve uzun kirpiklerden değildi ama sonuçta Reid takma kirpiksiz hatta makyajsız bir kadın görmeyeli uzun zaman olmuştu. Lucie’ninkileri tercih ederdi. Diplerde kalındılar ama yukarı doğru birleşerek hafifçe kıvrılan üçgen sivri uçlar oluşturunyorlardı. Tıpkı bir perinin kirpiklerinin olması gerektiği gibi.

Lucie’nin dilinin ucuyla yaladığı dudakları nemli bir şekilde parlıyordu. Reid kolunu ona acı vermeden mümkün olan en üst noktaya kaldırdığında aralarında sadece birkaç santim kalmıştı. Şimdi sıra eğilerek esnemeye gelmişti.

Reid aralarındaki mesafeyi yavaş yavaş kapatırken, Lucie’nin nefesinin, hızla soluk alıp vermeye dönüştüğünü duyuyordu ve kendi kalbi de göğüs kafesinde iki kat hızlı atmaya başlamıştı. Dudakları neredeyse birbirine değip, nefesleri birbirine karıştığında Reid duraksadı ve kontrolü ele alması için ona bir fırsat verdi. İsteddiği şeyi alması için.

Lucie bunu yapmadı.

On saniye sonra Reid eli tekrar duvarda, kolu yan tarafında, tekrar dik vaziyetteydi.

Reid bir dakika kadar Lucie’yi inceleyip, onun düşünmek yerine harekete geçmesini nasıl sağlayacağını düşündü. Eli du-

varda, tekrar hareketini tekrarlayarak ona yaklaştı. “Bana ne istediğini söyle.”

“Anlamıyorum.”

“Bunu yapıyor olmamızın bir sebebi var. Bir şey istiyorsun. Cevabı düşünme. Cevabı *hissetmeni* istiyorum. Şimdi,” dedi yapabileceği kadar uzaklaşıp, tekrar ona doğru eğilmeye başlarken, “bana ne istediğini söyle.”

Lucie dudaklarını yaladı. Reid’in ağzı yaklaşırken sertçe yutkundu ama mesafesini korudu. “Şimdi mi?”

“Şimdi, tam şu anda.”

“Seni öpmeyi o kadar çok istiyorum ki bu beni korkutuyor.”

Cevabı Reid’i çok şaşırtmıştı. Doktorunu istediğiyle ilgili bir şeyler söylemesini beklemişti ama şu an bunu umursamayacak kadar bencildi.

“Öyleyse bununla ilgili bir şey yap,” diye emretti. Lucie yüzünü iki yanından tutarak ağzını onunkine yapıştırdı. Bu sefer, antrenmanından kalan tuz, dudaklarının çilek tadına karışmıştı. Karışım baş döndürücüydü ama Lucie dilini onun üst dudağında dolaştırırken attığı bir iki ufak yumrukla karşılaştıramazdı bile.

Reid bunu açıkça bir davet olarak algıladı. Dilini onun ağzına sokmak, tanrıların yemeğinin tadına bakmak gibiydi.

Göğsünden kaçıveren utanç verici inlemeyi engelleyememişti ve boksör şortunun ereksiyonunu gizlemekte daha iyi bir iş çıkarmasını diliyordu.

Lucie kendini geri çekerek, aniden terapist kimliğine bü-

ründü. Gerçi onu tedavi ederken genelde bu kadar nefes nefese kalmıyordu. Onun bu şekilde etkilenmesi Reid'in hoşuna gidiyordu. Hem de çok. "Bu pek iyi bir fikir değil Reid. Esnerken dikkatini toplamalısın yoksa ağrın daha da artacak."

Reid sol eliyle onun çenesini tuttu ve dikkatini sakatlığından başka yere çekti. "Omuzum şu an iyi Lu. Ama vücudumun başka bir bölümü için aynı şeyi söyleyemeyeceğim."

Onun masum zihninin bu şeytani imayı idrak etmesini sabırla bekledi. Ama yararı yoktu. "Anlamadım, neren acıyor?" Reid tek kaşını kaldırarak, ağzının köşesiyle sırttı. Bu evrensel "aklımda terbiyesiz şeyler var" ifadesiydi. Artık ne demek isteyeceğini anlayacaktı. Üç... iki... bir...

Lucie'nin açık gri gözleri hafifçe büyüdü ve tepelerindeki tavana olan ani ilgileri Reid'e on ikiden vurduğunu anlatıyordu. Yanaklarındaki kızarıklığı ne kadar sevimli bulduğu karşısında gülerdi ama şu an pek de gülme havasında değildi. Hayır, aklı dümdüz belaya giden yola sapmıştı bir kere. Eğlenceli bir belaydı bu.

"Senin tipin olmadığımı biliyordum Reid. Kendimi daha iyi hissetmem için numara yapmana gerek yok. Ben büyük bir kızım."

Ciddi miydi gerçekten? Reid'i tahrik ettiğini düşünmüyormuydu? Bu Reid'i çileden çıkarmaya yetmişti. Aptal esneme hareketini bırakarak her iki eliyle Lucie'yi kalçasından kavradı ve kendine çekti.

Sertçe.

Bu sefer Lucie'nin soluğu kesildi ve güçsüz bir teşebbüsle

aralarına bir mesafe kırıntısı koyabilmek için ellerini onun göğsüne yasladı. Reid'in şansına, aralarındaki kıyafetleri dışında her şeyi silip atmasından korktuğu şey bu değildi. Ve kıyafetler bile bu noktada pek güvenli sayılmazdı.

Bunu kanıtlamak için leğen kemiğini ileri doğru iterek, sert cinsel organının onun bacaklarının birleştiği yerdeki hassas bölgeye dokunmasını sağladı.

"Bunu hissediyor musun Lucie? Çekici bulmadığım kadınların karşısında bu tepkiyi vermem. İnan bana sana bunları öğretmenin başka yolları da var. Daha az samimi yolları." Kulanması gereken de aslında bu yollardı. Ama onun yerine bir eliyle vücudunun yan tarafını okşayarak yukarı doğru çıktı ve başparmağıyla göğüs ucuna dokundu. Bu Lucie'nin öpülmekten şişmiş dudaklarından ahlaksızca bir iniltinin kaçmasını garantilemişti. Üzerindeki spor sutyenine ve atlete rağmen, dokunuşundan göğüs ucunun sertleştiğini ve dikleştiğini görüyordu. Reid bundan zevk almıştı.

"Kendimi bunu bundan alıkoyamıyorum?"

"Ama neden?" dedi Lucie hafif bir titremeye. Ama neden? Milyonluk soru işte bu değil miydi? Neden ondan uzaklaşamıyordu? Neden onu başka bir adamla, üstelik de kafasını taktığı şu sersem doktorla, herhangi bir şey yaparken gözünce canlandırdığında, ağırsıklet bir dövüşçü onu gafil avlayıp yumruk atmış gibi midesi kasılıyordu?

"Bilmiyorum," diye cevap verdi dürüstçe. "Tek bildiğim senin yanındayken bu şekilde kendimle mücadele etmekten yorulmuş olduğum. O yüzden belki yanında olmamalıyım. Belki

şu andan itibaren yeni bir plan yapmalıyız.”

Fark edip etmediğinden emin değildi ama Lucie'nin elleri boynunun arka tarafına kaymış, bu da göğüslerinin ona yaslanmasına sebep olmuştu. Yumuşaklığının kendi vücudunun serliğiyle uyumuna bayılıyordu.

“Ne öneriyorsun?”

Reid başını ona o kadar yaklaştırdı ki nefesleri birbirine karıştı, ağızlarını birleştirmenin dayanılmaz arzusu etrafında dans ederlerken burunları hafifçe birbirine sürtünüyordu. “Belki de sana baştan çıkarmayı öğretmenin yolu, baştan çıkarılmanın nasıl bir şey olduğunu hissetmendir. Ve sonra da bunu nihai hedefin olmayan birinin üzerinde denemen. Böylece gerginliğini yenmiş olursun.”

“Deneme turu gibi.”

“Evet. Sonunda ben istediğim gibi unvanımı geri kazanmaya giderim, sen de istediğin gibi, adı her neyse, o adamı elde etmiş olursun. Bağlanmak yok, kırılmak yok. Ama bu arada biraz stres atıp, içimizdekilerden kurtuluruz.”

“Sanırım kulağa mantıklı geliyor. Kesinlikle faydaları olan bir plan.” Lucie'nin uzun parmakları Reid'in ensesinden, başının alt tarafındaki saçlara kayarken, kendi başını da arkaya yatırıp pürüzsüz boynunu onun öpebilmesi için uzattı. “Tanrım.” Bunu yakarıştan çok, bir fısıltı halinde söylemişti. Sadece Reid'in duyabileceği yükseklikteydi ve bu, Lucie'nin kulağının arkasına doğru ilerlerken saf bir tatminle gülümsemesine sebep olmuştu. Lucie'nin tadı tuzlu karamela benziyordu ve Reid bu karışıma doyamıyor gibiydi.

“Ne dersin Luce?” kulak memesini hafifçe ısırđı ve sonra nazikçe emerek yatıştırdı.

“Ben...” Reid onu tekrar duvara yaslamak için birkaç santim itince, cevabı derin bir solukla bölünmüştü.

“Ne diyordun?” Reid cümlesine tekrar başlaması için onu teşvik ediyordu ama bitirmesine izin vermeyeceğini çok iyi biliyordu. Lucie’nin lafını kesmek çok zevkliydi.

“Diyordum ki ...ah!” Reid bu sefer kendini, kabardığını ve ufacık bir dokunuş için kıvrandığını bildiğı hassas çıkıntıya dayadı. “Kahretsin Reid, evet, tamam mı? Yeni plana evet diyorum!”

“Nihayet konuşabildin.” Ve bununla birlikte Reid saldırıya geçti.

www.webcanavari.net / Orppersephone

Dokuzuncu Bölüm

Lucie az önce ruhunu şeytana satmış gibi hissediyordu ama bu hiç umurunda değildi. Hayatı boyunca hiç bu kadar istendiğini, arzulandığını hissetmemişti. Reid onu tutuşturuyordu ve alevler içinde kalmaktan gayet memnundu.

Etraflarındaki hava nemliydi ve birbirine karışan bir koku yelpazesi vardı. Hem yeni hem de eski ter, Lucie'nin yasemin kokulu şampuanı ve Reid'den gelen ve ona okyanustaki köpükleri ve günüşiğini anımsatan bir koku.

Reid yüzünü onun boynuna gömdü. Daha önce, birinin boynuna bu kadar çok harika şeyin yapılabileceğini hiç bilmiyordu. Öpmek, emmek, ısırarak, yalamak. Hepsi de bir öncekinden daha erotikti ve aklının bir bölümünü götürüyordu.

Adam, hayatı boyunca dövüşmek yerine *bunun* için çalışmış gibi hareket ediyordu. Eski kocasıyla buna benzer şeyler hiç yaşamamıştı. Reid mantıksal olarak basit sayılması gereken hareketlerle onu tüketiyor ve tek düşünebildiği kollarını omuzlarına dolamak, parmaklarını güçlü sırtına geçirmek ve sıkıca tutunmak oluyordu.

Reid tek eliyle Lucie'nin bacağına tuttu, kendi kalçasının üzerine yerleştirip o sihirli itme hareketlerinden birini yaptı. Bu yeni pozisyon Lucie'nin açılmasını sağlamış, Reid'in sert uzantısının onun tam merkezinde hoş bir sürtünme yaratmasına sebep olmuştu. Lucie üzerlerindeki kıyafetlerin aniden alev almasını diledi. Aralarında çok fazla engel vardı.

"İçine girmeyi o kadar çok istiyorum ki," dedi Reid fısıltıyla çenesinin hizasında. "En son ne zaman bu kadar sertleştiğimi hatırlamıyorum."

"Bu iyi bir şey ama değil mi?"

Reid ona bakmasına izin verecek kadar geri çekildi ve cevap verdi. Lucie'nin şansına bu aynı zamanda onun boştaki eliyle göğüs ucunu bulmasına, çekmesine ve acıtmasına izin vermişti. Buna birkaç *Tanrım* ve inleme eşlik etti. "*Hem iyi hem de kötü.* İyi çünkü bu beni son derece tahrik ettiğin anlamına geliyor. Kötü çünkü benim birkaç dakikadan fazla dayanamamış olarak kendimi utandıracağım anlamına da geliyor."

"Gerçekten mi?" Lucie seksin birkaç dakikadan fazla sürdüğü bir zamanı hatırlamaya çalıştı ama başaramadı. Normalin bu şekilde olduğunu farz etmişti ama bunu Reid'e söylemeyecekti tabii. İlgisiz görünmeye çalışarak sordu, "Peki, ortalama kaç dakika dayanırsın?"

Reid, Lucie'nin bacakları belinin etrafında olduğu halde onu daha yükseğe kaldırıp, kendi ağırlığını duvara yaslar-ken güldü. Lucie neredeyse onun göz hizasıdaydı ve bu da yosun kahverengisi gözbebeklerinde dans eden zevke takılmasını imkânsız hale getiriyordu. "Bence bir erkeğe bunu sor-

mak, bir kadına kilosunu sormaya benziyor. Ama önemli değil çünkü sanırım biraz pratik yaparak ortalama süremi oldukça aşabiliriz.”

Bu Lucie’ye pek bir şey anlatmamıştı ama kulağa umut verici geliyordu. Reid ateşli bir öpücükle dudaklarına yapıştığında bunun üzerinde daha fazla düşünmeye fırsat bulamamıştı. Dili, Lucie’nin dudaklarının arasında dolaşıyor, sanki onlara masaj yapıyordu. Lucie belli belirsiz Andes marka naneli çikolata tadı alıyordu ve bu muhtemelen Reid’in diş macunundan ve protein içeceğinden kaynaklanıyordu ama onda ağzının içinde eriyene kadar dudaklarını emme isteği yaratmıştı.

Reid kalçasıyla Lucie’yi duvara yaslandığından elleri doluşmakta serbest kalmıştı. Lucie’yi sertçe öpmeye devam ederken, bir elinin parmakları bel kıvrımından poposunun şişmiş yuvarlaklarına kayıyor, diğeri de tişörtünün altından sutyeninin bir tarafını yukarı kaldırarak diri göğsüne ulaşmaya çalışıyordu.

Lucie’nin zihnine sanki perde inmişti, en basit düşünceyi bile çağırıyordu. O anda becerebileceği tek şey her darbeye, her dokunuşa odaklanmak ve Reid’in nihayet içinde kaybolacağı anı beklemektir. Bu düşünce cinsel organının kasılmasına neden oldu ama kasılarak sıkılabileceği bir şey yoktu. İçi boştu ve bunun verdiği acı arzuyla inlemesine ve hayal kırıklığıyla Reid’in belini sıkıştırmasına sebep olmuştu.

“Biliyorum bebeğim. Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum. Bunu yatak odana taşımamıza ve seni gerektiği şekilde tatmin etmeme ne dersin?”

Bunun bir soru olması gerekiyordu. Kulağa soru gibi gel-

mişti. Ama aslında değildi. Sormaya gerek yoktu. Akli başında hiçbir kadın buna hayır demezdi. Ama Reid, Lucie'yi kucağında taşıyarak odadan çıkmak için arkasını dönmüştü ki, ön kapının kapandığını duydular ve Reid donakaldı.

“Lucie? Neredesin kızım?”

Lucie'nin gözleri iyice açıldı ve ağzının üzerini kaplayan elinin ardından mırıldandı, “Makarna Matinesi.”

Reid ses çıkarmadan dudaklarını oynatarak sordu, “Ne?” Ama açıklayacak vakit yoktu. Daire pek büyük değildi ve Vanessa'nın Lucie'yi utanç verici bir pozisyonda bulması an meselesiydi. Lucie ağırlığını bacaklarına vererek, onu aşağı indirmesi için Reid'i zorladı ama bacakları ancak pişmiş makarna tanesi kadar sabitti ve arkasındaki ağırlık sehpasına yığılmak zorunda kaldı.

Sutyenini ve atletini düzeltmeye çalışırken en yakın arkadaşına seslendi. “Antrenman odasımdayım Nessie! Bana dolaptan bir şişe su getirebilir misin?” Bu onlara birkaç saniye daha kazandırırđı. Yeteri kadar toparlandığından emin olduktan sonra Lucie rahat bir nefes aldı.

Sonra Reid'e baktı ve ufak bir endişe nöbeti geçirdi. Reid iç çamaşırı bile giymemiş miydi? Şortunun önünde Barnum ve Bailey Sirki'ninki* kadar büyük bir çadır vardı. Reid'in çıkardığı tişörtü ayağının dibinden kaparak ona doğru fırlattı ve fısıldadı, “Çabuk. Giy şunu üzerine.”

Lucie gözlerini Reid'in bacak arasına dikmişken onun tek yaptığı Lucie'ye doğru bakarak tek kaşını kaldırmak olmuştu. Reid aşağı doğru bakıp da ayaklarının arasındaki zemini göre-

* Amerikan sirk topluluğı. (ç. n.)

mediğini fark edince olayı anladı ve Vanessa köşeyi dönerken tişörtünü üzerine geçiriverdi.

“Biliyorum biraz erken geldim ama... oo.” Vanessa bir elinde su şişesi, diğerinde de Lucie’nin o sevdiği için stok yaptığı şekersiz Mountain Dew’la* kapıda durdu. “Misafirin kim?” Lucie onları tanıştırma fırsatı bulamadan Vanessa ilerledi, yüzüne bile bakmadan ona su şişesini verdi ve elini uzattı. “Selam, ben Vanessa MacGregor. Ya siz?”

Reid onun elini sıkıp, o öldürücü gülümsemelerinden biriyle karşılık verdi. “Reid Andrews.”

“Tanıştığımıza çok memnun oldum Reid. Bu kadar şaşırdığım için beni bağışla ama Lucie’nin misafiri olduğunu bilmiyordum.”

Lucie su şişesini çevirerek açtı ve bir dikişte neredeyse tüm suyu içti. Vanessa’yı kardeşi gibi seviyordu ve gittikleri her yerde ilgi odağı olmasından bir kere bile rahatsız olmamıştı. Şimdiye kadar. Reid’in o an zihninde Vanessa’yı soyduğuna hiç şüphe yoktu. Vanessa kıvrıcık kızıl saçları ve upuzun bacaklı manken vücuduyla nefes kesecek kadar güzeldi. Lucie kendini kesinlikle çirkin bulmuyordu ama “sıradan” hatlarını dert etmeyecek kadar da olgundu. Lucie hakkında her şey sanki... sıradandı.

Fritz’de sayısız erkeğin Vanessa’nın ağzından çıkan her kelimeyi dinlediğine, kalçalarının her hareketi karşısında salyalar akıttığına şahit olmuştu. Dart oynadıkları gecelerde sanki seyirci karşısında maç yapıyorlardı ve Vanessa bunların hiçbirinden rahatsız olmuyordu. Lucie onun çok mu dikkatsiz ya da

* Amerika’da üretilen gazlı bir içecek. (ç.n.)

çok mu alçakgönüllü olduğundan emin değildi. Dikkatsiz olamazdı çünkü bölgedeki en kurnaz avukatlardan biri olma gibi bir ünü vardı. Ayrıca bir erkeğin Vanessa'dan randevu alma ihtimalinin olması için bile bir dizi testten geçmesi gerekiyordu. Testin ufak bir kısmında bile başarılı olabilirse, insanlara kullanılmış araba satıyor olması bile sosyal olarak kabul edilebilirdi. Lucie, Vanessa'nın bütün testlerini geçebilecek bir erkeğin var olduğunu sanmıyordu.

“Kendisi benim bir hastam Ness.”

“Ah,” dedi Vanessa bir gülümsemeyle ve göz kırparak, “O halde neden eve iş getirmek istediğini anlayabiliyorum.”

Reid aşırı derecede sevimli, gururu okşanmış bir tavır takınarak kıkırdadı ve kollarını göğsünde birleştirerek omuzlarının ve göğüs kaslarının üzerindeki pamuklu kumaşın esnemesine sebep oldu. “Aslında Lucie’yi çok uzun zamandır tanıyorum; abisi en yakın arkadaşım.”

“Sen de Sun Valley’densin demek! Bu harika; Lucie’yle üniversitenin ilk yılında oda arkadaşı olduğumuzdan beri, onun geçmişinden kimseyle tanışmadım. Umarım benimle daha sonra koz olarak kullanabileceğim utanç verici hikâyeler paylaşırsın. Kızın bana karşı şantaj dosyası var ve benim elimde onun aleyhinde hiçbir şey yok. Bu cidden haksızlık.”

“Üzgünüm Ness ama sana daha önce de söylediğim gibi çekindiğim hiçbir şey yok. Üniversite öncesinde de şu an olduğum kadar sıkıcıydım.”

“Ve benim de *sana* daha önce söylediğim gibi sıkıcı değilsin. Benim çılgınlığımın yanında daha muhafazakâr kalıyor-

sun, bu kadar iyi anlaşmamızın sebebi de bu. Birbirimizi den-
geliyoruz.” Vanessa gazozunun kapağını açtı ve kutuyu Lu-
cie’ye doğru uzattı, o da su şişesiyle karşılık verdi ve birlikte
“Şerefe,” diyerek içeceklerini yudumladılar.

Vanessa birkaç adım yürüyerek Lucie’nin yanına, ağırlık
sehpasının üzerine oturdu. “Seansınız bitti mi peki? Makarna
Matinemizi yapacaksak acele edip hazırlanmalısın.”

“Eee...” Kahretsin, boğazı kurumuştı. Neden gerilince
boğazı bu kadar kuruyordu? Çok saçma bir psikolojik tepkiydi.
Bir yudum daha su alarak oyalandı.

“Makarna Matinesi nedir? Huzurevlerindeki öğle yemeği
menüsüne benziyor.”

Vanessa bir kahkaha patlatırken Lucie de neredeyse ağ-
zındaki suyu püskürtüyordu ve güvenli bir şekilde yutkunana
kadar biraz tükürmüştü. Neyse ki Vanessa soruya cevap verdi
de huzurla öksürmesini tamamlayabildi. “Bu bizim aylık kızlar
randevumuz. Her ayın ilk cumartesi sinemaya gidip Macaroni
Grill lokantasında öğle yemeği yeriz ve kendimizi kalp krizi
boyutundaki karbonhidratlarla şımartırız.”

“Ness, ben bir süre gelemeyeceğim.”

“Ne?” Vanessa bir şekilde muhteşem gözlerini iki katı aç-
mayı becermişti. Vanessa bir şey istediği zaman *Shrek* filmin-
deki Çizmeli Kedi karakterinin acınacak kedi bakışını yapmayı
becerirdi. “Ama mahkemede gerçekten iğrenç bir hafta geçir-
dim ve diğer kadınlar hakkında çok kötü ve yargılayıcı yorum-
lar yaptığımız, dar pantolonlu erkeklerin popolarını
incelediğimiz kız muhabbetine ihtiyacım var.”

“Ama Reid’i öylece bırakamam...” Lucie Önermek üzere *olduğum şey için üzgünüm ama başka ne yapabileceğimi bilmiyorum*, der gibi bir bakışla Reid’e baktı.

“Tabii bizimle gelmek istersen, o başka.”

Reid kahkaha attı ve ellerini pes eder gibi havaya kaldırdı. “Önemli değil Lu. Her ne kadar başka erkeklerin popolarını inceleme fırsatını kaçırmak istemesem de, hayır demek zorundayım. Maalesef şu an fazla karbonhidrat almayı göze alamam. Ve bundan bahsetmişken, ev için mutfak alış verışı yapmam gerekiyor. Almamı istediğin belli bir şey var mı?”

“Hayır, geçen hafta aldıkların harikaydı. Sen gittikten sonra acınacak mikrodalga yemeklerime dönmem zor olacak. Sağlıklı yemeklerin bu kadar lezzetli olduğunu kim bilebilirdi?”

“Hey! Bir araya ihtiyacım var.”

“Mahkemede değiliz Nessie.”

“Sen burada mı yaşıyorsun?”

Lucie zararı en aza indirebilmek için hızla konuşmaya başladı. “Sadece birkaç aylığına, yırtık rotator kılıfı iyileşene kadar. Reid’le etkili bir iyileşme ve antrenman programı üzerinde çalışmak için izin günlerimi kullanıyorum.”

“Vay Lucie, bu gerçekten çok acayipmiş. Söyleyecek kelime bulamıyorum.”

Aslında buluyorsun ama çenenin tutuyorsun -tabii sadece geçici olarak- ve bunu yaptığın için seni çok seviyorum. “Pe-kâlâ, öyleyse ben hazırlanayım.”

“Evet, kalk bakalım. Sinemada kötü koltuklarda oturmak-

tan ne kadar nefret ettiğimi bilirsin.” Vanessa ayağa kalkıp odanın diğer tarafına geçti ve ekledi, “Ben oturma odasında Sıkıcı Tıp Dergisi’nin son sayısını karıştırıyor ve erkek *gluteus maximus*’u* üzerine resimli bir makale bulmayı umuyor olacağım.”

Luce ve Reid, Vanessa’nın koltuğa oturduğunu ve gazozunu sehpaye koyduğunu duyunca birbirlerine baktılar ve rahatlamış bir şekilde sessizce güldüler.

“Değişik biri,” dedi Reid.

Lucie bacaklarının tekrar işe yarıyor olmasına minnet duyarak ayağa kalktı. “Tahmin *bile* edemezsin.”

“Sana karşı çok korumacı. Kendine sıkıcı demen hiç hoşuna gitmedi.” Reid ona doğru bir adım attı ama şakacılığı gitmişti. “Ben de hoşlanmıyorum bu arada.”

“Gerçek bu ama. Hiçbir zaman vahşice ya da çılgınca, ya da –Tanrı korusun– yasadışı bir şey yapmadım.” Lucie omuzlarını silkti ve pantolonunun üzerinden hayali bir iplik çıkarttı. “Ben kurallara göre oynayan biriyim.”

Reid bir adım daha attı. O kadar yakınlaşmıştı ki Lucie nefesini teninde hissedebiliyordu. Lucie kapıya doğru bir bakış attı. Vanessa geri gelmeye karar verirse ne olacaktı? Çenesinin üzerine değen parmaklar dikkatini tekrar Reid’e yöneltti. “Ben sadece ringde kurallara göre oynarım,” dedi Reid alçak bir sesle.

“Bu düşünce tarzı başını birçok belaya sokabilir.”

“Belayı severim.” Reid’in simetrik olmayan gülümsemesi çok hınzırdı. Ve nefisti. Bir gülümsemeyi tarif etmek için bu garip bir yoldu ama işte karşısındaydı. Bir tarafından diğerine

* *En büyük kas. (ç.n.)*

gölümsemesini yalamak istedi. "Gidip hazırlan ve kızlar randevusunun tadını çıkar. Ben de esneme hareketlerimi bitirip alışverişe gittikten sonra antrenman yaparım. Ondan sonra da..." Bakışlarını Lucie'nin ağzına kaydırıp ve başparmağıyla alt dudağına dokundu "...başladığımız diğer şeyi bitiririz."

"Bunu hâlâ istiyor musun?" Lucie eliyle ağzını kapatmaktan kendini zor alıkoymuştu. Bazen iç sesini *içerde* tutma yeteneğinin gelişmemiş olduğunu düşünüyordu. Sanki sürekli söylememesi gereken şeyleri söylüyor gibiydi.

Reid'in gözleri hafifçe kısıldı. "Sen istemiyor musun?"

Kahretsin. Hâlâ istediğini umduğu için mi soruyordu yoksa istemediğini ve ona kibarca cayma fırsatını vermesini umduğu için mi? Ve neden böyle şeylere aşırı kafa yorma konusunda her zaman ısrarlıydı. *Çünkü bu sefer boyundan büyük bir işe kalkıştın kızım.*

"Evet?" Reid'in tek kaş kalktı ve ona cevabındaki lanet olası soru işaretini kaldırması için meydan okudu. "Evet. Yani evet demek istedim." Bıkkınlıkla iç çekti ve bininci kez Vanessa'daki zarafet ve sakinliğe sahip olmayı diledi. "Belki de sadece kendini âna kaptırdığını ama sonra düşünmeye vakit bulunca bu ilişkiyle ilgili şüphelerin olabileceğini düşündüm."

Reid'in kaşları çatılınca Lucie hemen ekledi, "Yani *ilişki* gibi ilişki demek istemiyorum, bunun sadece kısa bir süre için olduğunu ve tamamen eğitim amaçlı olduğunu biliyorum." Reid o kadar hızlı hareket etmişti ki Lucie kendini onun dudaklarının ısısında boğulurken ve dili yumuşak ve sert hareketlerle ağzının içinde dolanırken bulana kadar amacının ne

olduğunu anlayamamıştı. Vücudu onun­kine yapışmıştı ve Reid'in bir eli sırtında, diğ­er eli de –*Tanrım, diğ­er eli*– bacakları­nın arasındaydı. Parmakları kıvrımlarına bastır­ken başparmağı da klitoris­iyle meşguldü. Pantolonunun kumaşı sürtünmeyi daha da artırıyor ve yakalanma korkusuyla daha ileri gidemeyecekleri fikri Lucie'yi heyecanlandırıyordu.

Şiddetli ve riskli bir hareketti ama Reid tıpkı dövüşürken olduğı gibi sınırları zorlamakta tereddüt etmezdi. Lucie onun ringdeki tarzının en çok bu yönünü seviyordu.

Karnındaki titreme sıklaştı ve dalgalanarak yayıldı. Reid'in öpücüğü sonlandırması Lucie'nin dudaklarından protesto eden bir sızlanma dökülmesine sebep olmuştu ve parmakları sihirli dokunuşlarını durdurup geri çekildiğinde Lucie'nin kasıkları daha fazlası için yalvararak onları takip etmeyi denedi.

“Bu benim şüphelerimle ilgili endişelerini giderdi mi?” Lucie başını salladı. “Güzel. Öyleyse buna daha sonra devam ederiz.”

Reid'in geri çekilmeye başladığını hissettiğinde, Lucie'nin parmakları kendiliğinden kenetlendi. “Lütfen, Reid. Çok yaklaştım,” diye fısıldadı. Lucie o kadar uzun zamandır doyumuna ulaşmamıştı ki nasıl bir şey olduğunu hatırladığından bile şüpheliydi. Genelde kendi işini kendisi hallediyordu ama aylarca ofiste geç saatlere kadar çalıştıktan sonra, geceleri bitkin bir şekilde yatağına yatıyordu ve bununla uğraşacak enerjisi kalmıyordu. Muhtemelen artık a­seksüel sayılırdı. Hem de yirmi dokuz çeyrek yaşının olgunluğunda ve geçkinliğinde.

“Biliyorum ama bunu sana hemen vermeyeceğim. Ve

bunun Vanessa'nın yan odada olmasıyla hiç ilgisi yok, çünkü inan bana istesem şu duvara yaslayarak sana sahip olurum ve sinemadaymış gibi elinde patlamış mısırla bizi izlese bile umurumda olmaz.

"Öyleyse neden?" Tanrım gerçekten *sızlanıyor* muydu? Reid onun yüzünü tek eliyle tutarak konuşmaya başladı, derin gözleri Lucie'yi rahatlatmak için hiçbir şey yapmıyordu. "Çünkü ilk kez gelmeni sağladığımda, kendini tutmanı istemiyorum. Her nefes alışını duymak istiyorum." Şakağına bir öpücük kondurdu. "Her inleyişini." Bir öpücük de yanağına. "Ve sen adımı haykırana kadar tatmin olmayacağım." Lucie kızgınlıkla inlemek üzereydi ki ona verdiği öpücük ağzından çıkabilecek her tülü sesi yutmasına sebep olmuştu. Birkaç inatçı andan sonra Reid uzaklaştı ve ona şeytani bir gülümsemeyle baktı. "Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, bundan da alacağın bir ders var."

"Bu dersten nefret ettiğime kesinlikle eminim," dedi Lucie derin soluklarının arasında kısık bir sesle.

"Üçüncü ders: Karşındakini daima daha fazlasını ister vaziyette bırak." Reid kıkırdadı –gerçekten bunu komik bulma cüretini göstermişti– ve Lucie'nin dudağını ısırdı, daha sonra dilinin ucuyla yatıştırdı. "Sana bugün iyi eğlenceler."

Lucie inanmaz gözlerle Reid'in odadan çıkışını izledi ve sonra duş almak için banyoya gitmeden önce Vanessa'ya veda ettiğini duydu. Evet. Bu dersten kesinlikle nefret etmişti.

Onuncu Bölüm

“Her zamankinden iki tane, Fritz!” Vanessa barın diğer ucundaki kır saçlı, yaşlı adama seslendi.

“Paçaların mı tutuştu Kızıl. Bir dakika içinde seninle ilgileneceğim.”

“Paçalarımın tutuşması için pantolon *giyiyor* olmam lazım.”

“En azından bugünlerde hatunların giydiği popolarının arasındaki iplerden giymiyorsun.”

“Hatunların ne giydiğini *sen* nereden bileceksin ki... En son kadın gördüğünde muhtemelen İkinci Dünya Savaşı hâlâ devam ediyordu ihtiyar.”

“Ha ha! Senin saçlarını bundan daha kıvrıcık yapacak hikâyelerim var küçük hanım. Bunu aklından çıkarma.”

Lucie, Vanessa ve üniversiteden beri geldikleri barın sahibi arasındaki bu geleneksel atışma karşısında kahkaha atmıştı. Fritz onların sevimli amcası gibiydi ama bu aralarında numaradan flörtler ve açık saçık şakalar yaşanmıyor anla-

mına gelmiyordu. Fritz, terbiyesiz yaşlı adamların tipik bir örneğiydi ve ona bayılıyorlardı.

Fritz onlara büyük bira bardaklarıyla fıçı biralarını getirdikten sonra, her ikisinin de parmaklarını öptü ve onların yanaklarına dokundu. "İşte. Şimdi çenenizi kapatın ve gidip birilerini canına okuyun, tamam mı?"

Vanessa, "Emredersin Fritzzy," dedi ve barın diğer ucundaki dart tahtalarının olduğu yere doğru gittiler. Her zamanki taburelerine oturdular, bardaklarını birbirine tokuşturarak coşkulu bir şekilde "Şerefe," dediler ve içkilerinden ilk ihtişamlı yudumlarını aldılar. Nessie eliyle üç kere arka arkaya bara vurdu ki bu onun tokmağıyla mahkeme salonundakileri susturma taklidiydi, "Dökül bakalım."

Lucie kaşlarını kâkülüyle birleştirdi ve birasına baktı. "Senin için sakıncası yoksa içmeyi tercih ederim." Konu şarap olduğunda hafıfsıklet olabilirdi ama Vanessa'yla üniversite yıllarından beri senelerdir pratik yapmaları sayesinde biraya oldukça dayanıklıydı.

"İçkini dök demiyorum. Sana evinde kalan yakışıklıyla aranda neler olduğunu anlatmanı söylüyorum. Bütün yemek boyunca sabırla lafı oraya getirmeni bekledim; ne yazık ki yeni misafirinle ilgili çok ketumsun. O yüzden tanık sandalyesine geçmeye hazır ol."

Lucie o gün ikinci kez bir şey içerken neredeyse boğuluyordu. *Tanrı aşkına kendini kontrol etmeyi öğren artık yoksa sonunda bir daha yemek yemeye cesaret edebilirsen Heimlich* manevrasına ihtiyacın olacak.* "Beni sorguya çek-

* Birinin boğazına bir şey kaçtığı zaman yapılması gereken ilkyardım hareketi. (ç.n.)

mene falan gerek yok Nessie. Aramızda bir şey yok. O Jackson'ın en yakın arkadaşı ve ben de ona yardım ediyorum, hepsi bu."

"Görüştüğü biri var mı?"

"Hayır." *Bir dakika. Aslında bunu kesin olarak bilmiyorum, değil mi?* Biriyle görüştüğünden bahsetmemiştii ama aslında Lucie de bunu hiç sormamıştı. Sorması için bir sebep yoktu. Sadece birbirlerine yardım eden iki arkadaşlılar. Ama "yardım etme"nin tanımını bir hafta içinde oldukça değişmişti. "En azından biri olduğunu sanmıyorum. Ama zaten senin tipin de değil."

"Onun peşine düşmeyi planlamıyordum ama sadece merakımdan soruyorum, neden tipim değilmiş?"

"Üç numaralı kural."

"Gerçekten mi? Ne iş yapıyor öyleyse?"

"O da Jackson gibi bir dövüşçü."

Vanessa sanki biri yüzüne pis kokan çoraplar dayamış gibi burnunu buruşturdu. "Hmm, demek o erkeklerden. Tanrım ne kadar ilkel ve birlikte bir gelecek planlamak için tamamen sorumsuz. Hayır, almayayım."

Lucie, Reid'in ve abisinin meslek seçimini arkadaşına karşı savunmaya zahmet etmedi. Vanessa çok katı bir kurallar kılavuzuna göre yaşıyor ve ne sebeple olursa olsun ondan sapmayı reddediyordu. Bu fikir aklına, üniversitenin ilk yılında bir gece sarhoş bir vaziyette televizyondaki NCIS* dizisini seyrederken gelmişti. Dizinin ana karakteri otuzdan fazla kurala bağlı kalarak yaşıyordu ve Vanessa da tam bir

* *Naval Criminal Investigation Service. Deniz kuvvetlerindeki suçları araştıran bir grubu konu alan Amerikan dizisi. (ç.n.)*

sarhoş bilgeliğiyle, anne babasının işlevsiz hale gelmiş ayak izlerini takip etmekten kaçınmak için, aynı stratejiye ihtiyacı olduğuna karar verdi. Üç numaralı kural, “Hiçbir zaman getirisi ve geleceği olan bir işte çalışmayan bir erkekle birlikte olma”ydı. Sporcular, genç yaşta kendilerini dönüşü olmayan bir şekilde sakatlayıp, kariyerlerinin sonuna gelme ihtimalleri olduğundan, beraber olunabilecek erkekler kategorisine girmiyorlardı.

“Ama sen neden onunla beraber olmuyorsun? Yani adamın kasları tam yenecek kıvamda.”

“İğrenç!” İki kız da gülme krizine girmişti. Uzun geçen haftalardan sonra alkol gevşemelerini sağlıyordu. “Yenecek kıvam da neyin nesi? Hukuksal terimlere bağlı kalsan iyi olacak çünkü belli ki iltifat etme konusunda pek başarılı değilsin.”

“Soruyu geçiştirme. Onunla beraber olmaya ne dersin?”

“Hayır.”

“Neden olmasın?”

“Öyle bir şey değil.”

“Ama olabilir.”

“Kapat artık bu konuyu, tamam mı Ness?”

Vanessa’nın kirpikleri, Lucie’nin yüzünün her bir hareketini incelerken neredeyse birbirlerine yapışacaklardı. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin.* “Bana anlatmadığın nedir Lucinda Maris?”

Arkadaşlarının ona evlilik soyadıyla hitap etmesi Lucie’yi kırıyordu. Vanessa ona “o piçkurusuyla bütün bağ-

larını koparması” gerektiğini söylemişti ama Lucie bunu istememişti. Kalbini daha dikkatli koruyabilmesi için bu hatıra ihtiyacı vardı. Temelinde delice tutkular ve kısa flörtler olan ilişkiler başarısız olmaya mahkûmdu. Lucie’nin ihtiyacı olansa bunun tam tersiydi: orta karar bir çekimle tamamlanan, ortak ilgi alanlarına ve hedeflere dayanan bir temel ve en az iki yıllık birlikteliği takip eden uzun bir nişanlılık dönemi.

Birkaç büyük yudumda birasının yarısını içti ve pes etmiş bir iç çekişle bardağını barın üzerine bıraktı. Vanessa onun “gerçeği, tüm gerçeği ve yalnızca gerçeği” söylemediğinden şüphelenince bir *pitbull*a dönüşmüştü. “Reid tedavisini tamamlayıp iki ay sonraki büyük rövanş maçında dövüşmeye hazır hale gelmeli.”

“Ve?”

“Ve ben de benim için bir şey yaparsa, tekrar dövüşebilmesini sağlamak için izin günlerimi kullanıp ona tam zamanlı özel ilgi göstermeyi kabul ettim.”

“Ve senin için yapacağı şey de...”

Lucie ona doğru eğilmeden önce etrafına bakındı, yavaşça ısırdı ve kendisini sadece arkadaşının duyabileceğinden emin oldu. “Bana Stephen’ı nasıl baştan çıkaracağımı öğretmek.”

“Ne!”

“Şş. Sesini yükseltme seni çatlak.”

“Çatlak olan *ben* miyim? Luce, o adamın seni *hak etmediğinin* farkına ne zaman varacaksın? Gardırobunu yeni-

lemenin sebebi bu mu? Yani muhteşem görünüyorsun ama o bok çuvalı bu kıyafetlerden ve derslerden önce senin farkına varmadıysa bu kendi kaybı.”

“Evet, biliyorum daha önce de bir iki kere buna benzer bir şey söylemiştin,” diye cevap verdi Lucie alaycı bir şekilde. İşin aslı, doktor bey bir sene boyunca beraber çalışmalarına rağmen harekete geçmediği için, Vanessa’nın bu aşka karşı çıkıyordu. “Bak, bundan bahsetmesek olmaz mı? Keyfimi kaçırıyor.”

“Benim de. Pekâlâ, resmi olarak konuyu bu gecelik kapatıyoruz. Az önce içeri Kyle ve Eric girdi, başlamadan önce biraz daha bira alacağım o yüzden. Yerimi kaptırma.”

Lucie, Vanessa’nın boşaltmış olduğu tabureye ayaklarını uzattı ve takımlarının diğer yarısına el salladı. En azından bütün bu Reid-Stephen meselesinde tampon görevi yapacaklardı. Geçen cuma sabahı Stephen’in ofisine adım atmasından ve hemen ardından Reid’in sürpriz ziyareti ve daha da büyük sürpriz olan teklifinden beri sanki lunaparktaki trenlere binmiş gibiydi.

Yoğun oynama seansı sadece yorgunluktan canının çıkmasını sağlamıştı. Ve Vanessa’yla seyrettikleri film den ve öğle yemeğinden hiç zevk almamıştı çünkü Vanessa’nın onu sorguya çekeceğini biliyordu. Ama şimdi bunu atlattığına göre, gelecek birkaç saat eğlenmeye kesinlikle niyetliydi. Reid’e mesaj atmış, dart gecesini unutmuş olduğu için özür dilemiş ve katı antrenman programı sebebiyle oldukça erken yattığını bildiğinden, uyanık kalıp kendisini beklememesini söylemişti.

Birden Reid'i sabah olana kadar göremeyeceğini fark edince, birasının kalanını da kafaya dikti ve oturduğu yere biraz daha gömüldü. Evet, meraklanacak bir şey yoktu, heyecanlanacak bir şey yoktu. Sadece arkadaşlarıyla tasasız bir şekilde dart oynayacak, içki içecekti. Buna o kadar ihtiyacı vardı ki.

Reid, Vanessa'nın evden çıkmadan önce uğramasını önerdiği salaş barın kapısından içeri girdi. Oraya gitmeyi planlamamıştı ama Lucie mesaj atıp da onu beklememesini söylediğinde, ondan uzak durmaya çalıştığını ve Reid'in yapmaya söz verdiği şeyin de o gece gerçekleşmeyeceğini anlamıştı. Aslında bunu dert etmemesi gerekiyordu ama ediyordu. Ve neden ettiği hakkında da en ufak bir fikri yoktu.

Bildiği şey ise, akşamüzeri yiyecek alışverişi yaparken Lucie'nin hoşuna gidecek yemekleri tahmin etmeye çalıştığıydı. Ve bu düşünce kaçınılmaz olarak ona bu yemeklerin nasıl yapılacağını öğretmeyi hayal etmesine sebep olmuştu. Tabii bunu yemekleri ona parmağıyla tattırması izlemişti... ve sonra diliyle. Ve *bu* da şortunun içinde meyve sebze reyonundan salatalık kaçırıyor gibi dolaşmasına sebep olmuştu.

Kapıda durarak içerde Vanessa'yı bulmaya çalıştı, uzun boyu ve kabarık kızıl saçlarıyla onu fark etmenin daha kolay olacağını düşünmüştü. İki saniye sonra gözleriyle içeriği taraması ani bir kesintiye uğramıştı. Ne kadar da yanılmıştı.

Dart takımından olduğu belli olan bir grup insanın arasında duruyordu. Vanessa ve Eric'i tanımişti ama gözleri Lucie'ye takılıp kalınca onlar bile bulanık kalmışlardı. Diz altında siyah olağanüstü bir siyah pantolon giyiyor, pantolonu poposunu sarıyor, düşük beli dar kalçalarının hemen üstüne geliyordu. Üzerinde de klasik Crush Soda* logosuyla soluk turuncu dar bir tişört vardı. Lucie bu tişörtü mağazada üzerine denediğinde, logonun göğüslerinin etrafında kavis çizmesi Reid'in hoşuna gitmişti. Şimdiyse onu gardırobuna eklediği için kendine vurmak istiyordu çünkü bardaki diğer bütün erkekler de muhtemelen aynı kahrolasınca sebepten tişörtü beğenmişlerdi.

Lucie geçen hafta olduğundan o kadar farklı görünüyordu ki. Sadece dış görünüşü değil ruh hali de değişmişti. İçinden dışına bir parıltı yayılıyordu. Bir süre onu kendi ortamında izlemek için uzakta durdu. O kadar geniş gülümsüyordu ki, Reid ilk defa sağ yanağındaki küçük gamzeyi fark etmişti. Kestane rengi uzun saçlarını gelişigüzel bir şekilde topuz yapmış ve belli ki bardan aldığı içki karıştırma çubuklarıyla tutturmuştu. Vanessa oradaki üç dart tahtasından, durdukları yere en yakın olanına atış yapıyor, Lucie de ona tezahüratlarla eşlik ediyordu. Vanessa'nın attığı son dart tahtaya isabet edince dördü de alkışladı. Lucie'nin yanında duran sarışın adam, onu belinden kavradı, kendine çevirdi ve dudaklarına kocaman bir öpücük kondurdu.

Ve Lucie kendini geri bile çekmedi.

Verdiği tepkinin tamamen saçma olmasa bile yersiz ol-

* Gazlı bir içecek markası. (ç.n.)

duğunu bildiği halde Reid, boyunun ve geniş omuzlarının verdiği avantajla güçlü kuvvetli bar çalışanlarını yarararak mekânın diğer tarafına doğru sessizce ilerledi. Lucie yüzü diğer tarafa dönük olduğu için yaklaştığını fark etmedi ama Vanessa onun Lucie'nin arkasında dikilmekte olduğunu görünce Reid'i sıcak bir gülüşle karşıladı.

“Selam Reid! Gelmeye karar vermene çok sevindim! Bu akşamki ilk zaferimizi kutlamak için tam zamanında geldin.”

Lucie beş saniye kadar, belki de daha uzun bir süre arkasını dönmedi. Ama Vanessa Reid'in adını söyler söylemez bariz bir gerginlikle sırtını dikleştirdi. En sonunda ona doğru döndüğünde, gülümsemesi dudaklarının kıvrımından öte gitmedi. Onu gördüğüne sevinmemiştir. Şüphesiz bu, Reid, yeni hayranıyla olan eğlencesini böldüğü içindi. “Reid. Burada ne arıyorsun?”

“Akşamüzeri dışarı çıkmadan önce onu ben davet ettim,” dedi Vanessa. “Bir şeyler içmek için bize katılabilir diye düşündüm ya da en azından süper sıkı diyetine falan uymuyorsa bizim eğlenmemizi izler diye.”

Reid eğildi ve sesini sadece Lucie'nin duyabileceği kadar alçalttı. “Bu geceyle ilgili gergin olduğun için benden uzak durmaya çalışıyorsun gibi saçma bir fikre kapılmıştım. Ama daha çok şu sarışınla oynaşmanı engellememi istemiyordun gibi görünüyor.”

Reid tekrar doğrulurken, kendi sözleri kulaklarının içine asit dökülüyormuşçasına canını acıtmıştı. Ne kadar adice bir

şey söylemişti. Lucie bunu hak etmemişti ve yüzündeki şaşırılmış ve incinmiş ifade Reid'i öldürüyordu. Onu elinden tutarak mekânın diğer tarafındaki duvarda ankesörlü bir telefonun asılı olduğu boşluğa götürdü.

"Kahretsin, üzgünüm Lu. Tam bir sersem gibi davrandım. O adamla şansın yaver gitmek üzereyse ya da onun gibi bir şey, bu..." Reid eliyle saçının arkasından önüne doğru kafasını, sonra kirli sakallı yanaklarını ovuşturdu ve sonunda güçlükle "Bu harika olur," dedi.

"Reid, bunun söylemen çok hoş —sanırım— ama neden bahsediyorsun? Şansımın yaver gitmek üzere olduğu bir adam falan yok burada."

Reid ikisini birlikte gördüğü yere doğru işaret etti. "Onun seni öptüğünü gördüm Lucie ve sen de buna pek şaşırılmış gibi görünmüyordun."

"Çünkü bunu her zaman yapıyor."

Bunu, sanki Reid'in ihtiyacı olan bütün açıklama buymuş gibi söylemişti. Ama durum şimdi daha net bir hal almıştı.

"Haydi." Şimdi onu elinden tutup geldikleri yere doğru götürme sırası Lucie'deydi. Lucie eliyle, sadece birkaç dakika önce dudaklarını *onun kadınına* yapıştırmış olan sarışın adamı işaret etti. *Bir saniye, ne? Lucie'ye.* Dudaklarını *Lucie'ye* yapıştırmıştı. "Reid, seni Kyle'la tanıştırmak istiyorum. Kyle, bu Jackson'ın en yakın arkadaşı ve benim hastam artı misafirim artı... özel antrenörüm."

Reid gözucuyla Lucie'nin yüzüne hınzır bir gülümse-

menin yayıldığını gördü, bu da aşırı seksiydi. Belli ki aralarındaki benzersiz ilişkiyi tarif ederken yaptığı kelime oyunu gurur duyuyordu ve itiraf etmesi gerekirse Reid de bunu çok akıllıca bulmuştu. Kyle elini uzattı ve Reid de bir centilmen gibi onun elini sıktı ama biraz fazla baskı uygulamayı ihmal etmedi ve evrensel “Bu hatuna bulaşma yoksa seni sabah kahvaltısında mısır gevreğiyle yerim,” bakışını attı.

Adam da kastan yana pek fakir sayılmazdı ama bunun önemi yoktu. Reid eğitimi sayesinde, iş oraya gelirse cüssesine bakmadan her sokak dövüşçüsünü alt edebilirdi.

“Ve Eric’le de dün gece tanışmıştın zaten,” diye ekledi Lucie. Reid dönü ve Eric’in elini sıktı. “Eric. Seni bu kadar kısa zamanda tekrar görmeyi beklemiyordum.”

“Şanslıyım desene,” dedi Eric gülümseyerek. “Bana bu gece bira ısmarlayabilirsin öyleyse.”

Lucie, Reid’e doğru keskin bir bakış atarak araya girdi.

“Kyle, Eric’in partneri.”

“Hastanede mi?”

Kyle içkisinden bir yudum alırken şişenin ardından gülümsedi ve Eric cevap verirken bir yandan da gülüyordu, “Hayır dostum, anlamadın. Lucie ‘partner’ kelimesini vurguladı. Parmaklarıyla havaya tırnak işareti çizmek dışında her şeyi yaptı.”

“Havaya tırnak işareti mi?”

Vanessa gülmekten iki büklüm olmuştu ama neyse ki ona yardım etmek için bir ara verdi. “Onlar sevgili, Reid.

Eric ve Kyle gey.” Reid onay almak için Lucie’ye bir bakış attı. *Kahretsin*. Evet, bu her şeyi değiştiriyordu. Elini tekrar Kyle’a uzattı. “Üzgünüm dostum. Ben sandım ki...”

“Lucie’ye asıldığımı mı sandın? Önemli değil dostum, anlıyorum. Sadece koruyucu bir abi olarak Jackson’ın yerini dolduruyordun. Ama sevimli Lucie’mizdense sana asılma ihtimalim daha fazla.”

Eric gözlerini kısarak partnerine bir bakış fırlattı ve Reid ona biraz takılmaktan kendini alamadı.

“Dikkat et amigo,” dedi Reid. “Azıdışlerin görünüyor.”

“Evet, biliyorum. Kyle tüylerimi kabarttığımı görmenin eğlenceli olduğunu düşünüyor.” Sonra bu atışmadan zevk alıyor gibi görünen Kyle’a döndü ve kollarını göğsünde birleştirdi. “Kendine dikkat et K, yoksa bunu hesabını sana ödetirim. Söz veriyorum.”

Bu tehditten azıcık bile korkmamış olan Kyle alaycı bir şekilde dudaklarını büktü. “şimdiye kadar hiçbir şeyi kayla yapmadığımı öğrenmiş olman gerek. Ben gidip hepimize içki alayım.” Eric buna cevap vermeye fırsat bulamadan Kyle Reid’e göz kırptı –flört eder gibi değildi, sadece partnerini kızdırmaktan zevk aldığını gösteren bir göz kırpmaydı– ve sonra yanından geçerek bara gitti.

“Hey, portakal Crush!” Kimi kastettiği açıkça belli olmasına rağmen, beşi de kalabalığın arasından bağıran adama doğru döndü. Reid eve döndüklerinde lanet olası tişörtü saklamaya karar vermişti.

“şıra sende!”

“Kahretsin, oyun başladı,” dedi Lucie birasının sonunu yudumlarken. “İlk oyunu kaybettik, ikinciye kazandık. Yani bunu kazanan takım eleme turuna çıkacak. Bana şans dileyin!” Takım arkadaşlarının hepsi bardaklarını kaldırdı ve bir ağızdan “Bol şans!” diye bağıldılar. Bu sık yaptıkları bir şey gibi görünüyordu. Reid artık öfkeden gözü kararmış olmadığı için onların ne kadar samimi bir grup olduğunu görebiliyordu.

Reid bir şişe su aldı ve Lucie’yi dart oynarken seyretmek için oturdu. Lucie her atıştan sonra yanına bara geliyor, hep birlikte konuşup gülüşüyorlardı. Ona oturduğu tabureyi vermeyi önerdi ama Lucie nasıl olsa birkaç dakikada bir kalkması gerektiğini söyleyerek geri çevirdi. Oyuncuların çoğu oturmaya zahmet etmiyor, kendi dart tahtalarının etrafında durarak takım arkadaşlarına tezahürat yapıyor ve rakiplerinin dikkatlerini dağıtmaya çalışıyorlardı.

Bu Reid’in işine gelmişti çünkü sağ tarafında bar, sol tarafında ise dart tahtası olduğu halde, yana doğru oturuyordu ve Lucie’nin de tesadüf eseri onun dizlerinin arasında duracağı tutmuştu. Ve arkadaşları da onun arka tarafında olduklarında bu Reid’in kimse fark etmeden ona dokunabilmesi için mükemmel bir fırsat yaratmıştı.

Herhangi bir hareket yaptığı ilk seferde –sırtının alt kısmını tek parmağıyla hafifçe okşamıştı– Lucie şaşkınlıktan geri çekilmişti. Biri müzik kutusuna bir sürü para atmış olduğundan, herkes gürültülü müzik yüzünden ya bağırarak zorunda kalıyor ya da konuştuğu kişinin kulağına yaklaşı-

yordu. Bu da Reid'in işine gelen bir başka şeydi. Dudaklarını Lucie'nin kulağına dayayarak, "Sakin ol bebeğim. Sana dokunduğumu kimse göremez. Saçını aç Luce. Açık hali daha çok hoşuma gidiyor."

Lucie birasından cesaret verici bir yudum aldıktan sonra, tek eliyle saçındaki plastik çubukları çıkardı ve barın üzerine bıraktı. Gür saçlarının uzun kısımları kürek kemiklerine dökülürken, kısa olan kısımlar da öne düşüp yüzünü çevrelemişti. Şampuan reklamlarındaki gibi saçları vardı ama çok seyrek olarak onları açık bırakıyordu ve bu da bir kayıptı.

Sıradaki atışını yapıp geri geldiğinde bir kez daha Reid'in bacakları arasına yerleşti ve Vanessa atışını yapmaya giderken Eric ve Kyle'la konuşmaya başladı. Lucie, Kyle'ın işte olanlarla ilgili bir hikâye anlatmasını dinleyip, uygun yerlerde ona karşılık verirken, Reid elini tişörtünün arka kısmından içeri soktu. Kimsenin yaptığını görmemesi için Lucie'ye yakın durmaya dikkat ediyordu. Sadece onda aşırı bir farkındalık yaratmaya çalışıyordu, bütün bara gösteri yapmaya değil.

Onu yavaşça okşadı, parmaklarını omurgasının alt kısmında, bel hizasında, pantolonun altında dolaştırdı. Barın altında, Lucie'nin onun dizinin üstüne koyduğu eli kasılmış, kısa tırnaklarını pantolonunun kot kumaşına batırmaya başlamıştı.

Reid, Vanessa dönüp, Eric de atış yapmaya giderken, Kyle'ın sorduğu bir soruya aceleyle cevap verdi. Kalçalarını

dan tutarak, aklının nerede olduğunu tam olarak anlayabilmesi için Lucie'yi kendine çekti ve aralarındaki birkaç santim mesafeyi de kapattı. Birbirlerine değdiklerinde Lucie ürperdi ve bu kesinlikle havasız bar serin olduğu için değildi.

“Haydi Eric. Bunu başarabilirsin!” diye bağırdı Vanessa. “Sadece bir atış kaldı. Tek yapman üç çarpı on sekiz ve elemelere yükseleceğiz bebeğim!” Reid eğilerek başını Lucie'nin kulağına yaklaştırdı. “Oyun bittikten sonra genelde kalıp kutlama mı yaparsınız?” Lucie başını salladı. “Bu gece onlara yorgun olduğunu, hasta olduğunu, uzaylılar tarafından kaçırıldığını, ne istersen onu söyle. Benimle eve dönüyorsun.”

Lucie kollarının arasında döndü ve cevap vermek için yaklaştı. “Eğer onunla dönmezsem Vanessa bir şeyler olduğunu anlar. Ve bu haldeyken bile seninle ilgili soru sormaktan vazgeçmeyecek.”

Reid başını öne eğdi ve ayağa kalktı. “Öyle olsun. Seni bekliyor olacağım. Geç kalma Lucie. Şu an pek sabırlı bir adam olduğum söylenemez.”

Reid onlara veda ettikten sonra Lucie'ye son kez anlamlı bir bakış attı ve uzun adımlarla bardan dışarı, ağır gece havasına çıktı. Lucie'ye on dakika verecekti. En fazla otuz dakika.

On Birinci Bölüm

Lucie beş dakikadır dairesinin kapısında durmuş, mat pirinçten yapılmış 3C işaretini ve altındaki gözetleme deliğini inceliyor, mezuniyet balosuna giden bir bakire gibi oyalanıyordu.

Neden bu kadar gergin olduğunu bile bilmiyordu. Reid ona dokunurken kesinlikle gerilmemişti. Hayır, o an tamamen alev almış, daha önce hiç hissetmediği dizginlenemez bir tutku hissetmişti. Tek yapması gereken Reid'in kollarına varabilmekti, gerisi kolaydı.

Kapı kolunu çevirdi ve dairesine girdi. Kapının yanında duran konsolun üzerindeki şarap rengi abajurun ışığı, sağ taraftaki küçük oturma odasına sıcak ve şehvetli bir hava katıyordu. iPod'unun sehpalardan birinin üzerindeki birkaç küçük hoparlöre bağlanmış olduğunu fark etti. Yavaş ve seksi bir şarkı çalıyordu; hiç şüphesiz çalma listesi tamamen bu tip şarkılarla doluydu.

"Buradayım Lu."

Sandaletlerini çıkardı ve odaya doğru sessizce yürüye-

rek Reid'i aradı. Normalden çok daha kısık olan sesi oturma odasından geliyordu ama onu hiçbir yerde göremiyordu. Midesi yine düğüm olmuştu ve muhtemelen içinde uçuşan şeyleri boğuyordu. Midesinde kelebekler değil, sinekkuşları uçuşuyor olmalıydı. Amfetamin* almış sinekkuşları.

Kanepenin etrafını dolaşınca Reid'i nihayet yerde otururken buldu. Üzerinde beyaz spor şortundan başka bir şey yoktu ve bir bacağına uzatmış, diğerini de kıvrıp dizinin üzerine kolunu yaslamıştı. Genellikle odanın köşesinde duran büyük minderleri yere sermiş, üzerlerine de kanepede ve yatakların üzerinde duran süslü yastıkları koymuştu. Ev dekoru konusunda korkunç zevkleri olan bir şeyhin mekânı gibi görünüyordu ama bunun yanında, Lucie'nin gördüğü en seksi manzaraydı.

Reid akıcı bir hareketle ayağa kalktı ve elini uzattı. Lucie sertçe yutkundu, ellerinin gülünç derecede terli olma ihtimaline karşı onları bacaklarına sildi ve parmaklarını onunkilerin arasına yerleştirdi. Reid onu yastıkların ortasına çekti ama kollarına almadı. Aralarında beş santimden fazla olamazdı ama bu mesafe Lucie'ye Büyük Kanyon** kadar geliyordu.

Lucie onun bakışlarıyla buluşmak için başını kaldırdı. Reid de başını indirerek Lucie'ye baktı. Lucie o an antrenman odasında olduğu gibi ilk hareketin ondan gelmesini bekliyor olabileceğini fark etti. *Tamam, sorun yok. Tek yapman gereken olayı başlatmak Lucie.* Gözlerin kapattı ve başını daha da kaldırdı. Dudaklarının onunkilerle buluşacağı anı

* Sentetik bir uyarıcı madde. (ç.n.)

** ABD'de bir kanyon ve ulusal park. (ç.n.)

beklerken, hayal ettiği şeyler bir uyuşturucu gibi damarlarında dolaşıyordu...

Ama hiçbir şey olmadı.

Gözlerini açarak bir şekilde zamanın durup durmadığını merak etti. Reid tek bir kasını bile oynatmamıştı. Çene kasları hareket ediyordu. *Tanrım, bu çok seksi.* Bu neden bu kadar seksiydi? Bunu yapmasının ne anlama geldiğini merak etti. Jackson sinirlendiğinde her zaman bunu yapardı. Reid sinirli miydi?

“Reid?”

Reid başta hiçbir şey söylemedi ama parmağının ucuyla Lucie'nin dudağına bir kere hafifçe vurdu, sanki konuşmasını istemediğini anlatmak ister gibiydi, sonra parmağını çekti. Lucie kaşlarını buruşturdu. Anlayamıyordu.

Reid onun arkasına yürüdü, hâlâ yakındı ama ona temas etmiyordu. Eğildiğinde nefesini yüzünün yan tarafında hissetti. Tek bir parmağıyla koluna yukarıdan aşağı dokunduğunda, Lucie geride bir elektrik akımı bırakıp onu yakıtına yemin edebilirdi. “Baştan çıkarma hareketlerle ilgili değildir,” dedi Reid parmağıyla aynı çizgiyi omzuna kadar takip ederken. “Kontrolle ilgilidir. Bütün işi sana yaptırabilirim, üzerimdekileri çıkarmanı, striptiz yapmanı, hatta önümde dizlerinin üzerine çökmeni sağlayabilirim ve kontrol bende olduğu sürece aslında baştan çıkan sensin.”

Reid onun saçını yana çekip önüne düşmesini sağladı. Lucie onu kendine çekmesini, omuzlarının arkasında gövdesini ve kalçasında ereksiyonunu hissetmek istiyordu.

“Tişörtünü çıkar Lucie.”

Lucie iki eliyle alt kısmından tutarak kollarını kaldırdı, tişörtünü başının üzerinden çekerek çıkardı ve kanepeye fırlattı.

“Şimdi de pantolonu.”

Titreyen parmaklarla düğmesini açtı, fermuarı indirdi, pantolonunun yere düşmesine izin verdi ve tekmeleyerek onu uzaklaştırdı. Üzerinde sadece dantelli sutyeni ile ona uygun tangası kalmıştı.

Reid sonunda ona tek bir parmağıyla dokunmaktan fazlasını yapmış ve boyun girintisine kondurduğu öpücüğü hissetmek, bütün bu zaman boyunca sınırda dolandıktan sonra bir şehvet dalgası olarak onu sarsmıştı. Karşılık olarak sarsıldı, inlemiş de olabilirdi, emin olamıyordu. Vücudu, beyni her şeyiyle aşırı bir farkındalık ve elektrik çarpmasını aynı anda yaşıyordu.

Dizlerinin bağı çözöldü ama güçlü eller kalçasından tutarak onu kaldırdı ve sabit durmasını sağladı. “Şş. Tuttum seni. Yüzüstü yatmanı istiyorum. Rahat etmek için yastıkları istediğin gibi kullanabilirsin.”

Reid, onun yatmasına yardım etti ve yerleştikten sonra yanına uzanarak ona katıldı. Lucie yüzü Reid’e dönük bir şekilde, onun eli sırtında, belinde ve poposunda dolaşırken, yüz hatlarının keskinliğini inceliyordu. Reid’in çenesi geriliyor, her hareketiyle elmacık kemikleri ortaya çıkıyor, ela gözleri kıızıla çalan ışıpta Lucie’ye sonbaharın ateşli renklerini anımsatıyordu.

“Kahretsin Lu. Popon ne zaman bu hale geldi?”

Ona cevap vermeli miydi? Daha önce konuşmamasını istemişti, o yüzden bunun cevabını beklemediği bir soru olduğunu varsayabilirdi. Ayrıca, Reid'in ona dokunduğu saniye beyninin durduğu düşünülürse bu soruya *nasıl* cevap vereceğini zaten bilmiyordu.

Kalın bir parmak poposunun arasındaki tangasını takip ederek, cinsel organını örten şeffaf üçgene ulaştığında bütün sorular ve cevaplar buharlaşmıştı. Kalçası içgüdüsel olarak yerden yükselerek ona daha rahat ulaşım imkânı vermişti. Görünüşe bakılırsa kendi iradesi vardı. Neyse ki kalçası Lucie'yle aynı fikirdeydi.

"Tanrım, sıırıslıklam olmuşsun." Şimdi iki parmak öne ve arkaya gidip geldi. Ardından gövdesini bacaklarının arasına yerleştirdi ve yüzünü tam...

Sol kalçasını ısırdığında Lucie'nin soluğu kesildi. Acı-tacak kadar sert ısırılmamıştı, ardından kondurduğu öpücük ise şaşkınlık hissini perçinlemişti.

"Bunu daha önce hiç yapmamıştım," dedi Reid, "Ama kalçanla ilgili bende onu yiyip bitirme ihtiyacı uyandıran bir şey var. Bu seni rahatsız etti mi?"

"Hayır," dedi Lucie devam etmesi için sessiz bir yalvarışla kalçasını yastıktan kaldırıırken.

"Hayır," diye onayladı Reid nasır tutmuş avuç içiyle kalçasının bir yanını ovarken. "Bence gayet hoşuna gitti, öyle değil mi?" Bir elinin parmakları ıslak kıvrımlarına masaj yapmaya devam ederken diğeri de kalçasını okşamayı sürdürüyordu ve Lucie'nin tek istediği daha fazlasıydı.

Şak!

Eli sol kalçasından kalkar kalkmaz bastırılmış bir çığlık havayı yırttı. Yine tepkisi acıdan çok şaşkınlıktandı.

“Bana cevap vermedin Lu.” *Cevap vermek mi?* Şu an soruyu hatırlamasına imkân yoktu çünkü adını bile hatırlamıyordu. Neyse ki Reid soruyu tekrar etti. “Ufak güzel popona yaptıklarım hoşuna gidiyor mu?”

“Evet,” diye çığlık attı bir ısırik daha gelirken, bu seferki kasığının yakınındaki kıvrıma daha da yakındı. “Yaptığın her şey o kadar güzel ki.”

“Bu çok iyi çünkü teninin üstünde bıraktığım izleri görmek gerçekten hoşuma gidiyor tatlım.”

Lucie cevap verme fırsatı bulamadan Reid belini saran ince şeridi iki eliyle kavradı ve zıt yönlerle çekerek ipek kumaşı ikiye ayırdı.

“Sana yenisini alırım.”

Sebebini bilmiyordu ama Reid’in her iç çamaşırını vücudundan yırtarak çıkardığında yerine yenisini alması fikri ona komik gelmişti. Lucie kıkırdadı. Ta ki Reid’in dili, ılık ve ıslak bir darbeye cinsel organını yıkayana kadar.

“*Aman Tanrım.*”

Şimdi eğlenme sırası Reid’deydi. Dudaklarının titreşimi hassas tenini gıdıklıyor ve Lucie kasıldıkça daha da fazla sıvı salgılamasına sebep oluyordu. “Arkanı dön ki bunu daha düzgün yapabileyim.”

Lucie döndü ve üzerinde duran Reid’e baktı. “Bu durumda ‘düzgün’ kelimesi uygun mu bilmiyorum. Sanırım

aradığın kelime ‘yasadışı’ olmalı.”

“Haklısın. Yasadışı seninle ilgili planlarımı kesinlikle tanımlıyor. Ama aynı zamanda yanılıyorsun da.”

“Neyle ilgili yanılıyorum?”

“Yasadışı şeyleri de düzgün yapmanın yolu var.” Hınzır bir gülümseme ve gözlerinde şeytani bir parıltıyla “Ve sana tam olarak ne demek istediğimi göstereceğim,” dedi.

Reid onun tepkisini, uzun süre kuraklıktan sonra yağmura kavuşan çöl gibi içine çekti. Daha önce onun gibi biriyle hiç beraber olmamıştı. Her zaman hızlı ve hazır kızlarla beraber olmuştu ve onlar da ne yaptıklarını ve Reid’in ne istediğini biliyorlardı: bağlanma olmadan seks.

Lucie farklı ve çok hevesliydi. Onu her zaman diken üstünde, bir sonraki hareketinin ne olacağını merak ederken tutmayı ve sıradaki hamlesiyle onu ve hatta bazen kendini bile şaşırtmayı seviyordu. Onun üzerine doğru kapandı ama ağırlığıyla onu ezmeyecek kadar yukarıdaydı. Ufak tefek bir şeydi, narin, kırılgan ve son derece güzeldi. Kendini neden bu kadar sıradan bulduğunu anlayamıyordu.

Kömür karası bir halkayla çevrelenmiş yumuşak gri gözleri, şehvetten kaynaklanan bulanıklıkla ona bakıyordu. Kâküllerini yana çektiğinde kalp şeklindeki küçük lekeyi gördü. Eğilerek oraya bir öpücük kondurdu ve ağzına doğru öpücüklerle inerken bir iç çekişle birlikte Lucie kırpıştırarak gözlerini kapattı.

Dudaklarına bastırarak onları açmasını sağladı ve dilini ağzının içinde gezdirerek onunkini aradı. Dudakları birbirinin üzerinde hâkimiyetini ilan ederken, dilinin onunkiyle birlikte hareket etmesi en çarpıcı duyguydu. Lucie'nin elleri göğüs kafesini çevrelemişti ve kalçalarını sarsarak cinsel organını ona sürttüğünde parmakları vücuduna saplandı. Tırnaklarının keskin saplanması tenini çizmesi Reid'i vahşi bir şeye dönüştürmüştü.

Sutyenin danteli Reid'in hassaslaşmış göğüs uçlarını törpüledi, bu his onların gerilmesine sebep olurken Reid inledi. Bu güzel bir his olsa da sutyenin olmamasını tercih ederdi. Tek eliyle Lucie'nin arkasına uzandı ve ustaca kopçayı çözdü, ön taraftan sutyenini çıkardı ve onun çıplak göğüslerini ilk kez görürken, arkaya doğru bir yerlere fırlattı.

"Olağanüstü," dedi tiz bir sesle. Gerçekten öyleydiler.

Boyutları tam eline göreydi; diri duracak kadar küçük ve diplerinde ağırlıklarının sebep olduğu kabarık kavisi oluşturacak kadar büyüktüler. İlk aklına gelen şey onların heykelini yapma ihtiyacı olmuştu. Her şeyi doğru yapmak için saatlerini harcayabilirdi. Parmağının ucunu etrafında dolaştırdığında büzülen koyu pembe göğüs uçları. Narin köprücük kemiğinden göğüs ucunun tepesine uzanan eğim. Onun bakişlarının sıcaklığıyla altındaki daha da artan dolgunluk. Bir saniye daha harcamadan göğüslerinin alt tarafına ıslak öpücükler kondurmak için eğildi. Lucie kıvrıldı ve soluk alıp verisi hızlandı. Reid diliyle yavaşça şekiller çiziyor ama merkezden uzak durmaya dikkat ederek onu bir kez daha sı-

nıra getirmeye çalışıyordu. Bir dakika kadar sonra biraz daha yaklaştı ve göğüs ucunun etrafında dolaşmaya başladı.

Lucie bıkkın bir ses çıkardı ve onun başını tutarak tam göğüs ucuna yaklaştırdı ama Reid onu tekrar bekletti. Buna hiçbir zaman inanmayacak olsa da göğüslerini tamamen elde etmekten sakınması, neredeyse onun için olduğu kadar Reid için de bir işkenceydi. En sonunda ağzını açarak sığdırabildiği kadarıyla göğsünü içine aldı. Göğüs ucuna diliyle hafifçe vuruyor, onu sanki en sevdiği şekerlemeymiş gibi emiyordu. Lucie çığlık attı ve sırtı yay haline gelene dek ona yaklaştı. Sonunda, Lucie dudaklarından ıslak bir pat sesiyle kurtulana dek başını arkaya çekti. Kızarmış sıkı göğüs ucu, Reid'e dövüşte bir raunt kazanmış gibi bir coşku ve bunu tekrar yapmak için şevk vermişti.

Bütün süreci diğer tarafta da tekrarladı, eli saten teninde dolaşırken, ağzıyla göğsüne tapındı. İkinci raundu da kazandığından emin olduktan sonra göğsünü bırakıp fethine doğru harekete geçti.

Dizlerinin üzerinde dikilerek, onun bacaklarını daha da ayırmak için ellerini kullandı. Koyu pembe dudakları onun baliyla parlıyordu. Karşı koyamayarak, kaynağına bakmak için başparmaklarıyla onları ayırdı. Daha önce bir kadını hiç bu şekilde incelememişti ve iç duvarlarının umutsuzca tutunacak bir şey ararken daraldığını gerçekten görebilmek onu şaşırtmıştı.

Bakışlarını çevirirken, Lucie'nin gözlerindeki utangaç ifadeyi gördü. "Kesinlikle enfessin. Ama çok boş görünüyor-

sun.” Bakışlarını gözlerinden ayırmadan parmaklarını onun cinsel organının girişinde dolaştırdı. “Seni dolduracak bir şey ister misin?”

Lucie hemen başını salladığında, iki başparmağını da içeri sokup gidebildikleri yere kadar itti. Kalçası yastıkların üzerinden havalandırırken, elleriyle de talihsiz bir şekilde altında olanları yumrukluyordu. Verdiği tepki, Reid’in ateşini körüklemiş, içinin erimesine sebep olmuştu. Kalçası bir kez daha alçalınca, onu başparmaklarını içeri itip, her geri çekişinde iç duvarlarına bastırarak ödüllendirmişti.

Sıvılarının dışarı taşmasını, yarığından poposuna damlamasını izledi ve ona duyduğu derin arzu aniden benliğini ele geçirdi. Reid vücudunu daha da aşağı yerleştirerek kasıklarını öpmeye başladı.

“Hayır, bunu yapmak zorunda değilsin...”

“Evet, zorundayım.” Birkaç saniye içinde ağzını ona değdirmezse çıldıracaktı. “Gerçekten zorundayım.” Alçalmak üzereyken, Lucie’nin eli çenesini kavrayıp bir yere gitmesini engelledi. “Hayır, demek istediğim bu bende işe yaramıyor, o yüzden yapmak zorunda değilsin.”

Söylediği şeyi algılayabilmek Reid’in birkaç saniyesini almıştı. Onda *işe yaramıyor* muydu? Ya eski kocası oral alanında tamamen işe yaramazdı ya da... Hayır, bu cümleyi bitirmeyecekti bile. Büyük Dövüş Şampiyonası kontratına iddiaya girerdi ki herif işe yaramazdı.

Onun bileğini kavradı, elini yüzünden çekti ve gözlerinin içine bakarak avuç içine bir öpücük kondurdu. Konuşur-

ken Reid'in gözlerindeki gerçeği görmesi gerekiyordu. "Seni tatmaya ihtiyacım var Lucie. Seni dilimde, ağzımda hissetmek için ölüyorum. Yapmak üzere olduğum şeylerin de sende oldukça işe yarayacağını garanti ederim."

Reid ona bunun sonuçlarını tartışma fırsatı vermedi. Eğildi ve alt taraftan yukarıya kadar diliyle bir patika çizerek, klitorisine gelince biraz daha bastırdı. Lucie'nin kalçaları kapanmaya çalıştı ama Reid onu olduğu yerde tutarak hedefini şaşırtmasını engelledi. Tadı en güzel nektarlar gibiydi. Reid gecenin geri kalanını memnuniyetle onun bacaklarının arasında geçirebilirdi.

Aşağı yukarı daireler çizerek ve tam ortaya nişan alarak dilini devamlı bir hareket halinde tuttu, arada öpücükler ve ısırıklarla hareketi bölünüyordu. Her inlemeye, her fısıltıya dikkat ederek nelerin onu deliye çevirdiğini öğreniyordu.

Lucie'nin vücudu terle kaplıydı, göğüsleri kısa aralıklı nefeslerle inip kalkıyordu, başı arkaya yatmıştı ve gözlerini sımsıkı kapatmıştı. Şiddetli bir tutkuyla kıvranırken eşsiz bir manzara çiziyordu. Ama bunu daha da iyi hale getirecek bir şey vardı. İkisi için de daha iyi.

"Lucie, bebeğim." Sesinin tınısının, onun tutkuyla perdelenmiş zihnine ulaşmasını bekledi. Bir an sonra, Lucie'nin kirpikleri titredi ve gümüş gözbebekleriyle ona baktı. "Dirseklerinin üzerinde yukarı kalk. Bu tatlı organına neler yaptığımı seyretmeni istiyorum," dedi Reid.

Lucie uygun pozisyonu alana kadar yavaşça onun dediğini yaptı. Bacakları bükülmüş, iki yana açılmıştı ve poposu

geniş bir minderin üzerindeyken mükemmel görüş açısına sahipti. Reid durduğunda, Lucie sınıra yaklaşmıştı. Şimdi onu o noktaya getirip, diğer tarafa geçirmesi için yalvarana kadar orada tutma zamanıydı. Bacaklarının arasına tekrar dalarken Reid'in ağzının köşesinde şeytani bir gülümseme belirdi.

Bu sefer Lucie'nin görüşünü engellemek için başını yana yatırmaya dikkat etti. Dilinin ucuyla dış dudaklarına birkaç darbe kondurarak onu biraz delirttikten sonra, nihayet kabarık çıkıntısını bulmak için derinlere indi ve daha ilk temasta Lucie'nin nefesi kesildi.

Ona daha da zevk vermek için kalm parmağını vajinasının derinliklerine daldırdı; diliyle bir yandan klitorisinin etrafında ve üzerinde dolanırken, bir yandan da parmağını içeri dışarı hareket ettiriyordu. Lucie'nin gözleri erimiş kızgın gümüş gibi görünüyordu. Hafifçe aralanmış dudaklarının arasından zorlukla nefes alıyordu.

"Oh, Tanrım... *Reid*." Başını sallamaya başladı.

"Olmuyor... Biraz daha..."

Neredeyse olacaktı. Çok yaklaşmıştı. Reid bir parmak daha ekleyerek dudaklarını klitorisinin etrafına kapattı ve emmeye başladı.

"Ah!" Lucie'nin kalçaları hareket ediyor, vajinasını yüzüne sürüyordu ve Reid istese de bunu engelleyemeyeceği noktaya geldiğini anlamıştı. Doruk noktasının tam kıyısında, Reid'in olmasını istediği yerde.

"Benim için gel Lucie," diye emretti. "Balını içmeme izin ver."

Sıvıyla kaplanmış olan parmaklarıyla darbelerini sıklaştırdı. Dudaklarıyla sinir yumağına tekrar kilitlenerek dilini hareket ettirmeye devam etti. Saniyeler sonra, tam doğru anda, dişlerini hafifçe klitorisine geçirdi ve nihayet onu vücudunun paramparça olduğu ve var gücüyle adını haykırdığı derinliğe çekmeyi başardı.

Orgazmı sonlanırken, Reid'in parmakları vajinasının kasılmalarıyla sıkıştı ve Lucie kendini bitkin bir şekilde minderlerin üzerine bıraktı. Ne yazık ki Reid'in onunla işi daha bitmemişti. Cinsel organı balyoz kadar sertti ve onun içinde tatmin olmaya çok niyetliydi. Hızlıca yana doğru uzanarak, daha önceden oraya koymuş olduğu prezervatifi aldı ve Lucie daha onun hareket ettiğini bile fark etmeden, cinsel organına taktı.

“Lucie?”

Lucie'nin gözleri kapalıydı ve yüzünde doyuma ulaşmış bir ifade vardı. Reid tekrar işe koyulduğunda bu halinin ne kadar kısa sürmüş olacağını düşününce gülümsedi.

“Efendim?”

“Sadece bunun sende işe yarayıp yaramadığını merak ediyordum.”

Lucie'nin gözleri birden açıldı. “Hayır, pek yaramadı aslında. Başka ne numaraların var bakalım hızlı çocuk?”

Reid ona gözlerini kısarak baktı, bir yandan da kolunu dizlerinden birinin altından geçirdi ve kaldırarak kendisi için açılmasını sağladı. “Tehlikeli sularda yüzdüğünün farkındasın, değil mi? Cinsel tecrübemi aşağılamakla kalmıyor, aynı zamanda son derece hırslı bir sporcuya da meydan okuyorsun.”

Lucie ona kalp atışını durduran bir gülümsemeye baktı ve, "Öyleyse sanırım kendini ispat etmelisin," dedi.

"Emin ol edeceğim. Uyarmadı deme tatlım. Bunu sen istedin."

Eliyle bacağına kaldırıp yana çekti, zonklamaya başlamış cinsel organını kalçasının tek bir hamlesiyle, testislerine kadar, sırlıslıkla vajinasının derinliklerine daldırdı. Lucie'den çıkan homurtuyla inleme karışımı bir ses havayı delip geçti.

"Kahretsin, çok büyüksün."

Konu cinsel organına gelince, kibirli bir sersem sayılmazdı ama bir kadının bunu söylediğini de ilk defa duymuyordu. Yine de bunu Lucie'den duyunca, kendini He-Man' gibi hissetmişti, tabii kürklü iç çamaşırı olmadan. Aynı zamanda kendini Lucie'nin iddia ettiği kadar büyük de hissediyordu. Şimdiye kadar bu kadar sıkı ve kendine bu kadar mükemmel uyan bir kadının içine hiç girmemişti. Daha fazla sabit duramayarak, neredeyse tamamen dışarı çıktı, tekrar içine girdi ve sonra onları adım adım zirveye ulaştıracak yavaş ve sabit bir ritim tutturdu.

Lucie içgüdüsel olarak onun darbelerini karşılamak için kalçalarını yuvarlıyor, bu da Reid'in cinsel organından yayılan hissin, testislerinin etrafını dolaşarak, omurgasına ulaşmasını sağlıyordu.

"Tanrım, kendimi harika hissettiriyorsun kadın."

Vücutlarının birleştiği yere bakan Reid, şimdiye kadar gördüğü en seksi şeyle karşılaştı. Lucie'nin kaygan dudakları, her dışarı çıktığında cinsel organını içine çekiyor, ileri

* *Süper güçlere sahip bir çizgi film kahramanı. (ç.n.)*

gittiğindeyse onu tatlı kremasıyla kaplıyordu.

“Bu çok seksi,” dediğini duyana kadar Lucie’nin de aynı şeyi seyretmekte olduğunu fark etmemiştir.

“Kahretsin, kesinlikle öyle.” İçine girerken ki görüntüsünün Lucie’nin hoşuna gittiğini bilmek bunu daha da seksi hale getirmişti. Yapabildiği kadar içine girmek için bacağına bıraktı ve kollarının üzerinde durdu. Ağzıyla onun ağzını kavradı ve vücudunun alt kısmıyla aynı ritimde dilini içine sokup çıkarmaya başlayınca hızlandı.

Terden sıırıslıklam olmuş vücutları birbirinin üzerinden kayıyor, etinin birkaç yerde onun etine değme sesleri ve iniltiyle karışık nefes alışverişler havayı dolduruyordu.

Lucie ağzını onunkinden sertçe kurtararak çenesini kaldırdı ve onu tamamen yiyip bitirme hedefine ulaşması için boynunu uzattı.

“Çok yaklaştım. İnanamıyorum –ah– tekrar.”

Reid darbelerine bir kalça döndürme hareketi eklediğinde “gelmek” kelimesinin yerini bir inleyişin almasına gülmüşü. Bu ipucuyla birlikte hareketini tekrar yaptı. Ve tekrar. Ve tekrar. Ta ki Lucie durması ve kesinlikle durmaması yakarıları arasında adını defalarca haykırana kadar.

Reid tek elini vücutlarının arasına sokarak parmağının ucuyla kabarınışı klitorisini kolayca buldu ve son bir sert darbeyle üzerine bastırdı.

Genelde seks sırasında fazla ses çıkarmazdı ama aynı anda geldiklerinde, Lucie’nin vajinası onun güçlü fışkırmalarla boşalmasına cinsel organının etrafında kasılarak karşılık

verirken, hayatı tehlikede olsa bile inlemesini engelleyemezdi.

Sonraki birkaç dakika boyunca, sert nefes alışlarla ve kaslarının iflas etmesiyle kendilerine gelmeye çalışırken Reid, Lucie'yle sevişmenin diğer bütün tecrübelerini çöpe atmış olduğunu fark etti. Daha sert, daha uzun ya da daha acayip seks yapmış olması önemli değildi. Arada büyük bir fark vardı. Tonlarca ve tonlarca fark. Neden olduğunu tam olarak çıkartamıyordu ve bununla uğraşmak için çok bitkindi.

Reid dikkatlice Lucie'nin içinden çıktı ve prezervatifi sabah çöpe atmak üzere daha önceden yan tarafa koyduğu kâğıt havluya sardı. Sonra minderlerden oluşan yatağa yerleşti, üzerlerine bir battaniye çekti ve kollarını Lucie'ye sardı. Lucie'nin başı kendiliğinden göğsüyle omzunun arasındaki girintiye düşüp kolu da beline dolanmıştı. Saniyeler içinde onun hafif horlama sesini duydu ve uykuya dalarken vücudundaki tüm gerginliğin kaybolduğunu hissetti. Yüzündeki sebebini anlayamadığı mutluluk gülümsemesiyle, Reid de uykudan çok uzak değildi.

On İkinci Bölüm

Lucie kanepesine oturdu, elinde kitabıyla kıvrıldı ve bir kez daha tek kelime bile görmeden sayfalara baktı. Ama bu sefer midesinin heyecandan düğüm olduğunu değil, sadece sersemlik olarak adlandırabileceği bir duygu yüzünden aptalca sırtıttığını fark etti. Reid'le geçirdiği gece o kadar tutkulu, o kadar şiddetliydi ki hayatının en uzun seks sonrası gününü yaşıyor gibiydi.

O uyandığında Reid çoktan esneme egzersizlerine başlamıştı. Aralarında bir gariplik olacağından, Reid'in gınıştığının parlaklığında bunun bir hata olduğunu fark edip hepsini geri almayı dileyeceğinden ölesiye korkmuştu. Ondan uzak durmayı, geçirdikleri tek geceden bile pişmanlık duymasına sebep olan aptalca genç kız duygularının üzerine set çekmeyi planlamıştı.

Yumuşak battaniyeye sarınıp uçlarını koltukaltlarına sıkıştırmış, nefesini tutup antrenman odasından geçerken yapabildiği en iyi Görünmez Adam taklidini yapmaya çalışmıştı.

“Nihayet kalkabildin uykucu.” Lucie parmak uçlarında attığı adımın ortasında donmuş, Reid arkasından güçlü kollarıyla onu sarmıştı. Göğsünün sıcaklığının, battaniyeyle örtülü sırtının üst kısmını ısıtmasından, üzerinde gömlek olmadığını anlamıştı. “Neden yanımdan sessizce geçmeye çalışıyormuşsun gibi görünüyordu?” diye sordu Reid, boynuna ıslak öpücükler kondurabilmek için saçını ve çenesini yana doğru çekmeden önce.

“Ben... şey...” *Ne sormuştun? Kahretsin.*

Reid’in vücudu aniden gerilmişti. “Dün gecedен pişman mısın Luce?”

Konuşmaya başlamadan önce lanet olasıca sinirlerinin sesini rahat bırakması için dua etti. “Sen pişman mısın?”

Reid onu kendine çevirdi ve çenesini yukarı kaldırdı. Gözleri sabah ışığında daha çok açık kahverengi görünüyordu. “Yalan söylemeyeceğim. Seks inanılmazdı ve ben inanılmaz bir kadınla inanılmaz seks yapmaktan *hiçbir zaman* pişmanlık duymam.” Lucie’nin yüzünü inceleyip, saçını kulağının arkasına atarken hafifçe iç çekti. “Ama arkadaşlığımızı tehlikeye atmak da istemiyorum.”

“Hayır, tabii ki.” Lucie boğazını temizledi ve gelmek üzere olan yalanlar yüzünden gözlerini kaçırmamak için kendini zorladı. “Yani, en iyisi bunun tek seferlik bir şey olması.”

“Haklısın.” Reid’in gözleri Lucie’nin dudaklarına indi. Kendi dudaklarını dilinin ufak bir hareketiyle yaladı. “Aramızda gerginlik olmasını istemeyiz. Sonuçta sen doktorunla

beraber olmak üzeresin ve ben de yakında Vegas'a dönmüş olacağım.”

Lucie dudaklarının parıltısına takıldı ve kalbinin atışları geçen saniyelerle aynı ritimdeydi. Spor dünyasındaki en çekici erkeklerden biri ve aynı zamanda çocukluk aşkıyla, meşhur ‘bağlanmadan seks kaçamağı’ fikrine karşı çıkma sırasının kendinde olduğunu fark etti. Ama söyleyecek en ufak şey bile bulamıyordu.

“Luce,” dedi Reid keskin bir sesle. Ellerini onun kalçalarına koymuş, gözleri dudaklarına kitlenmişti. “Yapmamalıyız... değil mi?”

Lucie cevap vermeye çalıştı, ağzını birkaç kere bir şey, herhangi bir şey söylemek için açtı. Sonunda pes etti ve tek eliyle başını arkasından kavrayarak onu bilinçsizce öpmekle yetindi.

Reid, vücudunu hızla kendine çekip, basit bir aç ayarlaması ve dilinin bir darbesiyle öpücüğün kontrolünü ele alarak ona karşılık verdi. Lucie’nin istese bile karşı koyamayacağı, ustaca yapılmış bir hücumdu.

Reid, Lucie’yi duvara yasladı, vücuduyla onunkini ezdi ve bu da aralarındaki battaniyenin kıvrılarak toplanmasına sebep oldu. Reid bir centilmen olduğundan, onun bu yaratıcı ama talihsiz kıyafetini yere atmasına yardım etti. Problem çözülmüştü.

Öpücüklerine çenesinde, sonra daha yukarıya doğru, kulağının arkasındaki o hassas noktada devam etti. Bir eli göğsünü kavrarken, diğeri de poposunu sımsıkı tutuyordu. Kalın

ereksiyonu şortunun hoş bir sürtünme yaratan kumaşının ar-
dından onun klitorisine sürtünüyor, Lucie'nin aklını yitirme-
sine sebep oluyordu.

"Tanrım, Reid," dedi nefes nefese. "Ne yapıyoruz biz?
Bu çılgınlık."

Reid, "Hayır," diyerek karşı çıkarken bir yandan da
kulak memesini ısıırıyordu; Lucie'nin, yeni öğrenmeye baş-
ladığı tuhaf zevk-acı karışımıyla soluğu kesiliyordu. "Bu ön
sevişme." Reid kısa ve ateşli bir an boyunca kulak memesini
ağızıyla emdi ve "Çılgınlık olan lanet olası ellerimi senden
uzak tutamamam gerçeği," dedi.

"Evet, o da." Birbirlerinde akıllarını yitirmek üzereyken,
Lucie'nin cep telefonu çalmaya başladı.

Johnny Cash'ten* "Jackson" çalıyordu. "Kahretsin!
Abim arıyor."

Reid geri çekildi ve ona benimle dalga geçiyor olmalısın
bakışını attı ama Lucie telefonuna koşarken yerden battani-
yeyi alıp poposunun etrafına sardı. Abisi anaç bir tavuktan
beterdi ve telefonuna cevap vermezse, büyükannesi yaşı-
ndaki komşusunu, gelip onu kontrol etmesi için arayacaktı.

Telefonunu kaydırarak açtı ve "Selam Jackson. Ne
oldu?" dedi.

"Kız kardeşimi aramam için ne zamandan beri bir şey
olması gerekiyor? Ve neden sesin telefona koşmuş gibi geli-
yor?

"Çünkü koştum. Telefonumu odamda unutmuşum o
yüzden koşup almam gerekti çünkü senin nasıl olduğunu bi-

* Amerikalı şarkıcı ve söz yazarı. (ç.n.)

liyorum. Sebepsiz yere destek kuvvetlerini çağırmanı istemedim.”

“Bayan Egan’a destek kuvveti denemez pek,” dedi alaycı bir şekilde. “Ayrıca en son seni kontrol etmesi için onu aradığımda sana fırından yeni çıkmış kekler getirmişti. Bunun, abinin içini rahatlatmak için katlanman gereken büyük bir yük olduğunu görebiliyorum.”

“Pekâlâ, sanırım haklı...ah!” Reid’in büyük eli battaniyenin altından karnına uzandığında ödü patlamıştı ve şimdi de göğüslerine doğru ilerliyordu.

“Ne oldu?”

Lucie, Reid’in eline vurdu ve itti. Reid eğlenerek kıkırdadığında ona bir uyarı bakışı attı ama bu onu azıcık bile korkutmamış gibiydi.

“Bir şey yok Jax, ben sadece...” *Düşün kızım, düşün.*
“... ayak parmağımı sehpaye çarptım.”

Jackson’ın gülümsediği telefonda anlaşılıyordu. “Hâlâ her zamanki gibi sakarsın, değil mi? Bazı şeylerin değişmediğini bilmek güzel.”

Saçının yana çekilmesini, sıcak bir ağzın nemli öpücüklerle boynunu yakması ve arada diş geçirmeler izlemişti. Derinliklerinde oluşan çarpıntı her kalp atışıyla vücuduna tüyler ürperten dalgalar yayıyordu. Uzuvarı zayıflamıştı. Kolları telefonu kulağında tutmak ve bacakları da onu taşımak istemiyordu. Ve neden bahsediyordu? *Sakar! Evet buydu!* “Evet aslında güzel olur eğer... bilirsin... ah, değişen şeyleri... her neyse.”

“Hey, sen iyi misin?” diye sordu Jackson. “Sesin tuhaf geliyor.”

Reid kulağının dış kısmını yaladı ve fısıldadı, “Telefonu kapat yoksa onunla konuşurken *gelmeni* sağlayacağım.”

Abisiyle telefonda konuşurken oynaşma fikri, tahtanın üzerinde yerleştirilmiş ve Buradan Çekiniz yazan bir iple bağlanmış bir kova buz gibi suyun altında durmak gibiydi. *Hayır, teşekkür ederim.*

“Aslında Jackson, seni daha sonra arasam olur mu? Parmagımı gerçekten fena çarptım ve gidip üzerine buz falan koymam lazım.” Jackson ona incinmiş bir parmak için ne yapılması gerektiğini ve kırık olup olmadığını nasıl anlayacağını anlatırken Lucie araya birkaç mecburi kelime sıkıştırıyordu.

Sonunda, lafını bitirdi ve Lucie ona hızlıca “Tamam ben desene seviyorum,” derken telefonu kulağından çekti.

Anlaşılmaz gevezeliğini bitirip telefonu tam kanepenin üzerine bırakmıştı ki, Reid’in eli vajinasına kaydı. Duraksamadan iki parmağını içinin derinliklerine sokarken, boştaki eli de göğüslerinden birini kavramıştı. Lucie sayısız his altında eziliyordu. Sert avuç içi gerilmiş göğüs ucunu aşındırıyor ve parmakları da vücuduna tekrar tekrar girerken derinliklerinde utanç verici zevklerle onu tutuşturuyordu.

Sırtını yay gibi gerince Lucie’nin başı göğsüne yaslandı ve ellerini de, tırnaklarını omuzlarına saplayabilmek için Reid’in başının arkasına attı. Reid kulağında soluk alıyordu. Lucie tırnaklarından ve dişlerinden gelen acıyı sevdiğini bi-

lıyor ve artık bunu ona vermekte utangaç davranmıyordu. Reid göğüs ucunu sıkıştırarak ve çekerek karşılık verdi, bu his, göğsünde havai fişeklerin patlamasını anımsatıyordu.

“Ah, evet!”

“İşte böyle bebeğim. Tanrım çok sıcaksın. Benim için gel. Vücudunun parmaklarımı derinliklerine çektiğini hissetmek istiyorum.”

Sözleri içinde yanan tutku ateşini daha da artırmış, kontrol edilemeyen bir yangına sebep olmuştu. Elinin son bir darbesi ve dişlerinin boynundaki gergin damara batmasının verdiği hisle Lucie bin bir parçaya bölündü, dünyanın geri kalanıyla aynı varoluş düzleminde bulunmadığından emin olana kadar parçalandı.

Sonunda arkasına dönmeyi başarabildiğinde, hevesle Reid’i şortundan kavradı ama Reid hızla bileğini tuttu ve elini uzaklaştırdı. “Bekle.”

“Sorun ne?”

“Bunu bitirmeyi ne kadar istesem de, seni yatağa götürürsem, ya da kanepeye, yere, mutfak masasına ya da başka bir yere, bütün gün orada kalmamızı sağlarım ve başka hiçbir şey yapamayız.”

Vücudu üzerine atılma emrini verse de Lucie kendini başını sallarken buldu. “Haklısın, yapmamız gereken... şeyler var...”

Reid’in ağzının köşesi yukarı çekildi. “Egzersiz, antrenman, bunun gibi sıkıcı şeyler.”

“Doğru, evet, teşekkür ederim.”

“Rica ederim. Neden gidip sabahları her ne yapıyorsan onu yapmıyorsun? Ve işin bitince benimle antrenman odasında buluşabilirsin.” Lucie söylediği her şeyi aklında tutabildiğinden emin değildi. Hâlâ yüksek bir zirveden aşağı iniyormuş gibi hissediyordu ama her ne önerdiyse kabul etmenin muhtemelen güvenli olacağını tahmin etti.

“Harika bir fikir. Ben gidip... onu yapayım.”

Reid göğsünün derinliklerinden kırkırdadı –kusursuz, çıplak, kaslarla kaplı göğsünün– ve onu yatak odasına doğru döndürdü. Sonra poposuna hafif bir şaplakla kıpırdamasını emretti.

Fizik tedavi egzersizlerini ve her zamanki antrenmanlarını yaparken bir şekilde birbirlerini ellememeyi başardılar. Günün geri kalanını da Reid’in rutin ağır antrenmanını nasıl değiştirip, dövüşecek durumda kalabilmesi için sakatlığına uygun hale getirebileceklerini düşünmekle geçirdiler.

Lucie duş aldıktan sonra, kanepeye oturup, uzun bir günün ardından birlikte rahatlayıp film seyredebilmek için, Reid’in duşunu bitirmesini bekledi. Kitap okumaya niyetlenmişti ama şu an aklındaki tek şey vücudundan sular akarken, görkemli çıplaklığıyla duran Reid Andrews’tu. Vücut ısısı tavana vurunca kitabını yan döndürerek yelpazeye çevirdi. *En azından bir şey için kullanıyorum.*

Banyo kapısının açıldığını duyunca, çabucak kitabını tekrar yüzünün önüne getirdi ve az önce sıcak suyun altında ona çılgınca şeyler yapmayı hayal etmiyormuş gibi görünmek için elinden geleni yaptı. Hayır, beyninde müstehcen

şeyler yoktu. Sadece biraz kitap okuyordu. Kesinlikle. Masumdu.

“Ooo. Kitabında seksi sahneler olmalı.”

Reid kanepeye, onun yanına otururken bakışları onun-
kilerle buluşmak için yukarı doğru hareketlendi. “Onu da
nerden çıkardın?”

“Çünkü yanakların kızarmış ve ısılmaktan alt dudağını
kabartmışsın.” Çenesini eline aldı ve parmağının yumuşak
yeriyle şişmiş dudağına dokundu. “Bunu da son derece tahrik
olduğun zamanlarda yaptığını biliyorum artık. Tahrik mi
oldun Lucie?”

Masumiyet buraya kadarmış.

“*Warrior** filmini seyretmek istiyordum.”

Reid elini çekti ve aniden konuyu değiştirmesi karşı-
sında gülümsedi. Elinde değildi. Çılgınca seksle dolu bir
gece ve oturma odasındaki orgazmdan sonra bile Lucie hâlâ
ona karşı utangaçtı.

Kitabını sehpanın üzerine bıraktı ve bir yastık alıp
huzursuzca kıpırdanmaya başladı. “Aynı KDS turnuvasına
katılan ve birbiriyle dövüşmek zorunda kalan iki kardeş hak-
kında.”

“Biliyorum. Seyrettim.”

“Ah,” dedi Lucie surat asarak.

“Ama tekrar seyretmek isterim. Spor salonundan birkaç
adamla birlikte seyrettim ve oldukça rahatsız ediciydiler, o

* *Ing. Savaşçı. (ç.n.)*

yüzden filmin büyük kısmını kaçırdım.” Bu aslında doğru değildi ama kaşlarının ortasındaki kırıxıklığı gidermek için ufak bir yalana değerdı. Gülümsemesi bir ödöldü.

“Harika. Tamam, sen filmi hazırla, ben de mısır patlayım.”

Koltuktan heyecanla, aslında tam anlamıyla hoplayarak kalktı. Bir saniye sonra mutfağı doğru Reid’in önünden geçiyordu ve bir *küt* sesini takip eden *ah* sesinden sonra kıvrılarak kendini yere bıraktı.

“Dikkat et Lubert.” Reid, Lucie’yi kaldırdı ve bacaklarını kucacağına alarak yanına oturttu. “Sehpayı görmedin mi yoksa?”

Lucie kilitlenmiş çenesinin arasından soluk alırken, Reid’e baktı ve ellerini önünde yumruk yaptı. “Tanrım. Ayak parmaklarını çarpmak neden bu kadar acıyor? Ah, ah, ah.”

“Bırak, ben tutayım.” Reid, dikkatle sağ ayağının parmaklarını avuç içine yerleştirdi ve hafif bir baskı uygulamak için sıkıştırdı. Uzun bir süre orada öylece oturduklarını fark ettiğindeyse, başını kaldırdı. Lucie’nin gözleri dökülmemiş yaşlarla parlarken, ellerini incelediğini gördü. “Hey,” dedi yavaşça yanağını okşarken. “O kadar çok mu acıyor? Belki de kırılmıştır?”

Lucie başını belli belirsiz iki yana salladı. “Annem de bir yerlerimizi çarptığımızda öyle derdi. ‘Tutayım.’ Bunun hep aptalca olduğunu düşünürdüm ama her seferinde işe yarardı.”

“Dalga mı geçiyorsun? Bu çok akıllıca bir şey. Antren-

manlarda dayak yedikten sonra kaç kere ‘tuttuğumu’ biliyor musun? Yüzlerce, belki de binlerce. Ve her seferinde işe yarar.” Yarım bir gülümsemeyle ekledi, “Bu ya da bir buz banyosu. İkisi de olur aslında. Ne kadar vaktim olduğuna bağlı.”

Lucie bu saçma cümle karşısında horultuya benzer bir ses çıkardı, bunu sinirli bir kahkaha izledi ve eliyle yüzünü kapadı. Reid onun elini aşağı indirdi. “Bu sesi çıkarman hoşuma gidiyor.”

“Ah, kapa çeneni,” dedi Lucie ayaklarını yere sallandırmadan önce oyuncu bir şekilde onu iterken. “Kasten yapmıyorum, biliyorsun.”

“Biliyorum, bu kadar sevimli olmasının sebebi de bu zaten.” Koltuğun kenarında durup peri gözlerini kısarak ona dikti. “Bir kızın horultu sesi çıkarmasını *hiç kimse* sevimli bulmaz.”

Reid omuz silkti ve kollarını kaldırarak koltuğun arka tarafına koydu. “Bir hafta kadar önce seni duyana kadar ben de bulmazdım.”

Lucie başını iki yana salladı ve mutfığa doğru giderken güldü, belli ki ona inanmıyordu ama bu sorun değildi. Bir gün inanacaktı. Bir gün ne kadar değerli olduğunu anlayacak ve horultu sesi ile sabit duran eşyalara çarpmak da dahil, kendiyle ilgili her şeyle barışık olacaktı.

Lucie mısır patlatıp, onlara içecek bir şeyler hazırlarken, Reid de televizyondaki seç izle kanallarını dolaşarak *Warrior* filmini seçti ve başlar başlamaz durdurma tuşuna bastı.

“Hey,” diye seslendi. “Az önce parmağını çarpmana ne denir biliyor musun?”

“Bunun gibi bir şeyi her yaptığımda ne deniyorsa o denir: sakarlık.”

“Hayır, bu sefer karma* denir. Sabah abine parmağını çarpmakla ilgili yalan söylediğin için başına geldi.”

“Aman Tanrım, haklısın! Bu çok kötü.” Mutfağa geri girerek, “Bana bir daha hiçbir yerlerime zarar vermekle ilgili yalan söylemememi hatırlat, olur mu?”

Lucie elinde büyük bir kâse patlamış mısır ve iki şişe suyla odaya geri geldiğinde Reid hâlâ gülüyordu. “Sadece yalanlarını düzgün ayarlamalısın ki, sana geri döndüklerinde hoşlanacağın bir şey olsun.”

Lucie, başka bir talihsizlikten kaçınarak, önlerindeki alçak sehpa mısır kâsesini koyup kanepeye oturmayı başardı. Arkasındaki yastıklara yaslanırken sordu, “Öyle mi? Nasıl mesela?”

Yüzünü ona döndüren Reid daha da yaklaştı. “Mesela, ‘Üzgünüm şu an konuşamıyorum çünkü Reid, kişisel dondurma külahlarıymış gibi göğüslerimi yalıyor,’ gibi.”

Birinin yanaklarının bu kadar hızla kızardığını daha önce hiç görmemişti. Onu utandırmak, hızla Reid’in en sevdiği aktivitelerden biri haline geliyordu ve bunu daha da ileri götürmekten kendini alıkoyamıyordu. “Yine de bunun karma mı yoksa kâinatın öneri kutusuna katkıda bulunmak mı olduğundan emin değilim.” Bakışlarını küçük siyah pijama şortunun arkasına gizlenmiş olan kasıklarının birleşme yerine

* Fiziksel ve zihinsel her eylemin bir karşılığı olduğunu ifade eden Hint öğretisi. (ç.n.)

kaydırdı. “Kutulardan bahsetmişken...”

Lucie eliyle onun ağzını kapatmadan anca bu kadarını söyleyebilmişti. Şaşırmış gibi görünmek için elinden geleni yaptığı halde gülümsemesini gizlemekte epeyce zorlanıyordu. “Reid Michael Andrews! Senin içine ne girdi böyle?”

Reid gülerken onun elini yüzünden çekti. “Senin yüzünden olmalı çünkü çok uzun zamandır bir kadınla bu kadar eğlenmemiştim.”

Lucie utangaç bir tavırla başını yana yatırdı ve seksi sivri kirpiklerinin ardından Reid’e baktı. “Yine de teknik olarak konuşmak gerekirse sanırım aslında *sen benim* içime girmiş oluyorsun.”

Lucie parmak uçlarıyla onun çenesini kaldırana kadar Reid ağzının açık kaldığının farkına varmamıştı. “Ağzını bu şekilde açık tutarsan içine sinek kaçır.” Sonra kendinden memnun bir gülümsemeyle, patlamış mısır kâsesini kucağına aldı.

Reid kolunu onun omuzuna dolarken uzun ve yüksek sesli bir kahkaha attı. Filmi başlattı ve ikisi de patlamış mısır yiyip beraber rahatlayarak keyifli bir sessizliğe büründüler. Gerçi Reid’in dikkati ekrandaki dramatik filminden çok Lucie’deydi. Dövüş sahneleri sırasında onun tüm vücudunun gerildiğini fark etti. Şaşırdığı bir şey olduğunda sessizce nefesini tutuyordu. Ve bir öpüşme sahnesi izlerken, parmak uçları, televizyondaki karakterler kadar öpücüğü hissediyormuş gibi, hafifçe dokunmak için dudaklarına kayıyordu.

Lucie doğası gereği sessiz bir kadındı. Hayatını kenarda

durarak, etrafındakilerin başrolde olmasından memnun bir şekilde yaşıyordu. Ama bu spot ışıklarını tercih edenlerden daha az tutkulu olduğu anlamına gelmiyordu. İşini ve arkadaşlarını seviyordu; kalbinde son derece kendini adanmış, sadık ve romantikti.

Reid hiçbir zaman durulup bir aile sahibi olmayacağını biliyordu. Birçok insanda olan "aile erkeği geni" onda yoktu. Ayrıca hayatı boyunca aile konusunda pek şanslı olmamıştı.

Babası döneminin en başarılı boksörlerinden biri olan Stan Andrews'tu. En büyük boksörlerle dövüşmüş ve hatta bazılarına karşı galip gelmişti. Annesi spor salonunda takılan, bütün maçlara giden ve bir boksörü elde etmek için elinden geleni yapan kadınlardan biriydi. Reid'in ailesi, o beş yaşına gelene kadar mutlu yaşamıştı. O sene büyük Stan Andrews başına çok fazla darbe almış ve kariyerine veda etmişti. Bundan sonra, içki içmeye; karısı da kocasının tükenmiş eski bir boksör olmasından nefret etmeye başlamıştı. Ringin kenarında durup, ona tezahürat yapmanın heyecanı kalmamıştı. Ve karısı da daha fazla kalmadı.

Oğlunu çocuk yetiştirmekle ilgili hiçbir fikri olmayan bir adamla bırakıp gitmişti. Aslında içki içmek ve dövüşmek dışında hiçbir şey yapmayı bilmiyordu. O yüzden oğlunu büyütmek yerine, bir dövüşçü yetiştirdi.

Reid babasının ona verdiği eğitime kızamıyordu. Her zaman güçlü olmuş, bazen uçlarda dolaşmış ama sonunda bütün bunlara değmişti. Dünyanın en iyi hafif-ağır sıklet karma dövüş sporcularından biri haline gelmiş, şöhret ve

para da cabası olmuştu. Vegas'ta sevdiği şeyleri yaptığı çok güzel bir hayat yaşıyordu.

Ama dövüşçü olmayan yanı –heykel yapmak, bir oğul olmak isteyen yanı– babasına ve onun ifade ettiği her şeye kıızıyordu. Ama bu yanının başkaldırması pek yararına olmamıştı. Daha çocukken, babasından dövüşçü ve antrenör ilişkisinden fazlasını görme umudu olmadığını öğrenmişti. Gençlik yıllarında da onu antrenman programından uzaklaştıracak herhangi bir hobiyeye zaman ayırmanın anlamsız olduğunu öğrenmişti.

O yüzden, hayır, Reid evliliğe, hatta düzenli bir ilişkiye bile uygun bir insan değildi. Geleceğe sadece bir sonraki maçına kadar bakıyordu. Ringde birinin eli havaya kalkana kadar, yemek yiyor, uyuyor, nefes alıyor ve rakibinin karşısına çıkmaya hazır olana kadar yapması gereken her şeyi yapıyordu. Sonra da, diğer maçına kadar her şeye baştan başlıyordu. Her zaman bir dövüşçü olacak, hiçbir zaman seyirci olmayacaktı.

Lucie son derece kanlı bir yumruk görüp, nefesini tutarak irkildiğinde, Reid patlamış mısır kâsesini kenara koydu, kanepede yan oturur hale gelene kadar kaydı ve Lucie de onun bacaklarının arasına kıvrılarak başını göğsüne yerleştirdi. Reid ona bu şekilde sokulmasından, istediği doğru noktayı bulana kadar yanağını tişörtüne sürmesinden ne kadar hoşlandığını fark etmemek için çok uğraştı.

Gülümseyerek onun saçıyla oynadı, tutamlarının arasına girerek elini aşağı kaydırды. Saçının ipeksi dokunuşunu ve

artık sadece onunla özdeşleştirdiği çiçeksi kokusunu seviyordu.

Ne kadar zaman geçmiş olduğundan emin değildi ama daha film bitmeden Lucie'nin soluk alışı uykuyla birlikte derin ve düzenli bir hal almıştı. Kanepenin arkasından battaniyeyi alarak onun üzerine örttü ve rahat etmesi için köşeye doğru yanaştı.

"Tatlı rüyalar Lu." Onu başından öptü ve farkına bile varmadan gözleri kapandı.

www.webcanavari.net / Orppersephone

On Üçüncü Bölüm

Reid kanepenin gereğinden fazla kabarık minderlerine gömülerek, bacaklarını esnetmek için döndü ve yan tarafa yerleştirmiş olduğu yastıklara yaslandı. Lanet uzun bir günden sonra, yeni duş almıştı ve tek yapmak istediği o gecelik içmek için kendine izin verdiği buz gibi birayı alarak orada öylece yatmaktı.

Lucie'yle geçirdiği rahatlatıcı film gecesinden beri bir hafta geçmişti ama önceki haftadaki gibi eğlence ve oyunlar yerine, son yedi gün oldukça stresliydi. Omzu üzerinde çalışmadıkları ve antrenman yapmadıkları zamanlarda Reid tatil yemeklerine gidiyor, Lucie de özel ilgi gerektiren vakalar üzerinde çalışmak üzere işe çağırıyordu.

Tek parlak noktaysa, bir şekilde zaman ayırabildikleri kısa sevişmelerdi. Ama sürenin azlığını tutkuyla telafi ediyorlardı. Lucie'yle seviştiklerinde, sanki kimyasal reaksiyona giriyorlar bu da onları özlerine kadar sarsan kaçınılmaz bir patlamayla son buluyordu.

Böyle durumlardan birinde, prezervatiflerinin bittiğini fark ettiler ve bu da korunmayla ilgili kısa ve acele bir tartışmaya yol açmıştı. İkisinin de sağlık karneleri gayet temiz olduğundan ve Lucie eski kocasının isteğiyle kol derisinin altına yerleştirilen ve birkaç sene etkili bir doğum kontrol yöntemi kullanıyor olduğundan, birlikte geçirdikleri zaman süresince lateksten vazgeçmeye karar vermişlerdi.

İlk defa aralarında hiçbir şey olmadan onun içine girmenin hatırası testislerinin ağrmasına sebep oldu. Kaygan sıcaklığı Reid'i alevler içinde bırakmış, kanalı onun çıplak penisini kendi derinliklerine boşalana kadar sıkmış, vücudundaki her hücre alev almıştı. Bu sevişmeden sonra toparlanmaları normalden uzun sürmüştü ama kendilerine geldiklerinde Reid, kendi coşkusunun onunda gözlerinin içinde parladığını görmüştü.

Ne yazık ki bu gündüz fasılları bütün hafta tek sevişmeleriydi. Akşam eve döndüklerinde ikisinin de anca duş alıp yatağa yatacak kadar enerjisi kalmış oluyordu.

Reid, Mann'ın sadece onu görebilmek için Lucie'yi işe çağırdığından şüpheleniyordu. Belki değişiminin restoran-daki o geceden ileri gidip gitmediğini görmek istiyordu. Belki de sadece onu görüp gamzelerini gözüne sokmak istiyordu, kim bilebilirdi ki?

Bildiği tek şey ise bu konuda hiçbir şey yapamadığıydı. Butch Büyük Dövüş Şampiyonası'ndakilere Reid'in sakatlığı için tedavi görmek üzere Reno'ya gittiğini söyleyince, onun için basın toplantıları ve imza günleri ayarlamışlardı ve bun-

lara katılmaktan başka seçeneği yoktu. Bu sözleşmesinin bir parçasıydı.

Ama daha önce düzinelerce kez cevap verdiği sorulara tekrar cevap verirken, o cerrahın Lucie'ye yiyecek gibi bakıyor olduğunu bilmek, konsantre olmasını zorlaştırıyordu. Fırsatını bulduysa belki onu sıkıştırmıştı bile. Kahretsin bu daha önce aklına gelmemişti. Yoksa Mann onu çoktan öpmüş müydü? Ama bu pek de önemli değildi. Reid orada yatarken, Lucie adamla buluşmak üzere hazırlanıyordu ve gecenin sonunda nasıl olsa öpüşeceklerdi.

Reid'in eli bira şişesini daha da sıktı ve çenesi kilitlendi.

Holün sonundaki banyodan bir çarpma sesi ve takırtı geldi. "Kahretsin!"

Reid başını karmaşanın olduğu yöne çevirdi. "Orada her şey yolunda mı?"

"Evet," dedi Lucie keyifsiz bir şekilde. "Dizimi makyaj masasına çarptım ve külotlu çorabım kaçtı ve tek çorabım buydu."

"Hemen yolun aşağısındaki markete gitmemi ister misin?" Böylece belki kazara dönüşte yanlış bir yola sapardı, randevusuna geç kalmasına sebep olurdu ve Mann da onu ektiğini zannederek kırılğan egosu yüzünden ilgisini kaybederdi.

"Hayır, önemli değil, buna vakit yok. Çorapsız giderim."

Çorapsız mı? Adamın onun çıplak bacaklarına erişme şansı olacaktı. Tek yapması gereken masa örtüsünün altına

elini sokmaktı ve toplum içinde olmalarına rağmen yaratıcılığını kullanabilirdi. Bunu biliyordu çünkü dövüş dünyasının üst tabakasıyla mecburi yemeklerde sıkıldığı zaman defalarca yapmıştı.

“Neden pantolon takım giymiyorsun?”

Reid ahşap zeminde topuklu ayakkabıların çıkardığı sesi duydu ve Lucie köşeyi dönerek onun görebileceği bir yere geldi. Birden hayatında gördüğü en olgun çilek önünde asılıymışçasına ağzı sulanmaya başlamıştı. Lucie’nin ona anımsattığı şey buydu. Göğüslerinden kalçalarına, sade, parlak kırmızı kokteyl elbisesinin içinde çok çarpıcı görünüyordu. Elbisenin askıları yok denecek kadar inceydi, yakası göğüslerinin arasındaki boşluğa kadar uzanıyordu ve poposunun kıvrımlarından birkaç santim uzaklıktaki eteği kasıklarıyla flört ediyordu.

Saçlarında ona yeni yataktan kalkmış gibi bir hava verecek şekilde iri dalgalar vardı ve de elbisesiyle uyumlu parlak kırmızı ruju dışında belli belirsiz ama fark edilen bir makyaj yapmıştı.

Başka bir adamla randevuya gitmeden hemen önce aralarında bir yakınlık olması her şekilde ona ters geliyordu ve bunu analiz etmektense kaçınmanın daha iyi olacağına karar vererek, o gece aralarındaki ilişkiyi platonik tutmaya karar verdi.

Ama ağız sulandırıcı o dudakların vücudundaki belli bir organın etrafını sarması hayali, beyinde oluşturduğu uygun olmayan şeyler duvarında sanki bir roketatar gibi kocaman bir delik açıyordu.

“Pantolon takımım yok Reid. Denemem için bir tane bile seçmemiştin.”

Tabii ki seçmemişti. Hangi erkek bir kadını çirkin bir pantolon takımının içinde görmek isterdi ki? Gözleri bulabil-diği her ufak elbiseye kaymıştı. Ne kadar da aptaldı.

“Bu güzel görünmüyor mu? Fazla mı kaçmış?” diye sordu vücudunu her türlü şekle sokup kendine bakmaya çalışırken. Tam o anda kapıdaki dahili telefonun zili, genelde sessiz olan evin içinde bir havalı korna gibi yankılandı.

“Tanrım, çok heyecanlıyım. Bunu yapamayacağım. Ona gelemeyeceğimi söyleyeceğim. Gıda zehirlenmesi ya da ani bir pankreatit* geçirdiğimi söylerim.”

Reid neredeyse onunla aynı fikirde olduğunu söyleyecekti. Buna gerçekten çok yaklaşıyordu. Ama yapamadı. Onunla ilgili tuhaf ve çocukça bir kıskançlık krizi geçirmesi, Dr. Mükemmel Gamzeler’le yaklaşmakta olan mutluluğunu sabote etme hakkı olduğu anlamına gelmiyordu.

İçindeki mağara adamını mağarasına geri tıkarak onun karşısında durdu. “Al,” dedi ona bira şişesini uzatırken. “Bundan biraz iç ve sakın ol. Randevuyu iptal etmeyeceksin ve senin iyilik perin olmak için harcadığım bunca emeği çöpe atmayacaksın.”

Lucie, içindeki kelebekleri sakinleştirmek ister gibi, bir elini karnının üzerine koydu ve diğeriyle birayı alıp beş saniyeden daha kısa bir sürede bütün şişeyi içti. Reid’in tek birası bitmişti.

Lucie boş şişeyi ona uzatarak, “Teşekkür ederim, bunu

* Pankreas inflamasyonu. (ç.n.)

duymaya ihtiyacım vardı,” dedi.

“Beni kanatlarla ve sihirli değnekle hayal etmeyi sevdiğin için mi?” dedi Reid sırtarak.

Lucie güldü, her saniye daha da yatışıyor gibiydi. “Hayır, seni beyinsiz sporcu, bunu yapabilmek için gerçekten cesaretlendirilmeye ihtiyacım olduğundan.”

Cesaretlendirilmek? Reid ciddileşti ve onun yüzünü inceledi, gözden kaçırdığı bir şey –herhangi bir şey– olup olmadığına bakıyordu. Zil tekrar çaldı ve ilkiyle aynı olmasına rağmen Reid iki kat aşağıdaki adamın sabırsızlığının bir şekilde tınıyı değiştirdiğine yemin edebilirdi.

Lafın kesilmesine sinirlenen Reid, iki büyük adımda kapıya gitti, dahili telefonun düğmesine bastı ve “Seni duyduk, bekle biraz,” diye çıkıştı ve Lucie’ye geri döndü.

Konuşmaya başladığında sakın ve temkinliydi. “Cesaretlendirilmeye ihtiyacın yok Lu, çünkü başından beri istediğin şey bu. Bütün bunları yapmanın sebebi bu... öyle değil mi?”

Lucie ona baktı, gözleri onunkilerin üzerinde dolaşıyordu ve dudakları, beyni cevabı bulur bulmaz söylemeye hazırmış gibi hafifçe aralanmıştı. Sinirlerindeki hafif gerginlik –ve Reid de o an her ne hissediyorsa– yavaşça yükseliyor ve aralarındaki mesafeyi boğan kaçınılmaz bir varlık haline geliyordu.

Reid boş elini uzattı ve onun gözünün önüne düşmüş olan bir bukleyi kaldırarak, ait olduğu yere, diğerlerinin yanına yerleştirdi. Lucie’nin bakışları dudaklarındaydı ve bu

da Reid'in gözden kaçırmayacağı bir ipucuydu. Ciddi olarak, bir centilmen olmanın gereğinden fazla abartıldığını düşünmeye başlamıştı. Ama bir hamlede bulunacaksa, emin olmalıydı.

"Lucie? Onunla bu randevuya çıkmak istiyor musun?"

"Ben..."

Lafı mutfaktan gelen *Rocky* filminin müziğiyle bölünmüştü. Sesin onun cep telefonundan geldiğini fark etmesi Reid'in biraz zamanını almıştı. Lucie, Reid'in hızlı arama listesindeki bütün numaralar için kişisel zil sesleri ayarlama konusunda ısrar etmişti ve her biri için mükemmel şarkıyı ararken gülerek ve dalga geçerek çok eğlenmişlerdi. Bu şarkıyı Butch için seçmişti.

Reid çenesindeki kasın gerildiğini fark etti. *Zamanla-man harika ihtiyar*. Bütün kâinat onlara karşı bir komplo içerisinde miydi?

Ardından gerçek onu sağ şakağına yumruk atılmış gibi çarptı: Evet öyleydi. Kâinat ona Lucie'yi hiçbir zaman gerçekleştirecek bir hayalin peşinde sürüklememesini hatırlatıyordu. Bencil bir sersem gibi davranıyordu. Lucie'yi birlikte oldukları süre boyunca tamamen kendine saklamak istiyordu.

Ta ki onu terk edene dek. Sağlam bir dayığa ihtiyacı vardı. "Gitsen iyi olur," dedi onun önünden çekilerek. Mutfığa, telefonuna doğru ilerlerken omuzunun üzerinden ona seslendi. "Randevunda iyi eğlenceler Lubert. Garsonla flört etmeyi unutma."

Butch'u aramak için tuşa bastığında, kapının açılıp kapanışını duydu ve midesi bulandı.

"Kilo vermeye çalışırken bira içmemeliydim." Telefonu kulağına koydu ve kendiyile dalga geçti. Yüksek sesle söylerse kafasının içinde duymasından daha etkili olacağını düşünmüştü. "Düşünürsen olacağı budur seni aptal."

"Andrews?" Butch'un telefondan gelen pürüzlü sesi onu bir derece sakinleştirmişti. Adam, ona gerçek babasından daha fazla babalık yapmıştı. Antrenörü ile babası hayatındaki rollerini değiştirse, durumun şu andakinden daha uygun olacağını düşünmek garipti.

"Selam, Butch. Üzgünüm telefona yetişemedim. Neler oluyor? Çocuklar nasıl?"

"Çocuklar her zamanki gibi. Ama seni onlar hakkında gevezelik etmek için aramadım. İyi haberlerim var."

Reid buzdolabından bir şişe su alarak tekrar kanepedeki yatay pozisyonuna geçmek için oturma odasına yürüdü. "Güzel, çünkü şu an iyi haberlere ihtiyacım var."

"Scotty geri geliyor. Evde işler tahmin ettiğinden hızlı ilerlemiş, bir hafta içinde Vegas'a varmış olacak."

Reid fırlayarak kanepeden tekrar kalktı. Butch'un iyi haberinin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama tahmin ettiğinden bir ay önce eve dönebilmek aklının ucundan bile geçmemişti.

"Yani oradan ayrılıp eve dönebilirsin. Takım arkadaşlarınla antrenman yapıp, şampiyonluk maçına kendi spor salonunda hazırlanabilirsin. Tanrım, seni biraz tanıyorsam

orada tıklı kalmak seni delirtiyor olmalı.” Butch tamamen haksız sayılmazdı. Son zamanlarda huzursuzlanmaya başlamıştı. *Gerçekten* huzursuzlanmaya. Ama bunun kendi ortamında olup canının istediğini yapamamaktan değil, Lucie’yle keyifli zaman geçirememekten kaynaklandığını düşünmüştü. Beraber oldukları kısa süre içinde, onunla yalnız kalmayıiple çeker hale gelmişti. Sabahları masada sessizce oturup Reid’in protein karışımını, Lucie’nin de kahvesini içmesi ya da televizyonun kumandasını kimin alacağıyla ilgili, sahibinin kim olduğuna ya da kimin daha büyük olduğuna dayanan bir tartışmaya girmeleri fark etmiyordu.

“Evlat, dediğimi duydun mu?”

Reid boğazını temizledi ve elini yüzüne götürdü. “Evet, Butch, seni duydum. Scotty’nin geri dönüyor olması harika. Eminim bu, oradaki diğer çocukların da işine yarayabilir.”

“Evet ama zamanının çoğunu yine seninle çalışmaya ayırıyor olacak. Bu dövüşün kariyerin için ne anlama geldiğinin farkında.”

“Ve ben de buna minnettarım ama biliyorsun Luce bana yardım etmek için işinden izin aldı...”

“Luce mu? O da kim? Şu Miller denen kadına ne oldu?”

“Ondan bahsediyorum zaten. Adı Lucie. Sadece diyorum ki onun emeklerini görmezden gelip planladığımdan erken ayrılmak pek profesyonelce olmaz.”

Bir sessizlik oldu. *Kahretsin*. Butch yumuşak huylu bir adamdı... ta ki antrenmanla ilgili ona karşı çıkacak bir şey söyleyene dek. Bu, fırtınadan önceki sessizlikti. Aynı za-

manda, Reid'in babasıyla olan tek benzerliği idi ama yine de Butch hiçbir zaman Stan Andrews kadar acımasız olmamıştı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun! Bu telefon şakası falan mı? Çünkü yıldız dövüşçümün kariyerinin *en büyük* maçına hazırlanmak için *profesyonel* antrenöründen ve *profesyonel* tıp hekiminden gelen yardımı neden geri çevirdiğini anlamakta zorlanıyorum!"

Reid elinde kamçı olan bir adamla kafese tıklmış bir aslan gibi küçük odanın içinde tur atmaya başladı. "Kahretsin Butch, benimle bu şekilde konuşma, tamam mı? Sadece diyorum ki..."

"Söylediğini duydum. Ama beni asıl endişelendiren, evlat, *söylemediğin*."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Şu demek oluyor: Benim tanıdığım Reid kampa dönüp kemerini geri almaya odaklanma fırsatının üzerine atlandı. Demek oluyor ki beynin yerine cinsel organıyla düşünüyorsun."

Reid donup kaldı. Koç hedefe biraz fazla yaklaşmıştı. "Kalpsiz bir piç kurusu olmak istememem, bu anlama gelmez ihtiyar."

"Güzel. Bunu duyduğuma sevindim." Hattın diğer ucundan derin bir iç çekiş duyuldu. "Bak evlat, biliyorsun sana en ufak mutluluğu bile çok görmek istemem. Ama bu son nokta. Yaşın geçiyor. Bu dövüşü kaybetmen kariyerinin sonlandığı anlamına gelmez. Ama sonun başlangıcı anlamına gelebilir. Sıralamanın altlarındaki adamlarla eşleştirilirsin."

Ve o çocuklar da senden daha genç ve daha açlar. Birkaç dövüş kaybettikten sonra da seni maça çıkarmayı tamamen bırakırlar.”

“Biliyorum.” Reid tekrar kanepeye yığıldı ve başı arkaya düştü. Onu asıl endişelendiren kariyerinin sonuna gelmesi düşüncesinin onu eskisi kadar dehşete düşürmemesiydi.

“O halde istiyorsan önümüzdeki hafta da kal. Ama sonra kampa dön ve hazır olduğundan emin olalım.”

Reid hâlâ Lucie’yle geçireceği zamanı kısa kesme fikrinden nefret ediyordu ama bu şekilde daha iyi olacağının da farkındaydı. Lucie hedefine ulaşmıştı ve Reid de onun yardımıyla kendisinininkine ulaşmak üzereydi. Omzunda mucizeler yaratmıştı: neredeyse tamamen iyileşmişti. Ve eğer sadece iki haftada ona bu kadar bağlandıysa, beş altı hafta sonra bu durum daha da kötüleşecekti. Evet. Kesinlikle yapması gereken buydu.

“Bir hafta sonra görüşürüz.”

Stephen, “Cidden, adama bahşiş bile vermemem gerekiyordu,” diye homurdandı. “Senin ağzına düşmekle o kadar meşguldü ki bütün yemek boyunca hiçbir şeyi düzgün yapamadı.”

Lucie onun için tuttuğu kapıdan dışarı çıktığında, içerdeki havalandırma yüzünden üşümüş olduğundan, etrafını saran gecenin ılıklığı hoşuna gitmişti. Restoranlarda kaç kere donmuş olursa olsun, yanında bir kazak getirmeyi her seferinde unutuyordu.

“Bence ona fazla yükleniyorsun. Eminin garsonlukta yeniydi ve işini daha tam öğrenememişti. Kesinlikle benimle ilgisi yoktu.”

“Neyse, önemli değil. Yemek çok iyi olmasa da bana eşlik eden kişiye çekinmeden beş yıldız verebilirim,” dedi ve bir öpücük kondurmak için elini tuttu.

Bu işe yaramaz bir cümleye eşlik eden eski moda işe yaramaz bir hareketi ve bütün bunlar Lucie’nin kahkahalar atmasına sebep oldu.

Ve horultu sesi çıkarmasına.

Stephen’ın gözleri irileşti ve elini bırakırken onu doğru duyup duymadığından emin olmak istermiş gibi duraksadı. Lucie kanın yanaklarına hücum ettiğini hissediyordu ve yüzünün elbisesiyle aynı rengi aldığına emindi.

“Üzgünüm, ben...” *Düşün, Lucie, düşün!* “Son zamanlarda sinüslerimle ilgili sorun yaşıyorum da.”

Stephen sonunda kıpırdadı, elini bıraktı ve Lucie’nin dairesine kadar olan kısa yürüyüşlerine başlamaları için bir el hareketi yaptı. Lucie sonunda adım attığında, Stephen, “Bir baktırsan iyi olur. Sinüzite dönüşmesini istemezsin,” dedi.

Lucie nasıl cevap vermesi gerektiğinden emin değildi, o yüzden konuyu değiştirme yoluna gitti. “Senelerce birlikte çalışarak profesyonel bir ilişki sürdürdükten sonra, seninle nihayet daha samimi vakit geçirmek güzeldi Stephen.”

“Kelimesi kelimesine katılıyorum. Gerçi yemekte samimiyet konusunda pek başarılı olamadık, değil mi? Sürekli

işten bahsettik.” Lucie konuşmayı istediği yöne çevirmekte başarılı olmaktan mutlu bir şekilde sırttı. “Evet, sanırım öyle yaptık.”

“Bana Lucie’den bahset öyleyse. Kısa vadeli ve uzun vadeli hedefleriniz nelerdir Bayan Miller?” Stephen çöp tenekesinin yanında duran, yeni doğmuş bebek boyutlarındaki içecek kutusunun yanında geçti ve yürümeye devam etti.

Lucie kutuyu yerden alıp çöpe atmasına yetecek kadar bir süre duraksadı ve ona yetişmek için birkaç hızlı adım atması gerekti çünkü geride kaldığını fark etmemişti.

“Ee, sanırım kısa vadeli hedeflerim terapi odasına yeni aletler almak, yeni teknikler öğrenmek için birkaç derse yazılmak ve daha sık dışarı çıkmak için çaba sarf etmek gibi şeyler olabilir.”

Stephen ona doğru baktı. “Daha sık çıkmak mı?”

“Evet, bilirsin, *dışarı*.” Stephen’ın tek yaptığı sorgular gibi tek kaşını kaldırmak olunca Lucie aşağı kaldırıma baktı ve utanç dolu gülümsemesini saklamaya çalıştı. “Yani randevu gibi.”

Stephen ellerini arkasında birleştirerek, “Ah, anlıyorum. Öyleyse umarım listendeki bu hedefi gerçekleştirmek için bana bir fırsat verirsin.” Lucie ona kirpiklerinin altından hızlı bir bakış attı ve dikkatini tekrar bir şeye basarak düşmemeye verdi. “Bu hoşuma gider.”

“Güzel. Peki ya uzun vadeli hedefler? Kendini mesela beş sene sonra nerede görüyorsun?” Lucie bir mülakattaymış gibi hissetmeye başlıyordu ama ilk randevuların genellikle

böyle olduğunu varsayıyordu. Hiç ilk randevu yaşamadığı göz önüne alınırsa –tek ciddi ilişkisinde tipik randevu aşamasını sürekli onun arkadaşlarıyla beraber olarak geçirmişlerdi– neyin normal, neyin tuhaf olduğunu ayırt edemiyordu.

“Profesyonel olarak kendimi şu andakinden başka bir şey yaparken görmüyorum. Olduğum yerde mutluyum.”

“Gerçekten hiç ilerleme isteğin yok mu? Sadece bir terapist yerine klinik direktörü olmak istemez misin?”

“Yani Annie’nin yerini almak mı?” Bu senaryo gözünde canlanınca güldü. “O kadın gemiyi deniz kuvvetleri komutanlarından bile daha sıkı yönetiyor. Benim ofisimi gördün. Kontrolü ben alırsam *Titanik*’ten daha hızlı batarız.” Stephen birkaç saniye onunla birlikte güldü ve sonra “Ama gerçekten, neden bulunduğun yerden daha ileri gitmek istemeyesin ki? Alanımda son noktaya ilerleyinceye kadar tatmin olabileceğimi düşünemiyorum. Yani sence neden gecelerimi vakalar üzerinde çalışarak harcıyorum? Bir hastaya yardım etmenin verdiği sıcak ve samimi histen değil.”

Lucie başını hızla yana çevirdi. “Hastaların hiç umurunda olmadığını söylemiyorsun değil mi?”

“Tabii ki hayır,” dedi ellerini ceplerine sokarak. “Onları umursuyorum. Ama onları çalışma saatlerim içinde, fazla mesai yapmadan da umursayabilirim. O kısmı ilerlemek, terfi almak istediğim için yapıyorum. Ve o saatlerden birinde gerçekten özel bir vakayla karşılaşırsam, hakkında makale yazıp, tıp dergilerinden birinde yayınlatabilirim.

“Ameliyat ettiğim insanları umursuyorum. Onlara sa-

mimi olarak yardım etmek istiyorum, yoksa cerrah olmazdım. Ama kendimle ve geleceğimle ilgilenmeyi de bir suç olarak görmüyorum.”

Lucie dikkatini önündeki betonun çatlaklarına çevirirken yüzünü astı. Stephen’ın geç saatlere kadar çalışmasının sebebinin, onunla vakit geçirmek olmadığının her zaman farkındaydı ama bunu kendini hastalarına adanmış olduğu için yaptığından da emindi.

Ama yine de, dediği gibi, hastalarıyla *ilgilenmiyor* değildi. Sadece kariyerine önem veriyordu. Hedefleri vardı ve bu da hayranlık duyulması gereken bir şeydi. Ona güven verici bir şekilde gülümseyerek, “Anlıyorum. Ve hedeflerinin olmasının harika olduğunu düşünüyorum,” dedi.

Apartmanının önünde durduklarında, Stephen ona döndü ve bir ayağını merdivenin en alt basamağına koydu. “Yine aynı şeyi yaptık.”

Lucie randevularının son birkaç dakikasında olabilecekler konusunda o kadar heyecanlıydı ki ne demek istediğini anlayamamıştı. “Ne yaptık?”

“Konuşmayı yine işe getirmeyi başardık.”

“Ah, önemli değil, beni rahatsız etmiyor. Bu ortak bir noktamız, o yüzden sohbetlerimizin oraya kayması gayet doğal. Bence uyumluluk önemlidir.” Stephen ona doğru bir adım attı ve Lucie’nin midesi sanki kaldırıma düştü. Reid kadar uzun değildi, o yüzden fazla yukarı bakması gerekmiyordu ve daha ince yapısı kendini onun varlığıyla yutuluyormuş gibi hissetmesine yol açmıyordu ama gözlerinin

dudaklarına kitlenmiş olması kapıya doğru fırlamak istemesine yetmişti. Bu doğru olamazdı, değil mi? Onu öpmesini istemeliydi. Yıllarca bu anın hayalini kurmuştu. Kollarını ona dolayacağı ve dudakları nihayet onunkilerle birleşirken dünyanın geri kalanının yok olacağı anın.

Sadece heyecanlıyım. Bu ânı kafasında o kadar fazla kurmuştu ki, sonunda gerçekleşiyor olmasını akli bir türlü almıyordu.

“Mükemmel zamanlama.”

Lucie arkasını döndüğünde, üzerinde sadece siyah spor pantolonu ve fosforlu mavi koşu ayakkabılarıyla spor ayakkabı reklamındaymış gibi görünen Reid’i görmüştü. Elleri kalçalarındaydı, koşmuş olduğu için hızla nefes alıyordu. . Onun yarım metre kadar uzağında durunca, tepesindeki sokak lambası, gövdesinin çıkıntılarından süzülerek, kalçasının üzerindeki elastik kumaşa kaybolan ter damlalarını aydınlattı.

Reid, Stephen’la tokalaşmak için, Lucie’nin sağından elini uzattı. “Tekrar görüştüğümüze sevindim Mann.”

Lucie tek bir kasını bile kıpırdatmamasına rağmen, Stephen’in Reid’in avucunu kavradığını ve gözünün kenarıyla ikisinin kollarının birkaç kez aşağı yukarı hareket ettiğini gördü. “Ben de Andrews. Geçen geceki partide pek fazla konuşma imkânı bulamadığımız için üzgünüm ama işle ilgili organizasyonlarda her zaman gergin oluyorum.”

“Bu anlaşılabilir.” Birbirlerinin elini bıraktılar ama Reid hemen Stephen’in ayaklarını işaret etti. “Dikkat et, şurada bir şeye basmış gibi görünüyorsun.” Stephen’in dikkatinin dağıldığı

iki saniye içinde Reid eğildi ve Lucie'nin kulağına fısıldadı,

"Ağızına yine sinek kaçacak Lu."

Lucie ağızını o kadar sert kapatmıştı ki, en az üç azıdişini çatlattığına yemin edebilirdi.

"Ben bir şey göremiyorum," dedi Stephen araştırmasını bitirip doğrulurken.

"Benim hatam. Bir gölge falan görmüş olmalıyım."

Reid, Lucie'ye şeytani bir sırıtışla bakarak kaslı kollarını göğsünde birleştirdi. "Eğlendiniz mi bakalım çocuklar?"

"Birlikte harika vakit geçirdik. Her zamanki gibi," dedi Stephen Lucie'nin arkasından. "Öyle değil mi Lucie?"

"Ah, evet kesinlikle," dedi Lucie bir arazi aracının camındaki koca kafalı oyuncaklar gibi başını sallarken. "Harikaydı."

Ulu Tanrım. Cevap vermesine *yardım etmesi* gerekmişti! Beyni neden *tam o anda* izne çıkmaya karar vermişti ki? Stephen onun bir embesil olduğunu düşünüyor olmalıydı. Ya da daha kötüsü, samimi olmadığını. Bu çok fazlaydı; oradan hemen ayrılmış güvenli güzel dairesine gitmesi gerekiyordu. Vücudunu karşılarındaki her iki tehdidi de görebilmek için hafifçe çevirdi. "Ah, kahretsin! Bayan Egan'ın gelinciği Remy'yi beslemem gerektiğini tamamen unuttum, çünkü o... kız kardeşini ziyarete gitti."

"Gelincik mi?" Stephen'ın yüzüne bariz bir hayal kırıklığı kazınmıştı. Reid'se hikâyenin geri kalanını duymak istermişçesine tek kaşını kaldırmıştı.

"Evet, gelincik," dedi Lucie. "Bilirsin küçük, sinsî yaratıklar. Ben şahsen onlardan pek hoşlanmıyorum ama Bayan Egan

küçük afacana tapıyor.”

“Gelinciğin ne olduğunu biliyorum Lucie ve eminim bir süre daha idare edebilir.”

Lucie bir yalan daha uydurma fırsatı bulamadan, Reid gayet soğukkanlı bir şekilde, sanki bunun provasını daha önce yapmışlar gibi lafa girmişti. “Aslında, hayır. Remy diyabet hastası, o yüzden belli saatlerde yemek yemesi ve insülin alması gerekiyor. Lucie’nin yerine ben yapardım ama ciddi derecede alerjim var.”

“Evet!” dedi Lucie fazla coşkulu bir şekilde. “Yani Reid haklı, gerçekten gitmem gerekiyor. Ama gerçekten çok iyi vakit geçirdim Stephen. Çok teşekkür ederim”

Gülümsemesinin yapmacıklığı gözlerinden belli oluyordu ama Stephen nazik davrandı ve onu bir daha dışarı çıkarıp, bu sefer daha özel şeylerden bahsetme sözü aldı. Lucie kabul etti ve Reid onları izlemeye devam ederken birbirlerine garip bir şekilde sarıldktan sonra, Lucie nihayet güvenli yuvasına çekildi, duş aldı ve zihninden geçen bin tane şey üzerine düşünürken yatağına uzandı.

Eve çıktığında Reid onunla gelmemişti ama birkaç saat sonra onun kapıdan girdiğini duymuştu. Onun nihayet eve döndüğünü bilmek ve koridorun ucunda duş alırken sesini dinlemek Lucie’nin zihnini yatıştırmış, rüyasız muhteşem bir uykuya dalmıştı.

On Dördüncü Bölüm

Uzaktan gök gürültüsü duyuluyor, ses, ıssız sokaklarda yankılanırken kulağa daha yüksek geliyordu. "Reid, şu fırtına bulutları tepemize doğru geliyor, nereye gidiyoruz?"

Lucie son yarım saat içinde aynı soruyu en az on kere sormuştu ama cevaba hiç yaklaşamamıştı. Reid heyecanlı olduğu belli olmasına rağmen, gittikleri yer ve gitme amaçları konusunda şaşırtıcı derecede ağzı sıkı davranmıştı. Şehrin entelektüel mahallerinden birinde, kaldırımında onu ardından sürüklerken, Lucie'ye sürekli ona genç bir delikanlı sevimliliği veren gizemli bir gülümsemeyle bakıyor, Lucie de buna karşılık aynı derecede genç bir kız gibi kıkırdıyordu.

Stephen'la olan randevusunun üzerinden birkaç gün geçmişti ve Reid antrenman dışında pek ortalarda görünmemişti. Sonra aniden onu geç bir akşam yemeğine, ardından da bir şey görmeye götürdüğünü haber vermişti. Lucie şehrin geldikleri bölgesi göz önüne alındığında bunun bir çeşit gösteri olabileceğini düşündü ama restorandan çıktıklarında saat on biri geç-

mişti, o yüzden nereye gittiklerini tahmin edemiyordu.

“Yaz fırtınasının kimseye zararı dokunmaz. Neredeyse geldik, haydi,” dedi Reid onu bir ara sokağa yönlendirirken.

Lucie ayaklarını sürüdüğünde onun yavaşlamasına sebep olmuştu. “Karanlık bir ara sokakta bana ne gösterecek olabilirsin ki?”

Reid onun vücuduna yaklaştı ve boştaki eliyle yüzünü yanından tuttu. Başparmağı yanağının köşesini okşuyordu. “Bana güvenmiyor musun Lu?”

Lucie aralarındaki girdap gibi dönen sıcaklıkla içini eriten ela gözlere baktı ve fısıldadı, “Tabii ki güveniyorum.”

Reid’in dolgun dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Öyleyse gözlerini kapat.”

Lucie böyle bir şeyin gerekliliğine itiraz temek üzereydi ki Reid’in bakışındaki bir şey hiç tereddüt etmeden kirpiklerini indirmesine sebep oldu.

Ödül olarak her iki gözkapığına da hafif birer öpücük kondurulmuştu.

Reid onu sokakta beş metre kadar daha yürüttükten sonra durdu. Lucie, anahtar deliğine giren anahtarlar ve açılan ağır bir kapının kinin çıkardıklarına benzer sesler duydu. Reid onu biraz daha ileri götürdü. Umutsuzca gözlerini açmak isteği hissediyordu ama onun sürprizini bozmak istemiyordu. Reid kapıyı kapatıp, ona gözlerini kapalı tutmasını söyledi ve odanın içinde dolanarak, seslerden ne olduğunu anlayamadığı bir şeyler yaparken, alt dudağını çiğneyerek bekledi.

Sonunda Reid ona arkadan yaklaştı, bir elini beline doladı.

diğer elini de Lucie'nin hâlâ kapalı olan gözlerinin üzerine koydu. "Kahretsin, bununla ilgili şüphe duymaya başlıyorum."

Lucie onun sesindeki gerginliği duyabiliyordu. "Neden şüphe duyasin ki?"

"Çünkü ne düşüneceğini bilmiyorum. Nefret etmeden korkuyorum."

Lucie başını yana yatırdı ve onun sorusunu tekrar etti "Bana güvenmiyor musun?"

Oda, bir tuvali aydınlatması için açtığı tepedeki ışıldak dışında, tamamen zifiri karanlıktı ve o tuvalde de, üzerinde Lucie'nin karakalem bir resminin olduğu mantar bir pano vardı... çıplak bir resminin.

Bana güvenmiyor musun?

Ona güveniyor muydu? Sanat son derece kişiseldi ve bunun kadar özel bir anın resmi de –sevişirken Lucie'nin ona bakışını çizmişti– en az o kadar kişisel sayılırdı. Bunu görecektek insanlar ikisi olmasına rağmen, ona kırılırsa haklı sayılırdı. Çizimi yaparken onun iznini almamıştı.

Lucie'nin çıplak bir resmini yapmak gibi bir çılgınlığı ona neyin yaptırdığını bilmiyormuş gibi davranmak istiyordu ama bu kendi kendine yalan söylemek olurdu. Onunla ilgili bir şey –onunla birlikteyken hissettikleriyle ilgili bir şey– yaratıcı yönünü yıllar süren uykusundan uyandırmıştı. Yaklaşan maçına birkaç bilet karşılığında, bu mekânı ve malzemelerini kullanmasına izin verecek birini bulana kadar birçok resim atölyesini

aramış, bunun için çok çaba harcamıştı.

Ve bu da yaratıcılığını teşvik eden şeydi. Ve ona bu hediyeyi verecek kadar güvenip güvenmemesi pek de önemli değildi çünkü bunu küçük sevimsiz bir sır olarak saklaması söz konusu olamazdı. Artık vazgeçemezdi. *Cesaret yoksa zafer de yoktu.*

Derin bir nefes aldı, göğsü omuzlarına doğru genişledi ve yavaşça nefes verdi. "Pekâlâ," dedi elini gözlerinden çekerken. "Aç gözlerini." Lucie derin bir nefes aldı ve parmaklarıyla ağzını kapatmadan önce, "Aman Tanrım," diye fısıldadı. Ama bu iyi mi kötü mü henüz anlayamıyordu. İyi olmasını umuyordu.

Her santimini ezbere bilmesine rağmen, çizimi inceleyerek onun gözlerinden görmeye çalıştı. Karakalem çizgiler ve kıvrımlar, Lucie'yi bir uzanma koltuğunun üzerinde tutkunun şiddetli sancıları içinde resmetmişti. Sırtı kıvrılmış, başı bir yana çevrilmiş, saçları yastığın üzerine dökülüyordu. Sağ bacağı aşağı sarkıyor, ayakucuyla yerden destek alıyordu. Diğer bacağı dizinden keskince kıvrılmış, ayak parmakları kasılmıştı. Sağ eli aşağı uzanmış, kapalı uyluklarının arasında kaybolurken, sol eli de sağ göğsünü avuçlamıştı ve ayrı parmaklarının arasından şişmiş göğüs ucu görülüyordu.

En sevdiği kısmıysa yüzüydü.

Kalın kâkülleri, her zevk patlaması yaşadığında kıvrılan kaşlarının bir kısmını örtüyordu. Gözleri kapalıydı, kirpikleri ufak sivri uçlarla, hafifçe kızarmış yanaklarının üzerine doğru uzanıyordu. Öpülmekten şişmiş dudakları, sanki bir inlemeyle mührü kırılmış gibi hafifçe aralanmıştı. Ve kalp şek-

lindeki leke gözünün tam kenarındaydı. Bu detayı atlamış olsa birçok insan fark etmezdi ama onun için bu, resimdeki her hangi bir kadın değil, *Lucie* olduğunu belirleyen detaydı.

Lucie tuvale doğru büyülenmişçesine birkaç adım atınca kendine geldi. Resmi bir sanat müzesindeki gibi dikkatlice incelerken, o da ışık huzmesinin tam kenarında, elleri ceplerinde durarak aynısını yaptı.

Lucie bu gece ince askılı, çingene pembesi yazlık bir elbise giymişti. Elbisenin kalıbı üzerine tam oturuyor, ince belinin etrafında daralırken, kalçalarının hafif genişliğinin üzerine dökümlü bir şekilde düşüyor, dizüstündeki etek ucu da Lucie'nin her hareketinde uçuşuyordu.

“Reid, ben...” Lucie'nin dikkati dağılırken en kötüsünü beklemeye başlamıştı. “Ne düşünüyorsun? Önemli değil, bana gerçeği söyleyebilirsin.”

Omuzunun üzerinden gözlerinde yaşlarla baktı.

“Bu olağanüstü. Şaşırtıcı derecede yeteneklisin,” dedi dikkatini tekrar resme yönlendirirken. “Beni çok...” Derin bir nefes aldı ve titrek bir şekilde verdi. “... güzel göstermişsin.”

Ona dönüp sarılmak için aralarındaki mesafeyi aşarken, adımları boş mekânda yankılandı. Bir eli yüzüne gitti ve yanığının üzerine düşen tek damla gözyaşını sildi. “Orada yanıyorsun tatlım. Senin güzelliğinin yakınından bile geçmek birkaç denememi aldı. “

Lucie belli belirsiz gülümsedi. “Bunu söylemen çok hoş ama bir milyon yıl bile geçse öyle görünemem.” Gök gürültüsüyle birlikte çanak şimşek odayı aydınlattı ve yağmur

arkalarındaki camın üzerinde ahenksiz bir şarkı çalmaya başladı. Fırtınanın şiddeti de kızgınlığı gibi artıyor gibi görünüyordu.

Reid bu kadının kendini olduğu mükemmel yaratıktan daha aşağıda hissetmesine sebep olan herkesi boğazlamak istiyordu. En az çizdiği resimdeki kadar muhteşemdi ve hakkındaki her şey –mizah anlayışı, tuhaflığı, sakarlığı, şefkati, bağlılığı– onu tanıdığı her kadından üstün kılıyordu. Tam da bunu ona söylemek üzereyken, Lucie, “Yani hadi ama. *Böyle* görünüyor olsaydım, Stephen’ı parmağımın ucunda oynatırdım,” dedi.

Geçici delilik. Reid’e bu kadar düşüncesizce bir şey söylemiş olmasının tek açıklaması buydu.

Anlaşmalarının iki şartından birinin başka bir adamla birlikte olması gerçeği ya da anormal ilişkilerinde onun duygusal hiçbir risk almak zorunda olmaması önemli değildi. Reid onun için, *onun* resmini çizerek bu inanılmaz sanat eserini yaratmış, ona kendinden özel bir parça vermişti ve o da Stephen’in adını anarak, gecelerine dahil olmasına sebep olmuş, sanki Reid’in yüzüne bir tokat atmıştı.

Kızgınlığının şiddetini gözlerinde dolandırken görebiliyordu. Çene kasları geriliyor, sanki kafasındakileri salıverip, Lucie’nin hak ettiği şekilde korkudan titremesine engel olmaya çalışıyordu.

“Reid, çok üzgünüm, ben...”

Lafının bitmesini beklemeden topuklarının üzerinde dönerek kapıdan fırladı ve dışarıdaki fırtınaya çıktı. Lucie pe-

şinden koşarak, stüdyonun dışında durdu ve onun, üzerindeki-
ler neredeyse tamamen ıslanmış bir şekilde, asfaltta sokağa
doğru hızla ilerlediğini gördü.

“Reid, bekle, geri gel.”

Aniden duraksadı ama arkasını dönmedi. Ellerini iki ya-
nında yumruk yapmıştı ve geniş omuzları inip kalkarken, vahşi,
tehlikeli ve *Tanrım yardım et*, seksi görünüyordu. Lucie’nin
omurgasına bir ürperti yayıldı ve kollarındaki tüyler diken
diken oldu ama bu sicim gibi tenine düşen ve saçlarını sırlık-
lam yapan yağmurdan değildi. Sinirden köpürdüğü zaman bile,
adam onu derinden etkiliyor ve bu da Lucie’yi hem heyecan-
landırıyor hem de sinirlendiriyordu. Gözlerinde tehditkâr bir
parıltıyla geri dönüp ona yavaşça yaklaşmaya başladı. Reid onu
arkasındaki tuğla duvara yaslarken, Lucie özür dilemek için
onun sinirinin geçmesini beklemiş olsa daha mı iyi olacağını
merak ediyordu. Tekrar özür dilemesi, bir şeyler, *herhangi* bir
şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu ama Reid’in daha önce
hiç görmediği bu yönü karşısında dili tutulmuştu. Tavrı kesin-
likle hayvaniydi ve bu sevimli cinsten bir hayvan değildi.

“O aşağılık herifte seni bu şekilde deliye çeviren ne var?”
diye bağırdı. “Ciddiyim, lütfen anlat bana, çünkü son zaman-
larda bunu anlamaya çalışıyorum ve lanet olsun ki başaramı-
yorum.”

Deliye çevirmek mi? Onu deliye çeviren biri varsa bu Re-
id’di. Bunun öylesine bir anlaşma olması gerekiyordu, ortak il-
gilere ve profesyonel saygıya dayanan seviyeli ilişkileri,
sonsuz kadar birlikte mutlu yaşamaları için, belli bir ortopedi

cerrahını ayartabilecek bir kadına dönüşmesine yardım edecek birkaç dersten ileri gitmeyecekti.

Olaylar böyle gelişmişken, artık ne istediğinden emin olmıyordu. Aslında bu yalandı. Beyni Stephen'ı istediğini söylüyordu. Ama vücudu –ve Lucie'nin korktuğu gibi kalbi de– Reid'in adını haykırıyordu.

Başını iki yana salladı, saçının tutamları yanaklarına çarptı. Ilık gözyaşları dökmeye başladı ve hissettiği kadar zavallı görünmemek için onların yağmura karışmasını diledi. “Ne söylememi istediğini bilmiyorum.”

Reid'in saçındaki havaya dikmiş olduğu kısım alınına doğru düştü ve ucundan sular damlamaya başladı. Yaka düşmesini açık ve kaslı kollarının üzerine kıvrılmış olan ince gümüş çizgili, soluk gri gömleği sırlıslam olmuş, vücuduna yapışmıştı.

Ellerini onun başının iki yanından duvara yasladı ve Lucie'ye doğru daha da yaklaştı. Gözlerini o kadar yoğun bir bakışla esir almıştı ki Lucie onları başka yöne çevirmeye cesaret edemiyordu ve konuştuğu zaman kelimeleri bıçak gibi keskindi. “Ben içindeyken onu mu düşünüyorsun Luce? İçine gömülmüş olanın *benimkinin* yerine *onun* cinsel organı olmasını mı diliyorsun?”

Reid'i incitmişti. Daha doğrusu, yumuşak yanını incitmişti. Onu düşünceli bir arkadaş ve nazik bir sevgili yapan yanını. Vücuduna, parmaklarıyla her kıvrımına tapıyormuşçasına dokunan, sonra da bu yüceltmeyi tuvale yansıtan yanını.

O yüzden şimdi içindeki dövüşçü ortaya çıkıyor, yaralarını

gizlemek için, acımasız ve duygusuz sorularla, savunmasını güçlendiriyordu. Ama ağzından dökülenler dövüşçünün sözleri olsa da, temelinde yatan sanatçının duygularıydı. İlk defa karakterindeki çift yönlülüğü gerçekten anlıyordu.

Lucie neye ihtiyacı olduğuyla ilgili düşünceleri bir kenara itip, onun neye ihtiyacı olduğuna odaklandı. Onun yüzünü ellerinin arasına aldığı anda ve hafifçe uzamış sakalları avuç içlerini gıdıklarken, kendine güvenmeye başlamıştı.

“Hiçbir zaman.” Yüzüne tekrar maskesini takmadan önce, Reid’in gözleri şaşkınlıkla ışıldadı. “Bana dokunduğun an, kendimi sende kaybediyorum Reid.” Parmak uçlarında yükselerek dudaklarına bir öpücük kondurdu. “Hem de. Her. Seferinde.” Tepelerinde gök gürledi ve çakan şimşekle bir kısmı gölgede kalan hayvani yüz hatları aydınlandı, ifadesi neyin peşinde olduğunu belli ediyordu. Lucie’nin kendini hazırlamak için sadece bir saniyesi vardı ve sonra Reid’in ağzı bir engerek yılanı saldırısından daha hızlı alçaldı ve onun kadar ölümcüldü.

Lucie inledi ve ağzını açtı, onun dilinin ılık girdaplarının tadını çıkarırken Reid, kalçasını elleriyle kavradı, hızla fermuarının ardında gerilmiş sert cinsel organına doğru çekti. Lucie ona doğru kıvrılırken, ikisini ayıran her hava molekülünü yok etmeye çalıştı, ona mümkün olduğu kadar yakın olmazsa öleceğinden korkuyordu.

Reid bir elini aralarına sokarak, Lucie’nin külotunu yana çekti ve iki parmağını içinin derinliklerine soktu. Lucie öpücüklerini bitirdi, bu ani işgal her hücrelerini sarsmıştı ve tepelerindeki fırtınaya doğru haykırmaktan kendini alamıyordu.

“Kahretsin Luce,” dedi Reid kısık bir sesle. “Her seferinde benim için bu kadar ıslanmana bayılıyorum. Daha önce bu kadar sıkı ve sıcak bir şey hissetmemiştim. İçinde yaşamak ve hiç ayrılmamak istiyorum.”

Konuşmak imkânsızdı, o yüzden yalvaran bir inilti ve kalçalarıyla devam etmesi için kıvranmakla yetinmişti. Bu işe yaramıştı ama tahmin ettiği şekilde değil. Planladığını tahmin ettiği gibi onu parmaklamak yerine elini tamamen dışarı çıkarmış ve onu boş bırakmıştı.

“Reid, lütfen...”

“Merak etme bebeğim, sadece bir saniye sürecek.” Fermuarını açıp, pantolonunu, ereksiyonunu ortaya çıkarmaya yetecek kadar indirirken onu izledi. Uzun ve kalın, damarları kabarmış, başı pürüzsüz ve yuvarlak penisi Lucie’de dizlerinin üzerine çöküp onu ağzına alma isteği uyandırmıştı ama bunu yapmasına fırsat vermedi.

Parmaklarını etine geçirerek onu kalçasından yukarı kaldırdı, külotunu ustaca yana çekti ve kendini iliklerine kadar ileri itti. Lucie yüzünü onun boynuna gömdü ve zevk okları tüm vücuduna saplanırken alt dudaklarını sertçe ısırdı.

Reid çabucak geri çekildi ve sonra tekrar içine girdi, hayatta kalmaları için gerekli olan hararetili ritmi yakalamıştı.

Islak taşların mineral kokusu Lucie’nin sıırılsıklam saçlarının çiçek kokusuyla ve Reid’in gömleğindeki baharatlı parfüme karışıyordu. Gürleyen bulutların etraflarındaki dünyayı döven yağmurun sesi sanki, doğal bir koza oluşturmuş ve neredeyse Lucie’yi yeryüzündeki tek insanların onlar olduğuna inandırmıştı.

Reid'in ağzı dudaklarını, çenesini, boğazını, omuzlarını harap ediyordu. Parmaklarının ucu içine girdiği yerin kenarlarını kavramış, geniş elleriyle mümkün olduğu kadar derine girebilmek için onu ikiye ayırıyordu.

Yaslandığı duvarın taşları sırtını nasıl kesiyorsa, o da tırnaklarını aynı şekilde Reid'in ensesine geçirdi. Yağmur damaları yüzlerinden aşağı akıyordu ama birbirlerinin gözlerinin içine bakıp, vücutlarının birleşmesi gibi ruhlarını da birleştirirken gözlerini bile kırpmadılar. Bir milyon yıl geçse bile Reid'le birlikteyken başka bir erkeği düşünemezdi. Onun kollarındayken düşünme yeteneğini bile kaybediyordu.

Yaşadıkları an dışında, onun içine girmesi, esnetmesi... onu tamamlamasıyla diğer her şeyin önemini yitirmesine sebep olan bu adam dışında, etraflarındaki her şey eriyip yok olmuştu.

Orgazmın hızla gelmekte olduğunu hissediyordu. Bunun bitmesini istemiyordu. Sonsuza kadar sürmesini istiyordu. Dişlerini sıkarak kendini tutmaya çalıştı ama içinde büyümeye devam ediyordu.

"Tutma kendini bebeğim. Penisimi sıkıldığını hissetmek istiyorum. Benim için gel," dedi Reid hırlayarak.

Yarım düzine kadar daha darbeden sonra Reid dişlerini boynunun onun omuzuyla buluştuğu yere geçirdi ve Lucie son kontrol kırıntısını da kaybetti. Dehşet verici bir patlamayla aynı anda geldiler. Reid, onun kasılmakta olan organının üzerine ılık tohumlarını saçarken, karanlık sokakta yırtıcı bir hayvan gibi kükrüyordu.

Lucie milyonlarca parçaya bölündü, yağmurla birlikte tek-

rar yeryüzüne... Reid'e dönmeden önce, bir süre yukarıdaki fırtına bulutlarında dans etti.

Soluk alışları tekrar normal hale geldiğinde, Reid onu nazikçe yere indirdi, bacaklarının üzerinde durabileceğinden emin olana kadar kollarıyla onu sardı. Yanağını okşadı, dudaklarından öptü ve "Haydi eve gidip şu yağmurdan kurtulalım, olur mu?" dedi.

Lucie ona gülümseyerek başını salladı. "Resim ne olacak. Islanırsa bozulur."

"Onu burada bırakıp, başka zaman gelip alabiliriz. Haydi. Seni sıcak bir duşa ve sonra yatağa sokacağım."

Lucie ona bakarak tek kaşını ukalaca havaya kaldırdı. "Bu kadar yeterli olmadı mı?"

Reid sırtarak, "Hiçbir zaman yeterli olacağını sanmıyorum Lucie, ama hayır onu demek istememiştim. Seni geri götürüp, seninle ilgilenmek ve sıcak yatağına sokmak istiyorum ki güneş doğana kadar sana sarılabileyim."

"Ah." Alaycı bir cevap. Sapıkça bir cümle. Ahlaksız bir espri. Bunların herhangi biri ondan beklediği yanıt olabilirdi. Ama içinin erimesine sebep olacak bir şey beklemiyordu.

Reid stüdyonun kapısını kilitledi, onu başından öptü, arabaya doğru yürüklerken ona sarıldı.

Kalbini birine kaptırdığın âni fiziksel olarak hissetmek mümkün müydü? Çünkü Lucie az önce kendininkini kaptırdığına emindi ve kalbinin olması gereken yer kelimenin tam anlamıyla acıyordu.

On Beşinci Bölüm

“Teşekkürler Fritz. Hesabıma yaz olur mu?”

Lucie iki büyük bira bardağını alıp mekânın arka köşesindeki masaya taşırken, adam cevap olarak diğer müşteriyle ilgilenmeden önce ona göz kırptı. Vanessa cep telefonu ile konuşuyor, her zamanki gibi biriyle tartışıyordu.

“Kesinlikle olmaz. Ne teklif ettikleri umrumda değil, anlaşıyoruz. Bak şu an önemli bir toplantıya giriyorum o yüzden seni yarın ararım. Evet, hoşça kal.” Buklelerini omuzlarının arkasına atarak telefonunu kabaca çantasına attı ve her zaman yaptıkları gibi bardaklarını tokuşturup sağlıklarına kadeh kaldırırken rahatlamış bir şekilde nefes verdi. “Neler oluyor bakalım? Üniversitenin son senesinde final sınavları yüzünden panik yaptığından beri AİT istememiştin.”

Bu doğrudu. Yaşadığı profesyonel veya özel hayat dramı yüzünden Acil İçkili Toplantı isteyen genelde Vanessa olurdu. Melodram konusunda doğal bir yeteneği vardı ki bu da onu mahkemede seyretmeyi inanılmaz yapıyordu ama bu

aynı zamanda ya hayatın zirvelerinde yaşamasına ya da inanılmaz derinliklere batmasına sebep oluyordu. Lucie her zaman ikisi arasındaki daha durgun kişi olmuştu. Bu da birbirlerini dengeledikleri başka bir konuydu.

Lucie cesaretini toplamak için içkisinden bir yudum daha aldı ve beynini kemiren sorunu ilk defa yüksek sesle dile getirdi. “Sanırım Reid’e âşık oluyorum.”

Arkadaşı sanki kazı kazanda birkaç yüz papel kazanmış gibi sinir bozucu bir sevinç çılgılığı atmıştı. “Bir sorunun olduğunu sanmıştım ama bu harika! Tebrikler şekerim, Reid erkek cinsinin mükemmel bir numunesi. Yatakta nasıl? Bahse girerim muhteşemdir, değil mi? Lanet olsun! En ufak detayı bile duymak istiyorum, buna uzunluk, çevre ölçüsü ve yana kıvrılıp kıvrılmadığı da dahil.”

Lucie, “Tanrı aşkına lütfen sesini alçaltır mısın?” diye tısladı. “Sana anatomisiyle ilgili hiçbir ayrıntıyı *anlatmaya-çağım*.”

Sıra devasa, yalvaran kedicik gözlerine gelmişti. “Yalvarma beni Lucie. Bu şehirdeki erkekler, olayın sonundaki hayal kırıklığını bırak, prezervatifin poşetini açma zahmetine bile değmiyor. Onun gibi bir aygıra binmenin nasıl bir şey olduğunu bana anlatmak zorundasın.” Lucie birasını boğulmadan içmek için ağzını ve burnunu eliyle kapadı. “Seks yaptığımızı da nerden çıkarıyorsun?”

“Şu an zekâma hakaret ediyorsun.”

Lucie horultu sesini çıkardı. “Aslında tüyler ürperten altıncı hissine.” Vanessa omuz silktilti. “İkisi de fark etmez.”

Haydi, bana *bir şeyler* anlat.”

Lucie kimsenin onları duymadığından emin olmak için etrafa bakarak, “Evet, tamam. Biz...”

“Tavşanlar gibi düzüştünüz mü?”

“Yakınlaştık,” dedi Lucie heyecanını bastırmaya çalışıyormuş gibi görünerek.

“Ve...”

“Olağanüstü, muhteşem ve sana her baktığında eğilip bileklerini tutmanı sağlayacak kadar iyi miydi?” Lucie ağzı açık, gözleri irileşmiş bir şekilde bakakaldı.

“Bu senin için bile biraz fazlaydı Nessie.”

“Üzgünüm, kendimi kaybettim. Devam et.”

“Mükemmeldi.”

Vanessa sanki bozuk bira içmiş gibi yüzünü buruşturdu. “Mükemmel miydi? Mükemmelden daha iyi bir sıfat bulamadın mı?” Lucie bir dakika düşünceli bir şekilde tavana baktı ve sonra karşısında oturan hayal kırıklığına uğramış kadına döndü. “Hayır. Gerçekten mükemmeldi, kelimenin tam anlamıyla.”

“Pekâlâ, öyle olsun, anladım. Ağzından laf almak için sarhoş olmanı beklemem gerekiyor.” Lucie güldü ve biralarını bitirmek üzereyken yenilerini getiren Fritz’in kızına teşekkür etti. “Peki, Reid’e âşık oluyor olman neden kötü olsun ki? Bir şeyi gözden kaçırıyor olmalıyım çünkü bu teoriyi destekleyecek hiçbir kanıt göremiyorum.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Yani adamı sadece bir iki kez gördüm ama ikimiz de

biliyoruz ki kusursuz karakter tahlili yaparım. Adam kesinlikle artılarla dolu.” Vanessa sol elini kaldırarak parmaklarıyla karakter özelliklerini saymaya başladı. “Deli gibi çekici, esprili, cana yakın, zengin, deli gibi çekici, başarılı, abinle arkadaş ve belli ki sana abayı yakmış. Deli gibi çekici olduğunu söylemiş miydim?”

“Hayır, sanmıyorum,” dedi Lucie alaycı bir şekilde. “Ve abayı yakma meselesi de ne? Kulağa büyükannemin söyleyeceği bir şey gibi geliyor.” Vanessa gözlerini devirdi. “Başta senin için fazla müstehcendim, şimdi de fazla resmiyim. Pekâlâ, belli ki adamı tahrik ediyorsun. Bu daha mı iyi?”

“Evet, bu harika. Tam istediğim de kolayca yatabileceği için benden hoşlanan bir adam.”

“Onu demek istemedim,” dedi Vanessa, yeşil gözleri yumuşamıştı. “Sana nasıl baktığınızı görüyorum. Kesinlikle senden hoşlanıyor. Yani *gerçekten* hoşlanıyor. Aslında, pek şaşırmam eğer...”

Lucie elini havaya kaldırdı. “Hayır. Bunu söyleme çünkü öyle değil. Öyle bir şey hissetmiyor.”

“Nereden biliyorsun?”

Lucie sandalyesinin yüksek arkasına yaslanırken arkadaşının inatçı bakışıyla karşılaştı. “Haydi ama Nessie, sen benim annem değilsin. Egomu rahatlatmana gerek yok. Reid Andrews gibi erkekler benim gibi kızlara âşık olmazlar.”

“İyi bir adamın aşkına layık olduğuna inanmak senin için neden bu kadar zor? Tanıdığım en güzel insansın, içinde ve dışında. Sana âşık olmamak için aptal olmak gerek.”

Lucie bardağını kaldırdı ve birkaç büyük yudum aldı. Vanessa haklı olabilir miydi? Reid gerçekten onun için bir şeyler hissediyor olabilir miydi? Son birkaç haftayı, zihninde olayları sütunlara ayırarak tekrar düşündü. Bir arkadaşın yapacakları ve bir âşığın yapacakları. Âşık kolonu hızla dolar-ken, arkadaş kolonu acınacak derecede boştu. Kafasını kaldırıp Nessie'nin yüzündeki kendini beğenmiş gülümse-meyi gördüğünde, karnının derinliklerinde kelebekler uçuş-maya başlamıştı. Başını iki yana salladı. "Haklı olsan bile nasıl olacak ki? Birbirimize tamamen zıt insanlarız. Bunu daha önce yapmıştım, unuttun mu?"

"Hayır," dedi Vanessa söyleyeceklerini vurgulamak için öne doğru eğilerek, "Daha önce yaptığın kendinden başka hiç kimseyi gerçekten sevmeyen bir serseme bulaşmaktı. İliş-kinizin başarısız olmasının sebebi o bok çuvalının cinsel or-ganını pantolonunda tutamamasıydı Lucie; onun inekleri kurtarmak istemesi, seninse yemek istemen değil."

"İyi dedin Kızıl!" Fritz yeni biralarını masanın üzerine çarparak bıraktı ve yumruklarını masaya dayadı. "O karı kı-lıklı ağaç sevicie hiç dayanamıyordum." Konuşurken kalın, artiritli parmağını her ikisine doğru salladı. "Bira bile içme-yen bir adama asla güvenmeyin. Sonu 'tini'yle biten içkiler içen biri gerçek bir erkek değildir. İçki ismarlarken çükünün boyutunu anons etse daha iyi, anlarsınız ya."

Kızlar gülerek, bu sağlam tavsiye için ona teşekkür et-tiler ve bundan böyle her erkeği bu öğretisinin ışığında de-ğerlendireceklerine söz verdiler.

“Pekâlâ, tamam öyleyse. Bana tatlı bir şey vererseniz içkiler benden.” Yaşlı adam ikisinin de beyaz kirli sakallı yanaklarına gürültülü birer öpücük kondurması için eğildi. Tekrar doğrulurken “İşte bu geceyi bitirmek için mükemmel bir yol. Dükkânı bu gece Michelle’e kapattırıp yukarı çıkacağım. Siz hatunlar uslu durun, duydunuz mu?”

Söz verip ona iyi geceler diledikten sonra Lucie, eşit derecede heyecan, korku ve kararlılıkla Vanessa’ya döndü. “Tamam, bana ne yapmam gerektiğini söyle.” Vanessa’nın yeşil gözleri kelimenin tam anlamıyla yaramazca parlıyordu ve ağzının köşesine bir gülümseme yerleşmişti.

“Sana baştan çıkarma dersleri veriyor, değil mi?”

“Evet,” diye cevap verdi Lucie temkinli bir şekilde.

“Demek ki kolay olacak.” Vanessa kollarını önüne masanın üzerine yerleştirdi ve öne doğru eğildi. “Eve git, o derslerin bir işe yaramasını sağla ve ona ne kadar iyi bir öğrenci olduğunu göster.”

Reid eski spor salonun kapısını çekerek açıp yavaşça içeri girdi. Tanıdık kokuların ve seslerin yarattığı duygu karmaşası onu geçmişe götürmüştü. Genç ve babasının hükmü altında olduğu zamanlara.

“Senin sorunun ne? Son kez söylüyorum *ellerini yukarı kaldır!*”

Babasının sesinin geniş, açık alanda yankılanması, onda kaslarında biriken aşırı laktik asit etkisi yaratmış, gerginliğe

ve acıya sebep olmuştu. Alçak sesli sızlanmaları ringe kadar peşini bırakmadı. Liseli bir çocukla, üniversitede Amerikan futbolu oynayabilecek derecede iri biri eşleşmişti.

“Yumruğuna dikkat et! Vurmak üzere...” Daha iri olan adam, çocuğun gövdesinin alt kısmına vurdu, kollarını onun kalçalarının etrafına doladı ve mindere yatırdı. Stan Andrews mola verdi ve dövüşçüler ayrıldı. Biri nefes nefese kalmış, diğeri de sıkılmış görünüyordu. “Tanrı aşkına Peterson, neden seninle uğraşıyorum ki sanki?”

“Üzgünüm Koç,” dedi çocuk gözlerini mindere doğru indirirken.

“Görüyorum ki hâlâ milleti mahvediyorsun,” dedi Reid kasılmış çenesinin arasından.

Babasının kafası pek hareket etmemişti ama kısılmış gözlerle tek oğlunu, düşmanını tartar gibi kesti, sonra ayağa kalktı ve kollarını göğsünde birleştirdi. “Bak sen şu işe, bu benim hovarda oğlum değil mi?”

“İncili okumayalı biraz zaman geçmiş baba. Hovarda oğul yanlış yollara saptıktan sonra eve döner ve babasından af diler. Ben eve dönmedim. Sadece ziyarete geldim. Ve tek yaptığım beni eğitmiş olduğun gibi yaşamak, o yüzden özür dilemek için bir sebebim yok.”

“Demek yok, öyle mi? Sana verdiğim her şeyi –bütün bilgiyi, eğitimi, fedakârlığı– alarak beni arkada bırakıp, büyükler liginde güzel bir hayat sürmene ne demeli?”

“Seni arkada bırakmadım,” diye itiraz etti Reid. “Sana gelip orada benimle yaşamayı önerdim. Tamamen sana ait

olacak kocaman bir misafir evim var. Sen kabul etmedin.”

Stan alaycı bir şekilde dudaklarını büktü. “Orada ne olarak yaşayacaktım? Hayırsever oğlunun baktığı emekli eski dövüşçü olarak mı? Hayır almayayım. Senin menajerin olmam gerekiyordu.”

Reid tekrar konuşmaya başlamadan çenesi kasılarak, zihninde sakinleştirici bir mantrayı* birkaç kez tekrarladı. “Bak, buraya seninle tartışmak için geri gelmedim. Sadece yakınlardaydım ve merhaba demek –konuşmak– istedim ama meşgulsen sorun değil.”

Bir-iki dakika birbirleriyle bakıştıktan sonra, babası nihayet hayat belirtisi gösterdi. “Peterson. Grady. Bir süre kum torbasıyla çalışın. Sen,” dedi Reid’e işaret ederek, “benimle gel.”

Reid babasını, içinde aşınmış metal bir masa ve önünde duran iki katlanan sandalye olan ofise doğru takip etti. Stan masanın arkasına, yırtık kenarlarını tutması için gümüş renkli koli bandıyla yapıştırılmış eski bir vinil sandalyeye oturdu. Reid sandalyelerden birini çevirerek üzerine ters oturdu ve kollarını arka kısmına yasladı. Babasından yakınlık ve şefkat görmeyeceğini biliyordu. En azından seneler önce böyle olurdu. Belki de babası yıllar içinde yumuşamıştı.

Hatta belki annesi de kapıdan girer ve aslında onları artık istemediği eski bir çift ayakkabıymışlar gibi nasıl terk ettiğini anlatırdı.

Babasının Reid’e öğrettiği şeylerden biri insanların vücut dilini analiz etmektir. Eğer buna dikkat edersen –maçta

* Genellikle Sanskritçe olan dini hece veya şiir. (ç.n.)

olsun ya da olmasın— rakibinin bir sonraki hareketini veya seninkine nasıl karşılık vereceğini her zaman tahmin edebirdin.

Yaşlı adam sandalyesinde arkaya yaslandı ve kollarını geniş göğsünde birleştirdi. Oğlunun ani ziyaretine karşı temkinli davranıyordu ve geldiğine pek memnun olmamıştı. “Peki, neden buradasın? Vegas’taki o süslü antrenörlerine rağmen birkaç ipucu almak için değil herhalde? Başarıyla böbürlenmeye mi geldin?”

“Tanrım, baba, bu bitmeyen kinini bir dakikalığına unutamaz mısın?” Babası sadece dudak bükmeyle yetinince, Reid derin bir nefes aldı ve daha ılımlı bir yaklaşım denedi. “Yakında bir maçım var. Diaz’dan kemerimi geri almamı sağlayacak unvan maçı.”

“Evet. Haberim var.” Stan, Reid’in koluna işaret etti. “Omzun iyileşti mi?”

Babasının maçından ve sakatlığından haberinin olması onu şaşırtmamalıydı. Hâlâ koçluk yaptığı için sporda olup bitenleri takip etmesi mantıklıydı. Ama maalesef Reid’in içindeki küçük çocuk, babasının hayatında olanlardan haberi olması karşısında gururlanmıştı. *Aptal velet.*

“Evet, neredeyse tamamen iyileşti. Gerçekten başarılı bir fizik tedavi uzmanıyla çalışıyorum. Aslında onu tanıyor-sun, Lucie, Jackson Maris’in kız kardeşi. Hatırladın mı?”

Reid herhangi bir sebeple babasına Maris ailesinden bahsederek şansını zorluyordu. Bütün boş vaktini Jackson’ın evinde geçirdiğinden, yetişkinlerinin gergin bir ilişkisi olmuştu.

Babası düşünürken bir yandan da eliyle kirli sakallı çenesini ovuşturdu. Sonra homurdanarak, “Küçük, sessiz bir kızdı. Yanlış hatırlamıyorsam ince, sırık gibi, tuhaf bir şeydi,” dedi.

“Artık öyle değil,” dedi Reid hafifçe gülümseyerek. “Muhteşem görünüyor ve harika biri. Ama evet bahsettiğim kız o.”

Stan gözlerini kısarak öne doğru eğildi. “Ona âşık falan mısın?”

“Hayır, öyle bir şey değil. Yani, evet, onu gerçekten önemsiyorum...” Reid kısık sesle bir küfür savurdu. “Belki de şu ilişki olayını bir denerim diyordum. Nereye gideceğini görmek için.”

Stan parmağını ona doğru salladı. “Beni iyi dinle evlat. Kariyerinin şafağında olabilirsin ama yaşına rağmen zirvede kalmak için çok çalışmalısın. Bütün bunlardan bir kadın yüzünden vazgeçmek için lanet olası bir aptal olman gerek.”

Reid babasına bakmayı sürdürerek, bağırıp olay yaratmamak için çenesini sertçe sıktı. “Bir şeyden vazgeçtiğim yok. Şampiyonadaki kariyerlerini devam ettirirken ilişki yaşamayı becerebilen bir sürü adam var. Bazıları evli bile.”

“Peki, onlardan kaç tanesinin...” Bir sonraki kelimesini havada tımak işaretine almak için duraksadı. “İlişkileri uzun sürüyor? Sana şunu söyleyeyim, sadece iki tip kadın var. Bunlardan biri bu hayat tarzını, şöhreti ve seyahat etmeyi sevenler. Peşinde oldukları bu ve bütün bunlar katlandıkları zorlukları telafi ediyor. Ama güzel şeyler bitince, ilişki de bitiyor.”

Reid ayağa kalkarak sandalyesini önünden çekti. “Dinle, karının seni terk etmiş olması dünyanın geri kalanının da aynı kadere mahkûm olduğu anlamına gelmez. Lucie öyle bir kadın değil.”

Stan ellerini sertçe masanın üzerine koydu, ayağa fırlayarak hızla Reid’in önüne geldi. “Sen öyle sanıyorsun! Birini *sevdiğini* zannediyorsun. Sahip olduğun her şeyle birini seversin ve sonra o da hayatının sensiz daha iyi olacağına karar verip seni terk eder. Gerçek bu evlat! O yüzden özel olduğunu düşünüp de kuralların senin için geçerli olmadığını sanma.”

Reid sinirden deliye dönerek babası gibi sesini yükseltti. “*Özel* olduğumu düşünmek mi? Böyle aptalca bir fikre neden kapılayım ki? Senin sayende değil herhalde. Sadece kazandığım sürece işe yarar olduğumu hatırlatmayı hiç ihmal etmedin.”

“Çünkü gerçek bu! Biz dövüşçüyüz Reid! Biz buyuz, bizi tanımlayan bu.”

Reid kendini kontrol etme mücadelesini kaybetti ve duygularının onu ele geçirmesine izin verdi. Gençlik yıllarındaki gibi bağırarak, “Dövüşmeyi seviyorum ama *sadece* bir dövüşçü değilim! Tek iyi yaptığım şey bu *değil!*” dedi.

“Gerçekten mi?” Stan’in sesi nihayet alçalmıştı ama bağırıyor olması cevabını daha az acı verici olmasını sağlamıyordu. “Şimdi de aptalca çizimlerinden ve heykel yapmaktan bahsediyorsun sanırım. Bütün kadınların istediği de tüm gün kille oynayan yetişkin bir erkektir zaten. Saçmalama.”

Eski yetersizlik hissi yüzeye çıkmış, onu havasızlıktan boğmakla tehdit ediyordu. Reid babasının saçmalıklarını seneler önce aştığını biliyordu ama anlayamadığı bir sebepten konu onunla tartışmaya gelince kendini tekrar güvensiz küçük bir çocuk gibi hissediyordu.

Babası küftetti, vinil sandalyeye tekrar çöktü ve ellerini yorgun görünen yüzüne götürdü. “İstedğini yap. Bu senin hayatın. Ama buraya benden tavsiye almaya geldiysen sana söyleyeceğim şu: Hayatı hayalarından yakaladın evlat. Şöhretin, paran var ve kimseye bağlanmadan istediğin kadar seks yapabilirsin. Böyle devam et... ve aşk acısı yaşamak zorunda kalma.”

Reid alaycı bir şekilde başını sallayarak ofis kapısını açtı. Ziyaretinin iyi geçmeyeceğini zaten biliyordu ama vicdanı yine de yaşlı babasını başından atmasına izin vermiyordu. Bazen vicdanının Pinokyo masalındaki çekirge gibi olmasını istiyordu. Bu şekilde, böyle aptalca şeyler yapmasına sebep olduğu zaman onu ayağının altında ezebilirdi.

“Bu moral konuşması için teşekkürler baba,” dedi dışarı çıkarken omuzunun üzerinden. “Her zamanki gibi benim için zevkti.”

On Altıncı Bölüm

Reid uzun adımlarla daireye girdi ve doğrudan buzdolabına yöneldi. İki şişe bira aldı, ilkinin saniyeler içinde bitirdi ve balkona doğru giderken ikinci şişeyi açtı.

İçerisi karanlık olduğundan Lucie'nin hâlâ Vanessa'yla barda olduğunu tahmin etti ki bu da harikaydı çünkü akli karmakarışık ve bazı şeyleri düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Soğuk sıvıdan koca bir yudum aldı ve içindeki hisleri de soğutabiliyor olmasını diledi. Belki de diyetini bir geceliğine bozar ve körkütük sarhoş olurdu. Yaklaşan maçı ya da birkaç gün içinde Lucie'yi bırakacak olduğu gerçeği hakkında düşünmek zorunda kalmamak için kendini birkaç saatliğine uyuşturabilirdi.

Ona daha söylememişti bile. Her denemesinde midesi düğümlenmiş ve sonunda kendini onu öperken bulmuştu. Ve bu da kesinlikle bir konuşmayla sonlanmamıştı. En azından sözcükler içeren bir konuşmayla.

Lucie.

Onunla ilgili ne yapacaktı? Ona karşı hissettikleri-
nin ufak bir kırıntısını bile daha önce hiçbir kadına karşı his-
setmemişti. Onunla birlikte olmayı seviyordu ve onu bir
insan olarak da kesinlikle seviyordu... tabii aynı şeyleri
Butch için de söyleyebilirdi ama Lucie için hissettikleri an-
trenörüne hissettiklerinden çok daha güçlüydü. Ama ona âşık
mıydı? Reid'in bunu nasıl anlayabileceği hakkında en ufak
bir fikri yoktu.

Kaşlarını çattı ve birasından bir yudum daha aldı. Kör-
kütük sarhoş olma fikri kesinlikle kulağa daha da iyi gelmeye
başlıyordu.

“Böyle güzel bir gece için fazla ciddi görünüyorsun.”

Şaşırmış bir şekilde arkasını döndü, böyle sinsice yak-
laştığı için ona fırça atmaya hazırlanıyordu... ta ki şimdiye
kadar karşılaştığı en seksi şeyi görene kadar.

Lucie balkonun açık kapısında durmuş, ellerini iki
yanda pervaza dayamış ve bir bacağına ayağının ucuna ba-
sarak öne uzatmıştı. O ana kadar Reid kendisine bir kadının
giyebileceği en seksi şeyin ne olduğu sorulsa, şeffaf iç ça-
maşırı cevabını verirdi.

Ama Lucie, üzerini omuzlarından kasıklarına kadar
örtten Reid'in gömleklerinden birini giymişti ve bu da *Victo-
ria's Secret* kataloğundaki her şeyi gölgede bırakıyordu. Saçı
açıktı ve Reid çoktan parmaklarını arasında dolaştırmış gibi
dolgun duruyordu. Gümüş gözlerindeki parıltı ansiklopediler
dolusu şey anlatıyordu.

“Güzelden bahsetmişken,” diye fısıldadı Reid.

Lucie yavaşça geri çekilmeye başladı ama parmağıyla onu takip etmesini işaret ediyordu. Reid, birasını kafaya dikerek bitirdi, odaya girdi ve gözlerini ondan ayırmadan balkonun cam kapısını arkasından kapadı. Lucie köşede kaybolup yatak odasına doğru giderken Reid elindeki boş şişeyi sehpa üzerine bıraktı, spor sandaletlerini ayağından fırlatarak çıkardı ve holde hızla ilerleyerek Lucie'yi yatağın önünde dikilirken buldu.

Kapının eşiğinden geçme üzereyken Lucie eliyle ona doğru dur işareti yaparak "Bekle, içeri tek bir şartla girebilirsin," dedi.

Reid ellerini esnetip yumruk yaparak onun üzerine atlama içgüdüsüne engel olmaya çalıştı. "Şartın neymiş peki?"

"Söylediklerimi yapacaksın. Kurallarımı çiğnediğin an her şey durur."

Reid'in yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Lucie baştan çıkarma denemesi yapıyordu. Başını salladı. "Kabul ediyorum." *Şimdilik* diye ekledi içinden.

"Öyleyse gel ve beni öp."

Reid yavaş ve kendinden emin adımlarla ona yaklaştı, gözünü korkutarak üstünlüğü hemen ele geçirip geçiremeyeceğini görmek istiyordu. Lucie'nin ilk kontrol denemesini kolaylaştırmaya hiç niyeti yoktu. Onu sınavdan geçirecekti. Ona baskı yapacaktı. Kendisini hizada tutup tutamayacağını görecekti. *Evet*, diye düşündü ona uzanırken, *bu eğlenceli olacak.*

Bir elini ensesine uzattı, diğeriyle de kolunu tutarak onu

öptü. Ama ne öpücüktü. Saçlarını eline dolayarak başını yana yatırdı, dilini ağzına soktu ve onu yiyip bitirdi. Lucie'nin vücudu eriyerek Reid'inkiyle birleşti ve Reid baştan çıkarma diyarına dalma girişiminin şimdiden bitip bitmediğini merak etti.

Bu merakı Lucie'nin onu göğsünden iterek uzaklaştırmasıyla son bulmuştu. Göğüsleri sık nefeslerle inip kalkarken birbirlerine baktılar. Lucie'nin öpücüğünden şişmiş yakut kırmızısı dudakları onu çağırıyordu. Sadece birkaç santimetre uzağındaydı ve onu fena şekilde istiyordu. Şartını kabul etmiş olmasına rağmen içindeki dövüşçü onu dizginleyen zincirlerden kurtularak üstünlüğü ve kontrolü ele almak istiyordu.

Ama yine de bekledi.

Arı sokmuşçasına şişmiş dudaklarda seksi ve şeytani bir gülümseme belirene kadar bekledi. Bu gülümsemede şehvetli ödüllerin vaadi gizliydi ve bu da Reid'in en sevdiği şeydi. Belki de sabır gerçekten bir erdemdi.

Lucie onu arkası yatağa dönük hale gelinceye kadar ilerletti. Tişörtünün altından tutarak üzerinden çıkardı. Parmakları belli belirsiz vücuduna değmesine rağmen sanki testislerine elektrik akımları yolluyorlardı. Lucie onu tişörtünden kurtarır kurtarmaz ellerini omuzlarına koydu ve gövdesinin her santiminde dolaştırdı. Parmakları sanki onları ezberlemek istermişçesine kaslarının yuvarlaklarında dolaşıyordu.

Sonra kemerini çıkarıp fermuarı üzerinde çalışmaya başladı. Reid onu üzerinde sadece kendi gömleğiyle görmek-

ten ve deliler gibi öpmekten yarı yarıya sertleşmişti ama ellerinin bu kadar yakınında olması ve yaşayacaklarının hayali cinsel organının tamamen sertleşip dışarı çıkmak için hazır olmasına sebep olmuştu.

Lucie'nin onun pantolonunu indirirken dizlerinin üzerine çömelmesiyle Reid'in zihninde o pozisyonda olabileceklerle ilgili erotik fotoğraf kareleri belirmeye başladı. Ağzı cinsel organına o kadar yakındı ki, nefesinin sıcaklığını boksör şortunun pamuk kumaşından hissedebiliyor, bu da mümkün olduğunu tahmin edemeyeceği kadar sertleşmesine sebep oluyordu.

Lucie alt dudağını penisi boyunca gezdirip dişlerini hafifçe başına geçirirken bakışlarını bir an bile onunkilerden ayırmadı. Reid buna karşılık boğazının derinliklerinden hırladı ve cinsel organı titredi. "Ah, kahretsin, beni öldürüyorsun."

Lucie olması gerektiği gibi kendinden memnun bir şekilde ona gülümsedi. Ya doğuştan yetenekliydi ve bunu yeni fark ediyordu ya da Reid düşündüğünden daha iyi bir öğretmendi.

Lucie'nin parmakları iç çamaşırına geçti ve Reid bir saniye sonra tamamen çıplak ve ereksiyonu istediği şeyi işaret ederek onun karşısında dikiliyordu. Normalde yumuşak gri olan gözleri erimiş gümüş gibiydiler ve Reid'in ereksiyonunu bakışlarıyla kavrayarak onu yakıyorlardı.

Yavaşça, parmak uçlarıyla dipten uca cinsel organının etrafında dolaştı. Teninin kayganlığı ve penisinin başında dolaşırken hafifçe batan tırnakları Reid'i deliliğin sınırlarında dolaştırıyordu.

Reid'in elleri içgüdüsel olarak Lucie'nin saçlarını kavradı ve onun tatlı ağzını kendine doğru çekmeye hazırlandı.

"Hayır," dedi Lucie kararlı bir şekilde. "Karyolaya tutun."

Reid onun talimatlarını uygularken alaycı bir şekilde baktı. Kimin sözünün geçtiğini unutmuştu. Bu alışkanlık eseri idi.

"Ellerini orada tut. Eğer tutmazsan ne yapıyorsam bırakıp uzaklaşırım."

Lucie itaatsizliğin sonuçlarını anlayıp anlamadığını sorar gibi kaşlarını kaldırıncı Reid başını salladı. Sonra içinden dudakları nihayet ilk kez ona dokunduğunda infilak etmemeyi diledi.

Tekrar dizleri üzerine kalkarak cinsel organının dibini yumuşak elinin içine aldı, ağzına doğru yukarı kaldırdı. Reid'in penisinin ucundan bir damla sıvı süzülde. Reid bu kadar insan doğasıyla ilgili bir şeyin onu utandıracağını veya geri çekilmesine yol açacağını düşündüyse bile yanılmıştı. Onun yerine damlayı uzun bir yalayışla ağzına alırken Lucie'nin fırtına grisi gözleri açlıkla parıldıyordu. Reid hırıltılı bir soluk aldı. İpeksi dilinin hissi, onun –herhangi bir kadının değil, *kendi* kadınının– dizlerinin üzerindeki görüntüsüyle birleşince hayatında yaşadığı en erotik deneyim haline gelmişti.

Nihayet tatlı ağzını açtı ve onu yapabildiği kadar içeri aldı. Dili dönüyor, okşuyor, zümrüt dudaklarıyla onu emerek her geri çekildiğinde yanakları içeri göçüyordu.

Sonraki birkaç dakika, bu tatlı işkenceyle, Reid'e sonsuzluk gibi gelmişti. Sıcak ağzı ve günahkâr dili onun altı yüz kırk kasının tamamını yay gibi germişti. Bir noktada karyola direğini ikiye ayıracağından endişelendi ama beyazlaşmış yumruklarını, Lucie'nin durmasından ve sahip olduğu azıcık aklını da yitirmekten korkarak gevşetemedi.

Lucie'nin ona verdiği haz, birinin havai fişeklerle dolu bir odaya bir kibrit tanesi atması gibiydi. Sadece bir kıvılcımla başlamış ama yananlar yanlarındakileri de tutuşturmuş ve tüm vücudu Dört Temmuz* kutlamaları haline gelene dek bu böyle devam etmişti.

Orgazm o kadar hızlı ve şiddetli gelmişti ki Lucie'yi uyarma fırsatı olmamıştı. Bir centilmen gibi davranarak geri çekilmeye çalıştı ama Lucie kalçasını tutup, tırnaklarını geçirirken onu kuvvetlice emdi. Bütün kibarca niyetleri tırnaklarının derisine batmasıyla yok olmuş, başını arkaya atarak ve kalçalarını da öne iterek, Lucie, sunduğu her damlayı yutana kadar gelirken kükremişti.

Gözünün önündeki yıldızlar kaybolurken Lucie ayağa kalktı, yavaşça geri çekildi ve parmaklarını giydiği gömleğin açık yakasında dolaştırmaya başladı.

"Şimdi neyin peşindesin kadın?"

"Seninle ilgilendim." Yatağının tam karşısındaki makyaj masasının önündeki ahşap banka hafif cilveli bir şekilde oturdu. "Şimdi de kendimle ilgileneceğim."

"Sanırım o şeref bana ait," dedi Reid karyolanın direklerini bırakırken.

* ABD'nin bağımsızlık günü. (ç.n.)

Daha ilerlemeye fırsat bulamadan Lucie parmağını ileri geri hareket ettirmeye başlamıştı bile. “Cık cık cık. İyi bir çocuk ol ve olduğun yerde kal.”

“Çocuk mu?” diye dudak büktü Reid. “Bırak da oraya geleyim ve sana gerçekte ne kadar erkek olduğumu göstereyim tatlım.”

Lucie gömleğinin en alt düğmesini açtı ve mavi ipek külotunu ortaya çıkardı. Ona şeytani bir gülümsemeyle baktı ve “Bana ne kadar erkek olduğunu göstermek istiyorsan içini kemiren güdülere karşı koymalı ve... Olduğun. Yerde. Kalmalısın.”

Çok zekice. Reid şimdi hareket ederse hanım evladı olduğunu ispat etmiş olacaktı. Ama onun vajinasını şu an nefes almaktan bile çok istiyordu. Bu biter bitmez Lucie’ye o andan itibaren her koşulda baştan çıkarmayı yapanın kendisi olacağını söyleyecekti. Onu bu rolde izlemek ne kadar seksi olsa da, konu seks olunca Reid kontrol delisi haline geliyordu. Bundan sonra oynaşma fasıllarında kuralları Reid belirleyecekti. Bunun için sabırsızlanıyordu.

Sonra aniden farkına vardı. Onunla sevişmek için fazla vakti kalmamıştı. Programlarına göre en fazla birkaç kez daha birlikte olabilirlerdi. Bunun farkına varmış olmak onu karın boşluğuna bir yumruk gibi neredeyse nefessiz bırakmıştı.

Şu an bunu düşünme. Hiçbir şeyin onunla kalan kıymetli vaktini lekelemesini istemiyordu. Son zile kadar her saniyenin tadını çıkaracaktı.

“Emredersiniz prenses.”

Bir düğme daha açıldı ve sıcak bir kahkaha geldi. “O filme bayılırım. Sen de benim çiftçi çocuğum oluyorsun, öyle mi?” Reid’in cevap olarak tek kaşını kaldırması Lucie’yi daha da güldürmüştü ama sonra başını yana doğru dikerek tekrar ciddileşti. “Biliyorsun, Wesley* ne kadar hoş ve cesur olursa olsun, senin yerine başka birini hayal etmeyi beceremiyorum.” Tişörtü iki yanını bir arada tutan son düğme deliğinden kaydı ve muhteşem göğüsleri ortaya çıktı. “Sen, Reid Andrews, tam olarak istediğim kişisin.”

Beyni onun sadece o an ve mekândan bahsettiğini söylese de –çünkü uzun vadede kimi istediği pek de sır sayılmazdı– Reid kalbinin göğsünden fırlayacakmış gibi olmasına engel olmamıştı.

“Bu iyi Luce. Çünkü sen de tam olarak benim istediğim kişisin.” *Şu an ve şu andan sonraki her gün.*

Kahretsin. Böyle düşünmeyi bırakmalıydı. Düşünmeyi tamamen bırakıp kendini âna kaptırmalıydı. *O an* sahip olduğu kadına.

“Mmm,” diye inledi Lucie göğüs uçlarını başparmakları ve işaret parmakları arasında sıkıştırırken. “Ne kadar?”

Reid’in gözleri, okşadığı ve sıkıştırdığı göğüslerine takılı kalmıştı. “Ne kadar ne?” dedi hırıltıyla.

Lucie duvara doğru yaslandı. Bir eli düz karnından vajinasına kaydı ve yumuşak mavi kumaşın ardından kendisini okşadı. “Beni ne kadar istiyorsun?”

Reid’in tüm vücudu olduğu yerden kıpırdamama çaba-

* Prens Gelin isimli filmin karakteridir. (ç.n.)

sıyla titredi. Yumruk yaptığı elleri onun saten gibi cildine dokunma isteğiyle kaşınıyordu. Onun gerilmiş göğüs uçlarını emme ve bacaklarını arasındaki kremayı yalama düşüncesi ağzını sulandırıyordu.

Lucie külotunu kenara çekerek diğer eliyle kıvrak vajinasının dudaklarını okşadı, parmaklarını ıslaklığa daldırdı. Reid'in ıslak rüyalarından fırlamış gibi görünüyordu. Poposu bankın kenarındaydı ve omuzları duvara dayanmış şekilde geri yaslanıyordu. Üzerindeki gömlek tamamen açıldı, omuzlarından sıyrılmak üzereydi ve saçları boynunun iki yanına düşüyordu. Uzun bacakları iki yana açılmış, parmakları kutsal ülkesinde dolaşırken ayakuçlarıyla yere basıyordu.

“Çok.” Reid'in sesi normalden daha tok çıkmıştı ve her zamankinden daha hırıltılı geliyordu. Kadın onun hayvani yanını her şeyden çok ortaya çıkarıyordu.

Lucie'nin orta parmağı içeri, daha derine girdi, gözleri kapalıydı ve sırtı kıvrılırken yay çiziyordu. Parmağını geri çekince vücudu tekrar gevşedi ve gözkapaklarını kırıştıtarak açtı. Sonra parmağını ağzına götürüp alt dudağını sıvılarıyla boyarken Reid'i şehvetli bir bakışla olduğu yere çiviledi.

Reid yüksek bir inleme duydu ve bunun kendisinden geldiğini anlaması bir saniyesini aldı.

“Ne kadar çok?” diye sordu Lucie böğürtlen dilinin ucuyla dudağını yalarken.

“O kadar çok ki canım acıyor.” Reid aşağıya, onu ağzıyla getirdikten bu kadar kısa süre sonra yine son limitine

kadar gerginleşmiş cinsel organına baktı. Sonra tekrar Lucie'ye bakarak, "Gerçekten acıyor," dedi.

Lucie'nin yüzüne baştan çıkaran bir gülümseme yayıldı. "Öyleyse gel de beni al hızlı çocuk."

Reid ringdeki kadar hızlı hareket etmiş, aralarındaki mesafenin santimetreler gibi görünmesini sağlamıştı. Elleri yüzünün iki yanından saçlarının arasına daldı ve onun ağzını ve dudaklarında kalanları fethetmek için eğildi.

Öpücükleri yavaş ve yumuşak değil, derin ve vahşiydi. Birbirlerini yiyip bitirirken sürekli açı değiştiriyorlardı.

Reid sonunda ağzını onunkinden söküp alarak bacaklarının arasına eğildi. Ellerini, mükemmel yoğrulmuş ve şekil verilmiş göğüslerine gelene kadar aşağı indirdi ve diri göğüs uçlarını sıkıştırarak onun bankın üstünde kıvranmasını ve nefesinin hızlanmasını sağladı.

"O kadar güzelsin ki," dedi ağzını sertleşmiş göğüs ucunun üzerine kapatıp kuvvetlice içine çekmeden.

Lucie çılgık atarak onun başını kavradı, tırnakları kısa saçlarının arasından kafa derisini çiziyor, onu daha da kendine çekmeye çalışıyordu. Reid ellerini omurgasına yerleştirerek, yanlışıyla fazla kıpırdanmaması için onu tuttu. Reid birinden diğerine geçerek onun göğüslerini, sonra ağzını öpüyor, diliyle darbeler vuruyor, dişleriyle çiziyor, dudaklarıyla emiyordu.

"Oh, Tanrım, Reid..."

Lucie'nin karnı göğsüne yaslanmış, bacakları kollarının tam altından geçerek sırtına dolanmıştı. Ve ikisinin arasında

kalçaları sıcak vajinasını karın kaslarına dayıyor, orgazm olmak için yanıp tutuşuyordu.

Vücudunu öperek yukarı doğru çıkıyor, kadınının kontolsüz seslerini dinliyordu. Kalbinin üzerine son bir öpücük kondurarak başını kaldırdı ve onun güzel yüzünde o bakışı—bir kadının karşısındaki erkeğe Eğlence İçin Sevişelim Bölgesi’nden, Yemek Takımı Seçelim Bölgesi’ne doğru geçmekte olduğunu anlatan bakışı— gördü.

Normalde “o bakış”, Reid’in önemli bir randevusunu hatırladığını uydurmasına ve hızla oradan uzaklaşmasına sebep olurdu. Lucie’nin saçını kulağının arkasına attı ve bir süre onu inceleyerek her zamanki tepkisinin gerçekleşmesini bekledi. Ama tek hissettiği ona daha da yaklaştı. Kaslarının tükenmesiyle dinlenmek zorunda kalana kadar onunla sevişmekti.

O an Reid gerçekten bir randevusu olsa bile Lucie’yle kalmak için gitmeyeceğini biliyordu. O an onu sevdiğini anladı.

“Reid?” dedi Lucie yavaşça. “Bana tuhaf bakıyorsun.”

“Öyle mi?”

Başını salladı.

Reid tişörtünü ve iç çamaşırını çıkardı, sonra onu kollarına alarak ayağa kalktı ve yatağa doğru gitti. Lucie yatağın ortasına yerleştikten sonra yanına yattı ve bir elini başının altına koydu, diğerini de onun vücudunda dolaştırmaya başladı. “Nasıl tuhaf?”

“Emin değilim. Daha önce yüzünde bu bakışı hiç görmemişim.”

Lucie'nin solukları sıklaştı ve Reid göğüslerinin kıvrımlarında parmağını gezdirirken, göğüs uçları büzüştü. "Daha önce herhangi birinin gördüğünü sanmıyorum... ama sen herhangi biri değilsin, değil mi?" Reid onun omzunu öptü. Gözlerini kaldırdığında kaşlarını hafifçe çatmış olduğunu ve alt dudağını da dişlerinin arasına hapsoldüğünü gördü. "Sen özelsin. Bunu biliyorsun, değil mi Lucie?"

Lucie gülümsedi ve başını salladı.

Yalan söylüyordu.

Gülümsemesi gördüğü en kederli gülümsemeydi ve hâlâ güvensizliklerinin olması Reid'i kahrediyordu. Onun kadar mükemmel bir kadında kesinlikle olmaması gereken güvensizlikler.

Reid bunu kişisel bir hakaret olarak almıştı. Bu durumu düzeltmeye kararlıydı.

Heyecanla Reid'in eve dönmesini beklerken, Lucie bir karar vermişti. Başarısız olmuş bir ilişkiye dayanan saçma uyumluluk teorisinin, önündekini göz ardı etmesine sebep olmasına izin vermeyecekti. Kendine -ve ona- karşı dürüst olma ve onu herkesten iyi tanımış olan adama karşı gerçek hislerini kabullenme vakti gelmişti.

Doğru zaman o andı.

Reid onu daha önce hiç görmediği bir yoğunlukla inceleyordu. Gözleri, sarı yakutlarda aşılarmış yosun yeşili hal-kalar, onunkileri deliyordu. İçgüduları başka yöne bakmasını

ve kendini sadece ona karşı değil, ona hissettiklerine karşı da korumasını söylüyordu. Bu içgüdü yüzünden kıpırdamadan durdu... ve onu içine aldı.

Lucie orada öylece yatarken titriyordu, kalbi ve ruhu, onları paramparça etme gücüne sahip adam karşısında savunmasızdı. Bu kadar kırılgan ve korkak hissettiği anda, onu sevdiğini inkar etmesinin imkânı yoktu.

Nasırlı parmak uçları, saçlarına dalmadan önce yanağında dolaştı. Yüzü onunkinin sadece birkaç santim uzağında daydı ama mesafe kilometreler gibi geliyordu.

“Bebeğim, titriyorsun,” diye fısıldadı.

“Hayır, titremiyorum.”

Yanağını burnuyla itip, çenesini öperken gülümsedi. “Evet, titriyorsun. Merak etme... seninle ilgileneceğim.”

Lucie, önlerindeki altmış dakikadan mı yoksa altmış yıldan mı bahsettiğini düşünmeye fırsat bulamadan, Reid dudaklarına yüzyılın en şehvetli öpücüğüyle sahip olarak, kısa vadede herhangi bir beyin aktivitesi ihtimalini ortadan kaldırmıştı.

Dudakları onunkilerin üzerinde hareket ederek, kıvrımları ve kenarları keşfetti. Dişleri ısırıklarla alt dudağının dolgunluğunu test ediyor ve dili de üst dudağının iç kıvrımında dolaşıyordu. Lucie’nin dili her ileri hamle yaptığında Reid geri çekilerek, onun olaya o derecede dahil olmasını engelliyordu. Lucie tekrar tekrar öpücüğüne karşılık vermeye çalıştı ama Reid keşiflerine devam ederken onun bu çabasına ustaca engel oldu.

Kızgınlık ve cinsel gerginlik onu ele geçirmişti. Elleri onu sabit tutmak için başını kavrayınca derin bir öpücükle ödüllendirildi. Lucie onun dilinde kendi tadını alırken inledi. Reid'den önce bir erkeğin vajinasına tapmasının ne kadar güzel olduğunu tahmin bile edemezdi. Ve sonrasında da onu öpmenin bu kadar hoşuna gideceğini.

Lucie'nin küçük zaferi pek uzun sürmemişti. Kısa bir an sonra Reid onun bileklerin kavrayarak, başının üzerine şilteye sabitledi ve üzerinde hareket etmeye devam etti. Kalçaları kasıklarının arasındaki boşluğa yerleşmiş, ereksiyonu kıvrımlarının arasına sokulmuştu.

Reid onun boynunu öpmek için başını eğdi ve kulağına kadar yalayıp bir patika çizdi. Kulak memesini ısırdı ve sonra acısını dindirmek için emdi. Ağzını çekerken, konuştu, sıcak nefesi Lucie'nin saçını havalandırıyordu. "Lucie, be-beğim, beni çıldırtıyorsun biliyor musun? Tamamen kendimi kaybetmiş bir şekilde içine dalmamak için kendimi nasıl tuttuğum hakkında hiçbir fikrin yok."

Lucie vücudunu bükerek onu cesaretlendirdi. "Tutma kendini. Al beni," diye yalvardı.

Reid kendini onun gözlerinin içine bakacak kadar yukarı çekerek, "Alacağım. Ama bu sefer her saniyenin tadını çıkaracağım. Bu akşam seninle sevişirken hiç acele etmeyeceğim."

Lucie karşı çıkmak üzere ağzını açarken, Reid kalçalarını kaydırarak, uzun penisini klitorisine sürttü ve Lucie'nin itirazı tiz bir iniltiye dönüştü.

“Konuşmak yasak. Sadece hisset.” Hareketi tekrar ederek Lucie’nin yıldızlar görmesini sağladı. “Anladın mı?”

Lucie başını salladı. Bunu yapmaya devam ettiği sürece her şeyi kabul edebilirdi.

Reid onun vücudunu öperek aşağı doğru indi, göğüsle-
rinde, kaburgalarında ve karnında ıslak izler bırakıyordu. El-
leriyle kasıklarını iki yana ayırıp, mümkün olduğu kadar açtı.
Lucie vücudunun aşağısına, pelvisinin tam üzerindeki başına
bakıyordu. Nefesi onun ıslak teninin üzerinden kayıyor,
göğüs uçlarını sertleştiren zevk titreşimleri yolluyordu.

Reid bu sefer, diliyle onun merkezine doğru ilk yalayışta
gözlerini açık tutarak, hareketini başka bir yakınlık boyutuna
taşımıştı.

Lucie bir nefes aldı ve kalçaları sarsıldı.

“En sevdiğim şeylerden biri seni sınıra getirmek,” dedi
Reid alçak ve pürüzlü bir sesle. “Gelmeden önceki görünüşün
saf bir güzellik timsali.”

Klitorisinin tepesinde bir darbeye biten bir dil hareketi
daha.

“Oh!”

“İşte böyle bebeğim. Beni seyretmeye devam et. Ağızla
seninle sevişmemi seyret.”

Bu amacına odaklanmadan önceki son sözleriydi. Reid
onun ağzını öpüyormuş gibi yalıyor, emiyor, dili içine dalı-
yor, tadının hoşuna gittiğini belli eden sesler çıkarıyordu.

Lucie hızlıca soluyarak elleriyle yorganı yumrukluyordu.
Kalçaları içgüdüsel olarak diline doğru hareket ediyor,

klitorisinde, içinde hızlanan zonklamaya uygun bir ritme ihtiyaç duyuyordu.

“Oh, Tanrım, içimde olmana ihtiyacım var,” diye bağırdı. “Reid, lütfen!”

“Daha değil,” dedi Lucie’nin hayal kırıklığı kadar yapmacık bir sesle. “Sınır. Daha oraya gelmedin.”

Dalga mı geçiyordu? Kendini lanet olasınca sınırda *hissediyordu*. Birkaç saniyeye kadar içine bir şey girmezse çıldıracaktı.

Reid dilini iki parmağıyla yer değiştirdi, kalçalarını emip, kasıkların ısırırken, hızlıca hassas sinir yumağını ovuyordu. Vücudunu kaplayan parlak ter ve uyarılmasının havayı kaplayan kokusu, Reid’in oral yeteneklerini ispatlıyordu. Onu deliye çeviriyordu ve her saniyesinden de zevk alıyordu.

Lucie yorganı bırakarak, göğüs uçlarını uyarmaya ve göğüslerini sıkıştırmaya başladı. Bundan önce daima ken-diyle oynamak için fazla güvensiz olmuştu ama göğüslerine dokunma isteği çok büyüktü. Göğüs uçlarını çimdirmesi onu merkezine kadar uyarıyor, karnındaki gerginlik arttıkça artıyordu.

Lucie’nin görüşü bulanıklaştı ama Reid’in doğrularak, tam sınıra ulaşmış, ötesine geçtiğinde “Çok güzelsin,” diye hırladığını duydu.

İç, onu tamamen dolduran dev ereksiyonun etrafını sıkıca sarmalarken, çılgık atıp kıvrılarak yay çizmesine engel olamamıştı. Reid boynunda inledi ve Lucie’nin kanalı kası-

lip, ayak parmaklarından saç diplerine kadar vücudunun her yerine yakıcı titreşimler yollarken, ona daha da sıkıca sarıldı.

“Kahretsin, muhteşem hissettiriyorsun.”

Lucie’nin de aynı fikirde olması gerekiyordu ama şu an en ufak bir konuşma bile onu aşıyordu. Daha önce hiç tatmadığı bir coşkuyla sarmalanmış halde tekrar kendine gelirken, Reid’in ağzı onunkini kavradı ve tatlı, tembel bir öpücük kondurdu.

Lucie kendini inatçı orgazm sonrası bulanıklığında ve dillerinin şehvetli dansında kaybederken, Reid geri çekilmeye başladı ve kalın mızrağının, vajinasının hassas duvarlarına sürtmesi, vücudunun çarpılmasına sebep oldu.

Reid, neredeyse tamamen çıkmak üzereyken tekrar içeri girdi, yavaş ve dikkatli bir şekilde Lucie onu tamamen içine alana kadar ilerledi. Lucie inledi ve başını arkaya atarak öpücüğü kesti. Bu his çok erken ve çok fazlaydı. Bundan sağ çıkamazdı.

Ellerini Reid’in omuzlarına koyarak, yavru bir kuş kuvvetiyle onu geri itti, gözleri yalvarıyordu. “Reid, yapmam...”

“Şş,” dedi Reid dudaklarının dibinde. “Evet, yapabilirsin.” Lucie’nin ellerini çekti, parmaklarını onunkilere geçirdi ve başının tam üzerinde tutarak tekrar kendini geri çekti. Kendini onun tam girişinde tutarak fısıldadı, “Güven bana.”

Bu bir açıklama ya da ukalalık, ya da bir istek bile değildi. Gözlerinin dipsiz derinliklerine bakarken Lucie bunun bir yalvarış olduğunu fark etti. *Sana zevk vermem için bana güven. Seninle ilgilenmem için bana güven.* Ve neredeyse,

Seni sevmem için bana güven, diyordu.

“Sana güveniyorum.”

Kendini sonuna kadar içine sokarken, dudakları yakıcı bir öpücükle onunkileri ezdi. Lucie’nin aklından acı veren zevkin tanımının bu olduğuna dair hızlı bir düşünce geçti. Onu iterek uzaklaştırmak ve aynı anda daha da yakınına çekmek istiyordu.

Ama sadece birkaç dakika sonra, zevk onu avuçlarına aldığı anda tek önemli olan, içinde sabit bir hızla hareket etmesi ve onu hiçbir şeyin tamamlayamayacağı gibi doldurması olmuştu.

Zaman durdu, dünyanın dönüş hızı, sevişmelerinin sonsuza dek sürmesi için onlara saygıyla ayak uydurdu. Terden kayganlaşmış vücutları, bir bütün halinde okyanusun gelgitleri gibi akıcı bir şekilde hareket ediyordu.

Reid’in işkence eden, acelesiz ritmi nihayet bozuldu, kalçaları hızlandı, ikisinin de nefesleri sıklaştı. Kısa süre sonra tanıdık gerginlik, derinliklerinde toplanmaya başladı, penisinin her darbesiyle, tutkusu onu ele geçirip tüketene kadar büyüdü, yayıldı.

İnanması güç olsa da Lucie tekrar geldi, dudaklarından Reid’in adı döküldü. Ama son sefer, onu vahşi bir yoğunlukla vururken, bu kez sonsuz görünen bir akışla mükemmel bir hiçliğe sürüklendi.

“Tanrım... Lucie,” diye bağırdı Reid, kasları boşalmasıyla birlikte kasılıyor, titriyordu. Ve kendini Lucie’nin vücudunun içine akıtırken, Lucie onun aşkını da kalbine akıttığını hayal etti.

On Yedinci Bölüm

Reid uyuyan Lucie'nin vücuduna sarılırken, her detayı hatırlayabilmek için kendini zorladı. Omzunun kıvrımına nasıl mükemmel bir şekilde yerleştiğini. Gecenin bir yarısı nasıl bacağını onun kaçmasından korkuyormuş gibi kalçasının üzerine attığını. Saçlarının onun koluna dökülüşünü ve başını nasıl kalbinin üzerine hafifçe yasladığını.

Dün gece sevişmiş ve saatlerce konuşmuşlar, daha önce hiç kimseyle yapmadığı gibi birbirlerini keşfetmişlerdi. Onu sevdiğini anladıktan sonra bile, vakitlerinin kısıtlı olduğunu bildiğinden, fantezisinin gecenin gölgelerinde gerçekleşmesine izin vermişti. Uyanık kalıp, onunla geçirdiği her saniyeden faydalanmak istemiş ama sonunda şafaktan önceki erken saatlerde uyuyakalmışlardı. Şimdiyse sabah güneşi yatak odasının camından süzülüyor, fanteziyi kovalayarak onu gerçekliğin çirkinliğiyle baş başa bırakıyordu.

“Günaydın.”

Lucie'nin çatallı sabah sesi kalbinin teklemesine sebep

olmuştı. Ama başını yaramaz bir gülümsemeyle onun göğsünden kaldırdığında neredeyse tamamen duracaktı. Uzun sivri kirpikleri yarı aralanmış, dudakları uyumaktan ya da saatler önceki öpücüklerden ve ısırıklardan şişmişti. Saçları dolmuş hatta bazı yerlerde düğüm olmuştı ama yüzünü çok güzel bir şekilde çevreliyorlardı.

“Sana da günaydın. İyi uyudun mu?”

Gülümsemesi yaramazdan mutluya dönmüştü. “İnanılmaz derecede iyi uyudum.” Biraz yukarı çıkarak dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu ve tekrar yanına yatarak homurdandı. “Bugünü tatil yapıp yatakta kalamaz mıyız?”

Ona, diğer insanların yaptığı gibi arada tembellik etmenin normal sayıldığı bir hayat yaşamadığını daha iyi hatırlatacak bir istekte bulunamazdı. Gözlerini kapadı ve başının üzerine bir öpücük kondurdu, onu bırakıp yataktan kalkmadan önce son bir kez sıkıca sarıldı.

Pantolonunu alıp giyerken, “Üzgünüm tatlım ama ben tatil yapmam ve zaten yeterince geç kalktık.”

“Sanırım haklısın. Pekâlâ, işte plan şu,” dedi Lucie banyoya doğru giderken. “Sen koşuya çık, döndüğünde ben de yogamı bitirmiş, günü geçirmek için gerekli miktarda kafenimi almış ve telefon konuşmamı yapmış olurum.”

Reid tişörtünü aldı ve banyonun açık kapısından içeri baktı. Suyun lavaboya aktığını duyabiliyordu. “Ne telefon konuşması?”

Üzerinde kısa bir sabahlıkla, dişlerini fırçalayıp gülüm-

seyerek banyonun kapısında belirdi. Bir ağız dolusu diş macunuyla konuşabilecek kadar duraksadıktan sonra, "Unutmadan Stephen'la bu gece olan randevumu iptal etmeliyim. O oraya gittikten sonra iptal ettiğimi düşünebiliyor musun?" dedi. Sonra eğlenceli, şarkı söyler gibi bir sesle ekledi "Bu tuhaf kaçarr," ve banyoya geri döndü.

"Randevunu iptal etmemelisin."

Lucie yarı açık kapıdan başını uzattı, kaşları çatılmıştı. Diş fırçasını tekrar ağzından çıkardı. "Ne demek istiyorsun, ben..." Açık mavi köpük çenesinden aşağı damladı. "...bir saniye bekle."

Lucie macunu tükürüp ağzını çalkalarken, Reid şifonyerin aynasında kendini gördü ve neredeyse yansımasını paramparça etmek için bir yumruk sallayacaktı.

"İptal etmemelisin derken neyi kastediyorsun?"

Reid döndü ve Lucie'nin bir-iki metre uzağında durduğunu gördü, kolları kendine teselli edici bir şekilde sarılıyormuş gibi göğsüne dolanmıştı. Reid'in, sefil eski kocasının söylediğini tahmin ettiği şeyi duymaya hazırlanıyor gibiydi. Tekrar incinmeye hazırlanıyor gibi.

Reid onun iri güvercin grisi gözlerine bakınca kızgın bir bıçağın midesinin derinliklerine saplandığına yemin edebildi. Bunu yapamazdı. Bu tartışmayı henüz yapamazdı. Bunun nasıl bir tartışma olması gerektiğinden bile emin değildi. Bir an önce çıkıp kafasını toparlaması gerekiyordu.

Birkaç adımda onun yanına geldi, alnına bir öpücük kondurdu ve neşeli görünmek için elinden geleni yaparak,

“Sadece adama üzülüyorum hepsi bu. Yani sadece bir kez buluştunuz ve ikinci randevunun olduğu gün onu terk mi edeceksin?”

Reid elini kabinin üzerine koydu. “Bir erkek olarak sadece ‘Yazık,’ diyebilirim. Adamla bir kez daha yemeğe çıkmak, sevimsiz bir intiharı engellemek için küçük bir bedel gibi görünüyor.”

Lucie gülme ve horultu birleşimi sesi çıkararak Reid’in kalbinin acımasına sebep oldu ve onu göğsünden şakayla karışık itti. “Fazla şakacısın. Git koşunu yap, döndüğünde konuşuruz,” dedi ve mutfığa doğru gitti.

Reid derin bir oh çekti. Felaket önlenmişti... şimdilik.

Koşu kıyafetini giydi; rekor sayılabilecek sürede kaldırımını dövmeye başlamıştı bile. Kendini normalden daha fazla zorlarken sabah sıcaklığı vücudunu kavuruyordu. Ayakkabılarının yere çarpmasının ritmi bugün her zamanki gibi sakinleştirici gelmiyordu, onun yerine bir saatli bombanın geri sayması gibiydi. Lucie’ye kararını bildirene kadar saniyeleri geri sayıyordu sanki.

Onu terk etme fikri, midesinin bulanmasına, kaslarının düğümlenmesine sebep oluyordu. Babasını görmeye gitmeden önce, Lucie’ye onunla Vegas’a gelmesini teklif etme fikri kafasında dönüyordu. Ve babasının sadece dar görüşlü, karamsar, yaşlı bir adam olduğunu bilmesine rağmen, Reid söylediği her şeye karşı çıkamıyordu.

Lucie kesinlikle bir dövüşçünün hayat tarzını sevecek kadın tanımına uymuyordu. Annesi bu kategoriye giriyordu

ama Lucie girmiyordu. Yaşadığı küçük şehri ve bölgedeki az sayıda fizik tedavi uzmanından biri olmayı seviyor ve bu da ona hastalarını gerçekten tanıma fırsatı veriyordu. Ve tanıdığı en düzensiz insanlardan biri olsa da, onun aslında düzenli şeyleri sevdiğini öğrenmişti. Neyi ne zaman bekleyeceğini bilmek hoşuna gidiyordu. Yeni şeyler denemek ve anı yaşamak –Reid’in inanılmaz gurur duyduğu iki özelliği– onun için pek kolay değildi.

Yaşadığı yerden kopup Vegas’a gitmek onun için büyük bir kültür şoku olurdu. Buradaki gibi bir rutine girmeyi başarabilirdi ama bu rutin Reid maça hazırlanırken onu hiç görememesini de kapsayacaktı. Vaktinin çoğunu antrenman yaparak, kilo kaybederek ve sıradaki rakibini nasıl yeneceğini öğrenerek geçiriyordu. Yatağa yatıp, şafak vakti kalkarak her şeyi tekrar yapmaktan başka çok az şey için vakti oluyordu.

Ve bir de seyahatler ve tanıtımlar vardı. Magazin gazetelerinin yazdığı saçma sapan hikâyeler. Bütün bunlar ilişki düşmanıydı. Etrafındaki bazı çocukların başına geldiğini görmüştü. Stres galibiyete mal oluyor ve kadınlar erkeklerinin tüm vaktini aldığı için bu spordan ve sonunda da erkeklerin kendisinden nefret etmeye başlıyorlardı.

Sırf onsuz yaşama fikrine katlanamıyor diye, Lucie’nin tatlı karakterinin, bezgin ve nefret dolu bir şeye dönüşmesi Reid’i öldürürdü. Lucie’nin onun için mükemmel olması, onun da Lucie için doğru adam olmanın yanından bile geçtiği anlamına gelmiyordu.

O çok daha fazlasını hak ediyordu. Bir erkeğin sadece kalbinde değil, hayatında da önceliği hak ediyordu. Sırf onunla yatakta kalabilmek için arada kendine izin verebilecek, beyin sarsıntısı geçirme ya da boğulma ihtimali olmayan başarılı bir kariyere sahip birini hak ediyordu.

Reid'in tam zıttı birini.

Eve doğru son köşeyi de dönerken, yavaşlayarak yürümeye başladı, mümkün olduğu kadar olabilecekleri erteliyordu. Ellerini kalçalarında sabitleyerek, sanki içinde kök salmakta olan hastalıktan onu kurtarabilecekmiş gibi, derin derin nefes almaya başladı. Tuvaletle kusmadan duşa girebilirse şanslı sayılırdı.

Reid hayatında ilk defa bir karşılaşmadan korkuyordu.

Lucie mutfak masasında oturuyor, bir eli başının altında, diğeri de parmaklarıyla The Lone Ranger* filminin müziğini çalıyor, Reid'in yatak odasından çıkmasını bekliyordu.

Koşusundan sonra duşa giderken ona yarım yamalak bir el sallamıştı ve yirmi dakikadır da odasından çıkmıyordu ki bu bir şort ve tişört giymek için gereken süreden on sekiz dakika daha fazlaydı. Tabii ki Lucie de paranoyak olmuştu. Âşık olmak onu nevrotik bir ergene çevirmiş gibiydi. *Yaşasın.*

Sonunda odanın kapısının açıldığını duydu. Kalemını kaldırarak önündeki, üzerine rastgele rakamlar yazdığı Sudoku bulmacasına odaklanmış gibi davrandı. Neyse ki ma-

* Adı Türkçeye Maskeli Süvari olarak geçmiş filmidir (ç.n.)

tematik bulmacaları hakkında hiç konuşmamışlardı yoksa onun numara yaptığını hemen anlardı. Hayatı buna bağlı olsa bile şunlardan birini çözemezdi.

Onun mutfağın kapısında durduğunu fark etmemiş gibi yapınca –yokluğunun onu nasıl delirttiğini anlarsa ölürdü– Reid boğazını temizledi.

Yüzünde bir gülümsemeye başını gazetesinden kaldırdı... ama onun elindeki çantayı ve yüzündeki ifadeyi görünce gülümsemesi sönmüştü.

“Neler oluyor?”

“Butch’tan bir telefon geldi. Scotty geri dönmüş, o yüzden benim Diaz maçından önce kampa dönüp hazırlığımı bitirmemi istiyor.”

“Ah.” Başka biri kadar iyi bir iş çıkaramadığı imasının gururunda yarattığı hafif kırıklığın acısını göz ardı ederek, duruma mantıklı bakmaya çalıştı. “Bu iyi. Normal rutinine ve antrenörlerine dönmen önemli.”

“Bunun senin yeteneklerinle bir ilgisi yok Lu. Sen mükemmel bir fizik tedavi uzmanısın. Omzumda çoktan mucizeler yarattın bile. Başka biriyle bu kadar kısa sürede bu kadar başarılı olamazdım, ciddiyim.”

“Teşekkür ederim.” *Gurur: Onarıldı.* Ona sıcak bir gülümseme sundu. “Anlıyorum, gerçekten. Ve izin günlerim hâlâ bitmediğine göre nihayet Vegas’ı görebilirim!”

“Bunun çok iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Seninle buradaki gibi birlikte geçirecek vaktim olmayacak. Orada durum tamamen farklı. Seni gezdiremem. Bütün gün, her gün

benim evimde tıklılı kalacaksın.”

Yolunda olmayan bir şeyler vardı. Gerçekten onu eğlendirecek vakti olmayacağı için üzüleceğinden mi korkuyordu? “Önemli değil. Gündüzleri kendi başıma da etrafı dolaşabiliirim.”

Eliyle saçını taradı ve öne, yüzüne doğru çekti. “Akşamları senin vakit geçirebilmek için çok yorgun olacağım Lucie. Beni sanki hiç göremiyor gibi olacaksın.”

Hayır. Hayır, hayır, hayır. Tahmin ettiği şeyi yapıyor *olamazdı*. Lucie ayağa kalktı, kollarını göğsünde birleştirdi ve gözlerini onu uyarırcasına kıstı. “Burada gerçekten neler oluyor Reid? Benim evde kalmam için çok fazla uğraşıyorsun. Ve eklemeliyim ki çok saçma bahaneler uyduruyorsun.”

“Bak, lütfen bunu daha da zorlaştırma. Benim için önemli olduğunu biliyorsun, ama bu...” Eliyle birkaç kez ona ve kendine işaret etti. “Sadece geçiciydi, unuttun mu?”

“Unutmak mı? Hayır Reid hatırlıyorum. Bütün bunların değiştiği dün geceyi de *hatırlıyorum*. Gerçekten orada dikilip bunu inkâr etmeyeceksin, değil mi?”

Birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemedi, yoksa saniyeler mi geçmişti? Bir saat bile geçmiş olabilirdi, bilmiyordu. Çenesinde kasların atması dışında hiçbir şey hareket etmiyordu. Demek ki sinirliydi. Çok önemliydi sanki. Lucie sinirden patlamak üzereydi.

Sonunda bir samuray kılıcı gibi keskin sözlerle sessizliği böldü. “Dün gece harikaydı. Bütün diğer geceler gibi. Ama anlaşmamız burada bitti. Mann’ın seni fark edip, sana

ilgi duymasını istemiştin ve bu da gerçekleşti. Ben üzerime düşeni yaptım. Sen de omzumu şampiyonluk maçına çıkabilmem için zamanında iyileştirerek üzerine düşeni yaptın. Her şey halloldu.”

“Hayır, her şey *hallolmadı!* Lanet olası bir korkak gibi kaçırıyorsun, olan *bu*. Sözde anlaşılmamızın saçma sapan şartlarını bahane etme.” Damarlarında dolaşan adrenalin başının hafifçe dönmesine sebep oldu ve ahşap sandalyenin kenarını tutup devam etti: “Aramızdakiler değişti Reid. Bunu sen de biliyorsun, ben de.”

“Aramızda olanların doktor-hasta ilişkisinden daha kişisel olduğunu kabul ediyorum ama olmaması imkânsızdı. Önemsemediğin biriyle seks yapmak kişiseldir. Ama bu uzun süreli bir ilişkinin temelini atmak için yeterli değil, bunu sen de biliyorsun.”

Sesleri yükseliyordu ve Lucie’nin zihninin derinliklerinden biraz daha yükselirse Bayan Egan’ın gelip kapısını çalacağı geçiyordu. Ya da daha kötüsü abisini arayacağı. Ama bunu önemsemedi.

“Peki ya *aşk*, seni koca aptal? Bu yeterli değil mi? Çünkü âşığıım. Sana tam anlamıyla delice âşığıım!”

Dünya sessizliğe büründü. İkisi birbirlerine bakarken duvardaki saat bile ses çıkarmaya cesaret edemiyordu. Belki de zaman durmuştu. Belki de bu, bir meleğin aniden belirerek ona yüce bir tavsiye ya da hayatında hiç olmadığı kadar savunmasız olmasına sebep olan kelimeleri geri almak için zamanı birkaç dakika geri döndürme şansı verdiği andı.

Reid'in gözleri garip bir şekilde soğuk, Lucie'nin hake-
min maçın başladığını ilan etmesinden önce rakibine baktı-
ğını hayal ettiği kadar soğuktu. Onları daha önce hiç böyle
görmemişti ve onu öldürüyorlardı. Sonra Reid konuşmaya
başladı ve Lucie yanıldığını anladı...

"Eski kocana da âşık olmuştun Luce. Bak eline ne
geçti."

... onu öldüren gözleri olmamıştı. Kelimeleriydi.

"Defol git," demeyi başardı boğazındaki yumruya rağ-
men. Ilık gözyaşlarını kıyıda tutmak için göz kırptı. "Seni
bir daha görmek istemiyorum."

Özür dilememişti. Tereddüt etmemişti. Topuklarının
üzerinde arkasını dönmüştü ve altı adım sonra hayatından ta-
mamen çıkmıştı. Sonsuza dek.

www.webcanavari.net / Orppersephone

On Sekizinci Bölüm

Yıllar değil, haftalar geçti. Reid'in Lucie'nin dairesini terk etmesinden beri sadece birkaç hafta geçtiğini kendine hatırlatması gerekiyordu. Bazen geceleri geniş yatağında tek başına yatarken –yatağı, Lucie'nin küçük yatağında kendisine sarılmasını bu kadar sevdiği için gözüne daha da boş görünüyordu– tüm olanların rüya olup olmadığını merak ediyordu.

Ama sonra birlikte geçirdikleri son geceyi hatırlıyordu. Daha önce hiçbir kadınla sevişmediği gibi yavaş ve yumuşak sevişirken onun kendine karşılık verişini hatırlıyordu. Bundan sonra da hiçbir kadınla öyle sevişmeyecekti.

Birlikte geçirdikleri ay son derece gerçkti... ve onsuz hayatı artık çok boştu.

Vegas'a gider gitmez her zamanki rutinine geri dönmüş, her zamanki antrenmanının yanında Scotty'yle de fizik tedavi seanslarına başlamıştı. Adamın mükemmel bir doktor olmasına ve omzunun büyük maçtan önce olabileceği kadar iyi olmasına rağmen, Scotty'nin yaptığı her şeyi Lucie'nin

teknikleriyle karşılaştırmamak için çenesini tam anlamıyla kapatması gerekmişti.

Sürekli onu düşünüyordu ve kendini koca ağzını her açtığı anda ondan bahsederken buluyordu. Durum, kelimelerini kullanmadan derdini homurtularla anlatmasının daha güvenli olduğu bir hal almıştı. Bu mağara adamlarında işe yaramıştı, onda neden yaramasındı?

Maçtan önceki gündü. Fiziksel olarak zirvedeydi. Vücudu harika durumdaydı, omzu düzelmişti ve o gün daha erken saatte kaydettirdiği kilosu da idealdi.

Fakat zihinsel olarak kendini daha önce hiç bu kadar sefil hissetmemişti. Normalde maç yaklaştığında, aklından geçen tek şey, rakibini alt ettiği görüntüler olurdu. Ama şu an tek aklından geçen, onun kalbini bilerek göğsünden koparttığında Lucie'nin suratındaki sert ifadeydi.

Reid hırladı, asabiyeti savaşa hazır bir Spartalı gibi bağırana dek hızla saf hiddete dönüşüyordu. Ayağının yanındaki ilaç şişesini alarak, salonun öbür tarafına, birkaç takım arkadaşının hayali hedefinin yanında durduğu duvara fırlattı.

“Hey!” dedi Brian yaslandığı duvardan kalkarak. “Senin derdin ne Andrews?”

Yapması gereken özür dilemek ve siniri geçene kadar tur atmaktı. Ama şu an “yapılması gereken” ölçeri onarılmaz derecede bozulmuştu. “Belki de derdim sensindir Harty,” dedi adamın yüzünün dibinde durarak.

“Belki de testislerin maviye dönene kadar bahsettiğin şu kızın peşinden gitmek için fazla korkak olduğundan bu kadar sinirlisindir.”

Reid'in vücudu kontrolü ele alırken, zihni bekleme moduna geçti. Hatırladığı son şey, etrafı kırmızı gördüğü ve arkadaşının kalçalarına atılarak, onu, kulaklarına pompalanan kana uygun güçlü bir gürlemeyle minderin üzerine attığıydı. Sonra her yerinden tutan kolların onu Brian'ın üzerinden almaya çalıştığını ve her kafadan çıkan ses yüzünden söylenenlerden hiçbir şey anlamadığını fark etti.

"Bu kadar yeter! Ayrılın ve içinizdeki zehri atmak için size birkaç saat daha kardiyo yaptırmadan önce duşa girin."

Butch. Nihayet mantıklı biri. Reid onu tutan son birkaç eli de silkeleyerek eşyalarını almaya gitti.

"Andrews! Ofisime gel, derhal."

Reid topuklarının üzerinde döndü ve koçuna baktı. "Fırça atmana ihtiyacım yok. Biraz sakinleşmeliyim. Anladım, mesajı aldım. Eve gidiyorum."

"Hey! Senin hangi lanet mesajı aldığım umurumda değil. Derhal kışını kaldır ve ofisime gel."

Ellerini sıkıp çenesini gıcırdatarak, Reid koçu ofisine kadar takip edip misafir sandalyelerinden birine oturdu, eğilerek kollarını dizlerine yasladı.

"İçini kemiren ne evlat?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi Reid kollarını göğsünde birleştirirken. Yaşlı adamın tek yaptığı ona bakmak olunca, koluyla salona doğru işaret etti. "Maçıma odaklanmaya çalışıyorum ama saçmalıklarıyla canımı sıkıyorlar. Bunu yapmamaları gerektiğini biliyor olmalılar Koç."

“Neler olduğunu gördüm. İlaç şişesini neredeyse Harty’nin kafasına çarpıyordun.”

Reid başını çevirdi, yaşlı adamın gök mavisi gözlerine bakamıyordu. Bir sersem gibi davrandığını biliyordu –ve Brian’dan daha sonra özür dileyecekti– ama ne diyeceğini bilmiyordu.

“Reid.” Butch’un kullandığı ses tonu Reid ona istediğini verene kadar bütün gün orada bekleyeceğini anlatıyordu. Pes etmiş bir iç çekişle dikkatini tekrar koçuna verdi. “Reno’dan döndüğünde fiziksel kondisyonundan etkilenmiştim. Her zamanki rutinin olmadan kendini bırakıp yumuşayacağını düşünmüştüm ama iyi çalıştın ve bize bir at kadar sağlıklı ve bir öküz kadar kuvvetli döndün.

“Ama zihinsel olarak...” Butch başını salladı. “Zihinsel olarak birkaç tahtan eksik geldin ve bunun beraber olduğun şu fizik tedavi uzmanı kadınla ilgisi var. Haksız mıyım?”

Reid ne cevap vereceğini ya da nereden başlayacağını bilemiyordu. O yüzden başlamadı.

“Pekala, tamam. Sana ne düşündüğümü söyleyeceğim,” dedi Butch ellerini göğsünde kıvrıp geri yaslanarak. “Şu Miller denen kıza âşık oldun ama onun için yeterince iyi olmadığına karar verdin ve ona nasıl hissettiğini söylemek yerine buraya dönmeden hemen önce işleri berbat edecek bir şey söyledin ya da yaptın. Ne kadar yaklaştım?”

Reid ayağa kalkarak, hâlâ bantla sarılı ellerini yüzünde gezdirdi ve boynunun arkasında kenetledi. “Tam isabet.”

“Ben de öyle tahmin etmiştim, ”dedi Butch sandalyesinden kalkarak. “Peki planın nedir?”

Reid kollarını iki yana sarkıttı ve gözlerini kısarak koçabaktı. “Bir planım olduğunu da nerden çıkardın?”

“Hiçbir zaman bir dövüşte ya da bir sorun karşısında plansız hareket etmezsin.” Butch kalçasıyla masaya yaslandı ve sigaranın yerine koyduğu naneli şekerlerden bir tane ağzına attı. “Ama eğer davranış şeklin bir göstergeyse, planın berbat.”

“Bu da ne demek oluyor?”

“Söylediğim gibi. Planlarına inancın varsa, her gün olduğun gibi davranırsın. Maç için planımız sağlam. Ama hâlâ berbat vaziyettesin. Binaenaleyh...”

Reid tek kaşını kaldırdı. Gerçekten de ‘binaenaleyh’ mi dedin?”

“Evet dedim çok bilmiş, binaenaleyh, planın berbat.”

Reid adamın kurduğu mantığa karşı, ona itiraz edemişti. Haklıydı. İyi bir planı olduğunda Reid’in cesaretini hiçbir şey kıramazdı. Ne rakibinin medya aracılığıyla onu kışkırtması ne de maçtan sonra halledebileceği bir sakatlık, hiçbir şey.

“Planım berbat çünkü bir planım yok. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, birlikte mutlu olmamızı sağlayacak bir çözüm bulamıyorum.”

Butch kafasından her ne geçiyorsa onu düşünürken çenesini sıvazladı. “Evet. Bunun seni nasıl üzebileceğini görebiliyorum.”

Reid ofisin içindeki pencereye yürüdü ve kendini bildi

bileli hayatının bir parçası olan şeylere baktı. Eşleşme için bir minder, yerdeki matlar, içi doldurulmuş bir kaç büst, kum torbaları, ağırlıklar ve kardiyo aletleri. Göğsünün ortasına yerleşen umursamazlık hissi onu bir ağırlık gibi eziyordu. Bunu son zamanlarda salona girdiğinde çok sık fark eder olmuştu. Tanıdık kokular ve sesler bile onda her zamanki heyecanı yaratmıyordu.

Omuzlarını silkti, gerginlikten oluşan düğümleri hissedebiliyordu. “Durum bundan ibaret Butch. Lucie bu hayata uygun değil. Onu bu hayatın içine çekersem sonunda beni terk eder. Benden daha iyi birini hak ediyor. Bir dövüşçüden daha iyi birini.”

“Ah, Tanrım.” Butch daha önce oturduğu sandalyeye döndü ve Reid’de de ilk oturduğu sandalyeyi işaret etti. “Otur.” İtiraz etmek için fazla yorgun olduğundan, Reid söyleneni yaptı. “Şimdi beni dinlemeni ve iyice dinlemeni istiyorum. Bunu zaten bildiğine eminim ama hiç açıkça dile getirmemiştim, o yüzden şimdi söylüyorum: Biliyorsun Martha ve benim hiç çocuğumuz olmadı. Onun öğretmen olmasının, benim de senin gibi genç adamları eğitmemin sebebi de bu.

“Bütün dövüşçülerimi önemserim –önemsemeseydim gidip kendilerine yeni bir koç arıyor olurlardı– ama sen uzun zamandır benimlesin ve benim oğlum gibisin. Benim oğlumun da kendisiyle ilgili bu kadar saçma fikirleri olamaz. Ağzından çıkanlar babanın fikirleri, tamamen öyle ve bunlar da bir ton saçmalık.”

“Butch, ben ortaya çıkmadan önce bir ortopedi cerrahına neredeyse âşıktı. Adam onunla bir randevuya çıktı ve dahası için de istekliydi. Parası var, yakışıklı ve bir ton ortak noktaları var.”

“Yani?”

“Yani baştan kaybetmiş olarak maça çıkıyorum! Kadınların bir erkekte aradıkları göz önüne alındığında Dr. Bokçuvalı elleri bağlı kazanıyor.”

“Kağıt üzerinde. Sadece kağıt üzerinde kazanıyor evlat.” Butch öne doğru eğildi ve gülümsedi. “Sana her zaman bir maçtaki en iyi kozun ne olduğunu söylerim?”

Reid onun sabit bakışlarını yakaladı ve haftalardır içinde bulunduğu uzun karanlığın sonunda hafif bir ışık görmeye başladı. “Kalp. Her dövüşçü, eğer rakibinden daha büyük kalbi varsa, avantaj onda olmasa bile kazanabilir.”

Butch onun omzuna vurdu ve tatmin olmuş bir gülümsemeyle arkaya yaslandı. “Kesinlikle. Ve sende sadece kalbe değil, bahse girerim eğer istersen onun kalbine de sahipsin. Ama bu sana kalmış. Şimdi eve git ve biraz dinlen. Neye karar verirsen ver, yarın yine de dövüşmek zorundasın ve kafanı toparlamazsan ona sağlam darbeler yiyeceksin. Anladın mı?”

“Evet, efendim,” diye cevap verdi Reid gitmek için kalkarken. Ofis kapısını açtığında koçu adını seslendi.

“Ne olursa olsun, ben buradayım. İyi şanslar evlat.”

Bu çok normal bir ifadeydi. Bir insanın hayatında sayısız kere duyacağı bir ifade. Ama Reid bu kelimeleri hayatında ilk kez duyuyordu.

Konuşmaya çalıştı –en azından mırıldanarak teşekkür etse bile kfiydi– ama boğazı tamamen düğümlenmiş, gözleri sulanmaya başlamıştı. Tamamen kendini kaybetmeden başıyla kounu selamladı ve kapıyı arkasından kapattı.

Reid sandalyeye ata biner gibi oturmuş, bileklerini arkaya uzatmıştı ve koç da atletik bantla onun ellerini ve parmaklarını sarıyor, onu Diaz’la olan maçına hazırlıyordu.

Bütün geceyi ve günün büyük bir kısmını Lucie’yle durumu hakkında ne yapacağını düşünerek geçirmişti. İki saat önce de kararını vermişti. Birkaç ay önce aklına bile gelmeyecek bir karar vermişti ama kararından şaşılacak derecede memnundu.

Kapı alındı ve Scotty ne yapacağını anlamak için Reid’e baktı. Bazı dvşler maçtan önce rahatsız edilmekten nefret ederlerdi. Reid hiçbir zaman kulaklarındaki müzikle dünyayı dışarıda bırakmaya çalışan, odada zıplayarak kendini havaya sokan tiplerden olmamıştı. Piste çıkıp, parmaklıklar arkasından kapanana dek sessizce, sabırlı bir şekilde bekler ve kendi içine dönerdi.

Reid, Scotty’ye baş salladı ve o da kapıdaki kişiye girmesini söyledi.

Reid gelenin onunla odada takılmak isteyen takım arkadaşlarından biri olduğunu düşünerek başını kaldırmadı. Ama gelen adamın sesini duyar duymaz, Reid yukarı baktı ve babasını kapıda dururken gördü. Ekoseli kasketini sıkarak suyunu çıkartıyordu.

“Selam,” dedi Stan boğazını temizlemeden önce. “Seni rahatsız etmek istemiyorum ama sadece burada olduğumu bilmen için geldim, o yüzden...”

Scotty bandı yırtarak ucunu birkaç sert vuruşla sağlamlaştırdı. “Hazırsın, Andrews. Yarım saat kadar vaktin var.” Reid’in babasına bakarak ekledi: “Takımına seni salonda beklemelerini söyleyeceğim.”

“Teşekkürler Scotty.” Ayağa kalkıp daha önce hiçbir profesyonel maçına gelmemiş olan adamla konuşmak için kapının kapanmasını bekledi.

“Neden buradasın Baba?”

“Bak, eğer gitmemi istersen...”

“Öyle demedim. Sadece bilmek istiyorum... neden şimdi?”

Stan’in savunmacı tavrı vücudundan adeta akıp gitmiş, omuzları hafifçe öne düşmüş, bakışları elinde acı verici bir şekilde can çekişen şapkaya kaymıştı. Birkaç saniye sonra, yaşlı adam iç çekti, eliyle başının arkasını ovdu ve Reid’in bakışlarına karşılık verdi.

“Annen gittiğinde, kalbimi göğsümden söküp yanında götürmüş gibi hissettim. Bir daha hiçbir zaman birini sevmemeye karar verdim. Ve sanırım bu seni de kapsıyordu.” Ayaklarını sürüyerek odadaki kanepelerden birine yürüdü ve oturdu. “Ona o kadar kızgındım ki ve sana bakmak da sanki...”

Sanki kendi kendine lafını bitirmemesini söyler gibi başını iki yana salladı ama ne söyleyeceği gayet belliydi. “Sa-

nırım sana yeterince sert davranırsam, beni haklı çıkaracak ve vazgeçecektin... tıpkı onun bizden vazgeçtiği gibi.”

Reid daha önce oturduğu sandalyeye tekrar ters oturdu, destek almazsa şoktan bayılacağından korkuyordu. Babasıyla bu konuşmayı yapacağını ömrü boyunca hiç aklına getirmemişti. Onun davranışlarının sebebinden her zaman şüphelense de bunu doğrudan onun ağzından duymak neredeyse gerçekdişydı.

Babasının tıknaz vücuduna güç gelmişti ve çenesi kassılmış, gözleri Reid’e kitlenmiş bir şekilde dururken pişmanlığı gözle görülüyordu. “Ama ben ne yapmış olursam olayım, sen asla vazgeçmedin. Ve bundan dolayı sana çok saygı duyuyorum.”

Reid gözlerinin arkasındaki yanmayı kabullenmemekte direniyordu ama bugüne kadar babasına olan hislerinin üzerindeki buz tabakasının ne zaman çatlayacağını tahmin etmek imkânsızdı. “Sanırım o konuda babama çekmişim.”

Babası yutkundu ve bir anlığına gözlerini kaplamış olan nem kaybolana kadar birkaç kez gözlerini kırptırdı. Ayağa kalktı ve artık kırışmış olan şapkasını başına taktı. “Belki bir dahaki sefer şehre geldiğinde bir bira falan içeriz.”

Babasıyla dışarıda sosyalleşmek mi? Bunun düşüncesi bile sersemleticiydi. Hemen cevap alamayınca babası kapıya doğru yol aldı ve “Ya da içmeyiz, her neyse. Sadece bir fikirdi...”

Reid hızla sandalyesinden fırladı. “Bu hoşuma gider.”

Stan kapıda durdu ve neredeyse rahatlamayı çağrıştıran

bir tavırla baktı ama sonra Reid'e doğru katı bir şekilde başını salladı. "Bu gece iyi şanslar."

"Teşekkürler baba."

Reid babası çıktığından beri ne kadar zamandır tek başına odada dikildiğinden emin değildi ama bir süre geçmiş olmalıydı çünkü takım arkadaşlarının içeri girip ona eldivenlerini takıp gitme vaktinin geldiğini söylemeleri gerekmişti.

Rüyalarla dolu bir çeşit alacakaranlık kuşağına girdiğini düşünerek, arkadaşlarından birine döndü ve "Bana yumruk at," dedi. Karşılığında tek aldığı kalkan bir kaş olunca, iki eliyle karnına vurdu ve "Haydi!" dedi.

Adam omuz silkti ve karnına sağ eliyle sağlam bir yumruk attı. Buna hazırlanmıştı ama Adam'ın balyoz gibi bir yumruğu vardı o yüzden Reid'in ciğerlerindeki hava boşalmıştı. *Hayır. Kesinlikle rüya görmüyorum.* Karnını ovuşturarak "Teşekkür ederim, sanırım," diye homurdandı.

"Ne zaman istersen dostum. Bunu yapmaya hazır mısın?"

Reid başını salladı ve kendisine uzatılan kırmızı eldivenleri kabul etti. Kalabalığın haykırıışları arasında uzun koridordan arenaya çıkarken Reid, bu geceki maçı çoktan kazanmış gibi hissediyordu. babası ona bir çeşit zeytin dalı uzatmıştı ve onunla gurur duyduğunu söylemişti. Bu kesinlikle inanılmazdı.

Şimdi tek yapması gereken Diaz'la olan maçı atlatmak ve gidip Lucie'yle konuşmaktı. Kulağa gayet basit geliyordu ama ikisi de kendi kulvarlarında hayatının maçı sayılırlardı.

Birinciye kaybetmeye dayanabilirdi. Diğerini kaybederse tamamen paramparça olacak ve öyle kalacaktı.

Ama babasının da dediği gibi Reid hiçbir zaman pes eden biri olmamıştı ve kazançları kayıplarını her zaman gölgede bırakmıştı. O yüzden her zaman yaptığını yapacaktı. Hayatı buna bağlıymış gibi dövülecekti. Çünkü bu sefer gerçekten öyle olabilirdi.

www.webcanavari.net / Orppersephone

On Dokuzuncu Bölüm

Balo salonu ağustosun ortasında yıldızlarla aydınlanan bir kış gecesini anımsatıyordu. Komitedekiler kesinlikle kendilerini aşmışlardı. Binlerce küçük ışık, tavana zarif bir şekilde asılmış metrelerce beyaz tülün arasından göz kırıyor, ağ gibi sarılmış ışıklardan boş kalan yerlerde de beyaz kâğıt fenerler asılı duruyordu.

Masalar, beyaz ketenle örtülmüş, üzerlerine kaliteli Çin porselenleri yerleştirilmiş, tamamen beyaz ketenle kaplanmış sandalyelerle tamamlanmıştı. Salona yerleştirilmiş masaların ortasındaki çiçek düzenlemeleri bile, çiçeklerinin hemen birkaç santim altından kesilmiş ve içini tamamen doldurana kadar kısa beyaz sürahilere yerleştirilmiş beyaz güllerden oluşuyordu. Yeşillığe gerek yoktu.

Salona renk veren, davetlilerin elbiseleriydi. Beyaz fonda dolaşırken her renkten değerli taş gibi parıldıyorlardı. Tek istisna siyah smokinlerinin içindeki erkeklerdi. Lucie onların bir araya toplanıp sürü halinde gezmelerini izledi ve

Antarktika'da buzun üzerinde kayan penguenlere benzediklerini fark ettiğinde neredeyse içkisi burnundan püskürecekti.

"İyi misin?" diye sordu Vanessa hafifçe Lucie'nin sırtına vururken. "Sana beyaz bir elbise giyerken kırmızı *punç*-tan içmemeni söylemiştim. Bu çok riskli. Soda ya da su içiyor olmalısın."

Lucie *punç* 'i önündeki masaya bıraktı ve üzerindeki parlak saten elbiseye iç çekerek baktı. Seneye mobilyaların bir parçası gibi görünmemek için dekorasyon komitesinden birileriyle arkadaş olması gerekiyordu. Neyse ki geçen hafta sonu plajda biraz bronzlaşmıştı da *straplez* elbisesinin üst kısmında görünmez değildi. Yine de etrafındaki kar beyazlığında, diğerleri parıldarken kendini fark edilmez hissediyordu.

Bu da zaten hayatının anlatan bir metafor değil miydi?

Lucie, Reid'in gelmesini umarak bir ay önceden iki bilet almış olduğundan, onu kırmayarak yanında gelen en yakın arkadaşına baktı. Vanessa tabii ki çılgın kırmızı-altın rengi, Fransız stili yapılmış saçları ve gözlerinin tam tonuna uygun zümrüt yeşili elbisesiyle parlıyordu. Hiç çaba sarf etmeden salondaki her erkeğin ilgisini üzerine çekiyordu. Lucie'yi tamamlayan erkeğin bile.

"Benim biletimi kullanıp iş yerindeki adamlardan biriyle neden gelemediğini tekrar hatırlatır mısın?" diye sordu Lucie karamsar bir şekilde.

"Ah. Bu, canım, senin insanlara hayır deme konusunda doğuştan gelen bir beceriksizliğin olmasından ve bir et par-

çası gibi açık artırmaya konulmayı kabul etmenden kaynaklanıyor,” dedi biraz fazla neşeli bir şekilde.

“Ah evet. O yüzden.”

Bir Doktorla Buluşun açık artırmasından bahsetmesi, Lucie’nin midesinin Olimpiyatlar’da altın madalya kazanmışçasına akrobasi yapmasına sebep olmuştu. Açık artırma –balonun davetlileri, hastane personeliyle randevuya çıkmak için para vereceklerdi– her zaman bütün organizasyondaki en yüksek bağışı toplayan olaydı. Lucie daha önce açık artırmada yer alması için davet edilmemişti ve bunu istemişti de. Ne yazık ki kadın doktorlardan biri olaydan bir hafta önce hastalanmış, Sand –Bayan Noel Baba’nın tüm fiziksel özelliklerini toplayan başhemşire– de Lucie’ye onun yerini alması için yalvarmıştı.

Mikrofonun açılma ve üzerine birkaç kez vurulma sesi, salonun bu olay için bir sahne kurulmuş ön tarafındaki hoparlörlerde yankılanmıştı. “Herkes beni dinleyebilir mi?”

İti an çomağı hazırla.

Soluk mavi elbisesinin içindeki Sandy şen şakrak bir şekilde elinde müzayede programıyla sahnenin ortasında duruyordu.

“Ah Tanrım,” diye mırıldandı Lucie bir eli karnının üzerinde.

“Haydi,” dedi Vanessa elinden tutarak, gidip Kyle ve Eric’i bulalım, bara yerleşelim ve senin numaran gelene kadar seni sarhoş edelim.”

“Numaram mı?” diye tekrar etti Lucie. “Ah, sıra bana

gelene kadar demek istiyorsun.”

“Tabii ki,” dedi Vanessa kıkırdayarak.

“Aslında söylediğin şey, şu an hislerime çok uygun bir tanımlama. Bana yol göster, bilge kişi.”

Sonraki yarım saat Vanessa ve çocuklar, Lucie’yle birlikte dikilerek kadınların ve erkeklerin teker teker sahneye çağırılmasını, televizyondaki evlilik programlarının ucuz bir kopyasındaymış gibi, hobileri ve ilgi alanlarını içeren kısa bir özgeçmişleri okunurken orada dikilmelerini seyrettiler.

Lucie bütün gece Stephen’dan uzak durmayı başarmıştı. Reid onun kalbini kırıp, birbirleriyle uyumlu olmayan çiftlerin lanetlenmeye mahkûm oldukları teorisini daha da sağlamlaştırdıktan sonra, Stephen’la bir kez daha dışarı çıkmıştı. Bunu yakışıklı cerrahı sevdiğine inanmaktan çok hıncını almak için yapmıştı ama yine de olaylar gelişirse onunla hayatta ve evlilikte bir çift olmaktan mutluluk duyabileceğini kanıtlamak için onun iyi özelliklerini kendine hatırlatmaya çalışmıştı.

Ama gecenin sonunda, tek yapabildiği; yaptığı veya söylediği en ufak şeyi Reid’le karşılaştırmak olmuştu. Ve beklediği gibi Stephen ne yazık ki her konuda yetersiz kalıyordu. Gecenin sonunda onu öpmesine bile izin vermiş, aralarındaki ufak bir kıvılcımın yetersiz kaldığı diğer konuları telafi etmesini ummuştu. Ama bunun tek kanıtladığı, Stephen Mann’ı öpmenin, bir suni teneffüs mankenine dudaklarını dayamak kadar heyecanlı olduğuydu ki bu da ona sertifikasının süresinin dolmak üzere olduğunu hatırlatmıştı. En azın-

dan tamamen kayıp sayılmazdı.

Cam çok yanmasına rağmen Lucie, Reid'e âşık olduğu için pişmanlık duyamıyordu. Birlikte geçirdikleri birkaç hafta hayatının en güzel zamanları olmuştu. Ona kendi hakkında ve hayatı kenardan seyretmektense içinde yaşamak hakkında birçok şey öğretmişti. Kendine daha güvenli, vücuduyla ilgili daha rahattı ve bunların hepsini ona borçluydu.

Bir hafta boyunca sayısız Cherry Garcia* dondurma kâsesine ağladıktan –ve Nessie ile çocukların evini basmasından– sonra silkelenip kendine gelmiş ve başı dik bir şekilde geleceğe bakmaya başlamıştı.

En büyük sorunuysa Stephen'la tamamen rolleri değişmiş olmalarıydı. Son randevularından sonra, ona bunun yürümeyeceğini söylemişti. Stephen hayatlarının nasıl olabileceğiyle ilgili büyük fikirlerini sıralamış ve ondan bir randevu daha istemişti. Hastane balosuna. Başından beri Lucie'nin istediği şey buydu...

Ve şimdi balodaydı, yalnız başına... Ve tek istediği, kendi dairesinde, onun için yanlış insan olduğundan kesinlikle emin olduğu kişiyle sarmaş dolaş yatmaktı.

Evet, diye düşündü içkisinin sonunu kafasına dikerken. Hayatım şu an ironinin tam tanımı.

“En son olarak da sırada, Stacy hastalanınca yerine geçen harika bir hanımefendi var, Bayan Lucinda Miller. Sahneye çık tatlım.”

Kalabalık son kurbanları sahneye çıkarken tezahürat yaptı. Lucie bakışlarıyla Eric ve Kyle'ı delip geçerek ihtiyatlı

* Bir dondurma markasının kirazlı çeşidi. (ç.n.)

bir şekilde ikisinin de göğüslerine vurdu. Yüzüne yerleştirdiği sahte bir gülümsemeyle, “İkinizden biri en yüksek teklifi vermezse, gecenin sonunda ikinizin de hadım edildiğinden şahsen emin olacağım,” dedi.

“Evet, efendim,” diye birlikte cevap verdiler, bardaklarını havaya kaldırıp gülümseyerek.

Sahneye çıkarken zihninde kendi kendine eğleniyordu. Onu ciddiye almıyorlardı ama dediğini yapsalar iyi olurdu. Onu başka birinin kazanmadığından emin olacaklarına söz vermişlerdi. Bu şekilde, o üzerine düşeni yapmış, hastane para kazanmış ve tuhaf, sinirli ya da başka tür bir adamla dışarı çıkmak zorunda kalmamış olacaktı.

Birkaç dakika sonra, Lucie yazdığını bile hatırlamadığı özgeçmişini okurken Sandy’nin yanında dikiliyordu. Ve sonra başladı.

“Pekâlâ,” dedi Sandy mikrofona. “Açık artırmaya beş yüz dolardan başlayalım.”

“Beş yüz,” dedi Kyle barın oradan.

Sandy o tarafa doğru işaret etti. “Harika! Yedi yüz elli alabilir miyiz? Yedi yüz elli?”

Lucie gözünün sağ köşesinden bir adamın el kaldırdığını gördü. “Yedi yüz elli.”

Stephen. “Ah kahretsin.” Lucie donup kalmış, eliyle ağzının üzerine çarpmamak için kendini zor tutmuştu. Bunu yüksek sesle söylediğine inanamıyordu! Lanet olasıca alkol böyle şık bir ortamda onun bar ağzını ortaya çıkarmıştı. Harika.

Sandy mikrofonu onun ağzında uzaklaştırarak fısıldadı, “Üzgünüm tatlım, bir şey mi söyledin?”

“Ne kadar şanslıyım, dedim.” Lucie utangaç olduğunu umduğu bir gülümseme takındı. “Hiç kimse artırmayacak diye korkuyordum.”

“Saçmalama şekerim, güzel genç bir kadınsın.” Sonra müzayedeci rolüne geri dönerek fiyatı bin dolara çıkardı.

Sonraki birkaç dakika Lucie, Stephen’ın dipsiz çek defteri sayesinde fiyatının gittikçe yükselişini heyecanlı bir şekilde izledi. Lucie çocuklara bütçelerinden fazla para teklif ederlerse üzerini ödeyeceğini söylemişti ama en çılgın rüyalarında bile Stephen’ın bu kadar ileri gideceğini tahmin edemezdi.

Teklif yirmi bin dolara çıkmıştı ve Stephen’ındı. Lucie, Sandy ondan beş yüz dolar daha isterken Kyle’a baktı ve kafasını iki yana salladı. Adamla bir randevuya daha çıkmak dünyanın sonu değildi. Kesinlikle kendini ve arkadaşlarını fakirleştirmeye değmezdi.

Ama kendine karşı tamamen dürüst davranması gerekirse bu, üçüncü kez anlamsız bir randevuya çıkmaktan ziyade, randevunun Reid’le hiçbir zaman yaşayamayacağı şeyleri ona hatırlatmasındandı.

Sandy yanında gittikçe neşeleniyordu, “Pekâlâ o zaman, yirmi bin satıyorum... satıyorum...”

“Yüz bin dolar,” diye bağırdı salonun arkasından derin bir ses. Lucie’nin kendi sesiymişçesine hemen tanıdığı bir ses.

Salonu iç çekişler ile fısıltılar doldurdu ve kalabalık neredeyse aynı anda sandalyelerinde arkalarını döndü. Reid masaların tam ortasında duruncaya dek ilerledi. Bütün gözler üzerindeydi ama onun gözleri sadece Lucie'ye bakmaktan bir saniye bile vazgeçmiyordu.

Lucie bilinçaltında, gözlerini kocaman açmış, farlara baskarken donup kalmış bir geyik gibi baktığını biliyordu ama hayatında daha önce bu kadar seksi birini hiç görmemişti. Reid insanların arasında bir dev gibi dikiliyordu. Smokini geniş vücudunu mükemmel bir biçimde sarıyordu –şüphesiz kasti olarak bu şekilde dikilmişti–; çoğu erkeğinki gibi kiralık değildi.

Mükemmelliğin vücut bulmuş haliydi. Lucie onu etrafındaki ortalama erkek denizinde daha da yukarılara çıkaran kötü çocuk görünüşünü kana kana içti. Bronzlaşmış teni ve tribal dövmesinin sivri uçları boğazına dolanarak tamamen beyaz gömleğinden ayrılıyordu. Gömleğinin yakası açılmış, papyonu boğazının etrafına gevşek bir biçimde dolanmıştı, sanki çok acelesi varmış da tam olarak hazırlanamamış gibiydi.

Saçı onun sevdiği şekilde hafifçe yukarı dikilerek taranmıştı ve sakalının hafif uzunluğu Lucie'nin hassas yerlerinde yarattığı kızarıklığı özlemesini sağlamıştı. Alt dudağında iyileşmekte olan bir kesik vardı ve kıpkırmızı bir yara elmacık kemiklerinden birini belirginleştiriyor, görünüşüne vahşi bir hava katıyordu.

Ama Lucie'nin karnındaki kelebekleri uyandırarak, tut-

kusunun ateşiyle dizlerinin titremesine asıl sebep olan, ruhunun derinliklerine işleyen ela gözlerindeki bakıştı.

Sandy boğazını temizledi ve cırtlak bir sesle “Affedersiniz, duyamadım,” dedi.

“Sahnedeki nefes kesici güzellikteki kadınla bir randevu için yüz bin dolar teklif ediyorum.” Sonra bakışlarıyla göz dağı vermek için Stephen’a döndü. “Tabii biri teklifi artırmazsa, ki o durumda ben de teklifimi artırırım.”

Lucie, Stephen’ın vereceği tepkiyi beklerken dudaklarını ısırdı. Stephen birkaç saniye Reid’le bakıştıktan sonra başını iki yana salladı. Lucie tuttuğu ciğerlerini yakan nefesi verdi ve Sandy, Reid’i en yüksek teklifi veren kişi olarak ilan etti. Ya öyleydi ya da kadın az önce Disneyland’e bir seyahat kazandığını öğrenmişti. Nefes almadan, tiz bir sesle heyecanlı bir şekilde konuşmasına bakınca hangisinin doğru olduğunu söylemek zordu.

Sandy’nin heyecanının sebebi ne olursa olsun, Lucie onunla ilgilenmiyordu. Gözleri, müzik grubu gecenin ilk şarkısını çalarken sahneye doğru yürüyen, şeytani derecede yakışıklı adama takılıp kalmıştı.

Merdivenlerin en altına vardığında, elini uzattı. Vücudu sanki beyninden hiçbir cesaret almadan hareket ediyor, elini uzatmak gibi basit bir hareket bile onu savaşamayacağı bir yerçekimiyle etkiliyordu.

Ama Lucie bunu yüzüne içki fırlatıp da bir rezalete neden olmamak için yaptığını düşünmeyi tercih etti, aslında istediği o içkiyi fırlatmaktı. *Öyle değil mi? Tabii ki öyle.*

Eli onunkiyle buluştuğunda, belli belirsiz bir titreme hissi kolundan yukarı yol alarak bütün vücuduna yayıldı. Reid tek kelime etmeden onu, çiftlerin toplanmaya başlamış olduğu dans pistine götürdü. Vücudunu çekerek, sanki bir bütünün iki yarısıymışlar gibi kendininkine yasladı. Geniş elini arkasına dolayarak omurgasının alt tarafına yerleştirdi ve elbisesinin ince kumaşının altındaki tenini ısıttı. Diğer eliyle onun elini uygun dans pozisyonunda, omuzunun hizasında tutuyordu.

Müzikle birlikte sallanırlarken, Lucie kendinde, onu delice öpme ve ayağına basarak balo salonundan ayrılma isteği uyandıran ikiyezli dürtülerine karşı koymaya çalışıyordu.

“İstemediğini iddia ettiğin bir şeyi almak için aşırı derecede fazla para harcadın,” dedi sonunda.

“Biliyorum.”

Lucie onu inceledi, soru sormadan bulmacayı çözmeye çalışıyordu ama her zamanki ipuçları eksikti. Kendini beğenmiş gülümseme yoktu. Sinirle atan çene kası yoktu. Onaylamayan surat asma ya da meydan okuyarak kalkan tek kaş da yoktu. Şimdiye dek ilk kez, Reid Andrews tamamen okunamaz vaziyetteydi.

“Neden?”

“Çünkü telefonlarıma çıkmadın ve zavallı bir şapşalın bir ton para vererek kopardığı randevudan caymayacak kadar onurlu olduğunu biliyorum.”

Gözlerini kaçırarak, “Yani bütün bunlar senin için oyun ve eğlence. Bunu bilmek rahatlatıcı,” dedi.

“Tabii ki hayır, bu bir oyun değil.” parmaklarının ucuyla başını tekrar öne çevirdi. “Seni görmem gerekiyordu. Lanet olsun, seni özledim tatlım.”

Hava. Havaya ihtiyacı vardı.

Topuklarının üzerinde dönerek, dans eden çiftlerin arasında kararsız bir yol çizdi ve geniş bir avlu ve bakımlı bir bahçeye açıldığını bildiğı Fransız kapılara doğru ilerledi. Lucie onu takip edeceğini tahmin ediyordu ama kalabalıktan ve meraklı gözlerden uzaklaştığı sürece bu önemli değildi. İş arkadaşları ve onların davetlileri arasında kendini kaybetmeyi reddediyordu.

Kapıları iterek çiçek kokularından oluşan buketi derin bir şekilde ciğerlerine çekti ve nefes verirken üç kademeli süs havuzunun yanından geçerek bahçenin girişine doğru ilerledi. Duygularına yenik düşmemek için kollarını beline sıkıca sardı.

Gelip arkasında dururken ayakkabılarının altında ezilen çakıl taşlarını duyabiliyordu ama Lucie önündeki suyun akışını izlerken o sessiz kaldı. Nihayet konuştuğunda, derin sesi Lucie’nin vücudunu sararak, kendini kucaklamasına güç kattı ve biraz da olsa onu rahatlattı. “Bu elbise üzerinde muhteşem görünüyor. Sen gözlerimin gördüğü en nefes kesici kadınsın.”

Lucie hiçbir şey söylemedi. İstese de söyleyemezdi. Boğazı sımsıkı düğümlenmişti. Zımparanın çıkardığına benzer hafif bir sürtünme sesi duydu ve onu çenesini ovarken gözlerinin önüne getirdi.

“Kemerimi geri aldım. Diaz’ı yendim.”

“Biliyorum,” dedi yavaşça.

Onun maçlarını izlemeyeceğini kendine kaç kere söylemiş olursa olsun, nükleer savaş dışında hiçbir şeyin bunu yapmasına engel olamayacağını biliyordu. Bacaklarını göğsüne çekmiş bir vaziyette kanepesinde oturup, dişleriyle dudaklarını kemirirken, her acı verici saniyeyi izlemişti. Tabii ki kısa bir maç olması beklenemezdi. Hayır, her üç raundu da izlemiş, Reid’in vücuduna ve başına bir gorili yere serebilecek darbeler aldığını görmüştü. Neyse ki o da en az o kadar iyi vurmuş ve üçüncü rundda suratına muhteşem bir yumruk atarak rakibini yere sermeyi başarmıştı.

Hayatında hiç bu kadar rahatladığını hatırlamıyordu. Ya da bu kadar gururlandığını.

Hayal kurmayı bırak ve bir şey söyle lanet olası. Boğazını temizledi ve mantıklı bir cevap olduğunu düşündüğü şeyi söyledi. “Tebrikler. Tekrar şampiyon oldun... başından beri istediğin gibi.”

“Başından beri değil.” Bir parmağı acı verici bir yavaşlıkla omuzunda ve dirseğinde dolaştı. “Hedeflerim ve hırslarım senin ofisine girdiğim o günden itibaren şaşılacak şekilde değişti.”

Lucie başını iki yana salladı. Kendini bir ay önce ona hiç kimseye yapmadığı kadar açtığında söylediği bu değildi.

“Lucie, dövüşten emekli oldum.”

Geri dönerek ona kocaman gözlerle baktı. “Bunu neden yaptın ki? Maçı kazandın.”

“Kazanıp kaybetmem fark etmiyordu. Kararımı dövüşten önce vermiştim, sonuç ne olursa olsun.”

“Ama,” diye kekeleydi. “Ne yapacaksın?”

“Hayatımla ilgili dövüşmekten başka yapabileceğim şeyler de var. Tekrar buraya taşınıp başka bir şeyler denemeyi düşünüyordum. Belki heykel yapmaya devam ederim, belki de çirkin baklava desenli kıyafetler alıp golfe başlarım. Seninle birlikte olduğum sürece ne yaptığım fark etmez.”

Lucie daha lafını bitirmeden başını iki yana sallamaya başlamıştı. “Hayır. Şimdi böyle söylüyorsun ama bir süre sonra o kaşıntıyı, o ihtiyacı tekrar hissedeceksin ve senin yaşında tekrar ringlere dönmek çok zor olacak. Benim yüzümden bırakamazsın Reid. Üzerime böyle bir baskı yükleyemezsin.”

“Hey, yavaşla tatlım,” dedi onu omuzlarından sıkıca kavrayıp tekrar konuşmaya başlamadan tüm dikkatini ona verdiğinden emin olarak. “Bırakmıyorum, emekli oluyorum. Ve bunu senin için değil, kendim için yapıyorum.”

“Anlamıyorum. Sen dövüşmeyi çok *seversin*.”

Reid ellerini kendininkilerin arasına aldı, parmaklarını onunkilere geçirdi. “Sana bu sporu her zaman seveceğimi ama içinde olmayı her zaman sevmeyeceğimi söylediğimi hatırlıyor musun?”

“Evet. Bunu o gece yemekten sonra söylemiştin.”

“Bu da onunla ilgili. Kalbim artık buna ait değil.”

Reid’in gözleri anladığını görme isteğiyle Lucie’ninkilerde dolaştı ama emin olamadı. “Peki neye ait?”

“Sana ait Lucie. Kalbim seninle.”

Söylediği şeye inanmayı o kadar umutsuzca istiyordu ki ama büyük bir parçası –bir ay önce onu terk ettiğinde yıkılmış olan parçası– kendini geri çekiyor, onu boş umutlara karşı uyarıyordu.

“Ne zamandan beri?” diye kafa tuttu.

“Ne zamandan beri mi kalbim seninle?” Başını salladı. Reid yaklaşarak yüzünü geniş elleriyle çevreledi. “Büyük ihtimalle horladığını duyduğum ilk andan beri.” Burnunun ucuna bir öpücük kondurdu. “Çok büyük ihtimalle o garsonla flört ettiğinden beri.” Gözünün kenarındaki lekeye ılık bir öpücük. “Neredeyse eminim ki kollarımda ilk uyuyakaldığın andan beri.” Diğer yanağına küçük bir öpücük. “Ve kesinlikle eminim ki seviştığımız gecedan beri.” Nihayet dudaklarına yumuşak bir öpücük.

Bir erkeğin bu kadar farklı şeyleri içinde barındırması nasıl mümkün olabiliyordu? Dövüşçü, imaj yenileme uzmanı, kişisel baştan çıkarma uzmanı, sanatçı ve şimdi de şair. Bir kadının, bunun gibi bir kombinasyon karşısında hiç şansı yoktu. Bir erkekte ihtiyaç duyduğunu sandığı hiçbir şey onda yoktu ama istediği her şey ve daha fazlası vardı.

Parmak uçlarında yükselerek, kollarını boynuna doladı ve tüm benliğiyle onu öptü. Güçlü kollar çevresini sardı, onu kendine doğru sıkıca bastırarak, dağılayıcı dudaklarıyla onu damgaladı. Sonunda nefes almak için durduklarında, yakınlarda bir kilisenin çanı hafif bir melodiyle sallanıyordu.

Nefesini düzelterek son bir istekte bulundu. “Söyle Reid.”

Reid sıırttı. “Bana yüksek sesle, her bir hecesini söyleteceksin, değil mi?”

“Şanslısın ki o küçük uçaklardan biriyle gökyüzüne yazmanı istemiyorum.”

Reid kıkırdadı ama çabucak tekrar ciddileşti. Onu hâlâ kendine yakın tutarken, alnını onunkine yasladı ve mümkün olan tüm samimiyeti ela gözlerinde parıldarken konuştu. “Lucie Marie Maris... ben tamamen ve delice sana âşığım. Ve Tanrı şahidim olsun ki –ne kadar uzun sürerse sürsün– bir gün kocan olmaya layık olacağım çünkü sensiz yaşama düşüncesine dayanamıyorum.”

Lucie’nin içine çektiği güzel sözleri ruhunda merhem etkisi yapıp haftalar önce açmış olduğu yarayı kapatırken kilise çanları yavaş hareketlerle çalarak gece yarısını haber veriyordu. Tekrar kendini bir bütün hissediyordu ve yetişkin hayatında ilk defa koşulsuzca seviliyordu.

Gözlerine hücum eden yaşları engellemeye çalışırken çenesi titredi ama bunun faydası yoktu. Yaşlar birer birer yanaklarına damladı, isli gözyaşları elbisesine damlayıp lekelemezlerse şanslı sayılırdı. *Aptal erkekler.*

“Bak ne yaptın şimdi...” Burnunu çekti. En azından sümüklerini önceden dikkatlice yapılmış ama şu anda bir rezilet olan makyajından uzak tutmaya kararlıydı. “Basit bir ‘Seni Seviyorum’ yeterli olurdu.”

Reid dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurmadan önce gülümsedi. “Seni seviyorum.”

“Çok geç kaldın. Rezil bir haldeyim.”

“Bence muhteşem görünüyorsun.”

Lucie burnunu buruşturdu. “Sen objektif olamazsın. İçeri böyle giremem.”

Reid başını bir saniyeliğine yana yatırdı ve sonra ona gülümsedi. “Saat on ikiyi vurmak üzere Külkedisi. Seni muhtemelen güvenli otel odama götürmeliyim. Yani ne olur ne olmaz diye.”

Lucie kısa bir kahkaha attı, elinin tersiyle gözlerinin altındaki siyah halkaları sildi ve kanıt olarak ona gösterdi. “Eminim zaten çoktan eski halime döndüm ama bu elbiseden kurtulup sıcak bir duş almak kulağa muhteşem geliyor.”

Reid’in gözleri yoğunlaşarak koyulaştı ve çenesindeki kas attı. Söyledikleriyle cinsel bir şey ima etmeye çalışmamıştı ama Reid’in tepkisine bakılırsa o öyle algılamıştı.

Elini tutarak, nerdeyse hırladı ve “Sana daha fazla katılamazdım,” dedi.

Bir saniye daha beklemeden döndü, onu bahçeden çıkartarak otelin ön tarafına doğru götürdü.

Adımları o kadar hızlıydı ki elbisesini kaldırıp arkasından koşturmak zorunda kalmıştı. Şaşırtıcı derecede iyi idare ediyordu ki aniden sağ ayakkabısının topuğu bir boşluğa takıldı ve yola onsuz devam etmesine neden oldu. Neyse ki Reid yıldırım hızındaki reflekslerini kullanarak onu Fransız kapıların yakınındaki kaldırım taşlarına yüzüstü kapaklanmadan yakalamıştı.

Lucie kendini durduramayarak eğilip ayakkabısını kurtarmaya çalışırken katıla katıla gülmeye başladı. Birkaç sert

çekişten sonra ayakkabısını kurtarmış... ama topuğunu kurtaramamıştı. Şaşkınlıktan ağzı açık bir şekilde hâlâ taşa sapanmış duran inatçı topuğa bakıyordu. “Lanet olsun, bu harika, değil mi?”

Reid onu kollarına alarak kaldırdı, çıplak ayağına bir bakış attı ve “Artık kesinleşti,” dedi.

Lucie kollarını onun boynuna doladı, kırık ayakkabısı bir elinin parmaklarından aşağı sarkıyordu. “Ne kesinleşti?”

“Sen gerçekten de Külkedisi’sin.”

“Pekâlâ, o halde...” Lucie alt dudağını dişlerinin arasına aldı, gömleğinin açık yakasından görünen yanık tenini takip ederek, kirpiklerinin arasından mahcup bir şekilde tıpkı öğrettiği gibi ona baktı. “... ‘Sonsuza Kadar Mutlu Yaşamaya’ başlayabiliriz.”

Kilise çanlarının sesi yıldızlı gecede kaybolurken, Reid onun bakışına ve kalbini eriten gülümsemesine karşılık olarak; “Emredersiniz Prensesim,” diyerek tam da bu hedef doğru, onu kollarında taşıyarak yol aldı.

www.webcanavari.net / Orppersephone

TEŞEKKÜRLER

Kitabı basılan bir yazar olma yolculuğumda rol oynayan o kadar çok insan var ki... Ve bu basılan ilk kitabım olduğu için, hepsinden en azından bu seferlik bahsetmek istiyorum, o yüzden lütfen bana sabır gösterin.

Teşekkür etmek istediklerim...

İlk olarak ve herkesten önce, yazmaya başladığım ilk günden beri bana hoşgörü gösteren, beni teşvik eden ve destek veren üç muhteşem çocuğuma. Arada sıradaki “kendin pişir” akşam yemeği gecelerine anlayış gösterdiğiniz ve katlandığınız için ya da yazarken kendimden geçtiğimde açlıktan kıvranmamam için bana yiyecek içecek bir şeyler getirdiğiniz için teşekkür ederim.

Ruthie Knox’a, onu çılgın bir hayranı gibi takip etmeme rağmen, bana karşı uzaklaştırma emri çıkartmadığı, insanüstü güçler miras bıraktığı, en yakın arkadaşlarımdan biri haline geldiği ve olağanüstü bir tanıtım uzmanı olduğu için. Onsuz yazım bugünkü haline gelemezdi.

Ella Sheridan’a, harika bir arkadaş ve diğer olağanüstü

tanıtım uzmanım olduğu ve TMS’teki küçük sorumluluk grubumuzu ayakta tutarak, en ihtiyaç duyduğum zamanlarda istekli ve içten olmamı sağladığı için.

Jamie Burch’e, ay kardeşime, orijinal betaya, hikâyede geçen Lucie’nin bilekliğini yarattığı ve yıllar içinde bana dinlettiğı “Moon Love” için.

Jenni Bailey’ye, ilk yazar arkadaşlarımdan biri ve gözleri yerlerinden çıkacak gibi olmasına rağmen DotS okuyacak kadar hevesli bir beta olduğı için.

Daha önce hiç görmediğim öz ikiz kardeşim olduğundan şüphelendiğim Romantik Adam’a ya da diğer adıyla Remy’ye, beni desteklediğı ve düzenli olarak altıma işeyecek kadar beni güldürdüğü için.

Blog yazarlarına –özellikle Pat, Diane, Lexie, Kate, Michele, Nancy, Kerry, Lucie ve Julie’ye– tanıdığım en hoş insanlar ve şimdiye kadarki en iyi amig o kızlar oldukları için.

Twitter arkadaşlarımla Cara, Cari, Eldi, Serena, Amber, Del ve Charlotte’a, her zaman *retweet*leriyle beni pazarladıkları, acayip konuşmalarıyla beni güldürdükleri ve ilham için yarı çıplak resimler gönderdikleri için.

Bill Brandl ya da Resmi Olmayan Gina L. Maxwell Çiftçi Çocuk Hayran Kulübü Başkanı’na, birkaç yıl önce, henüz basılmamış olmasına rağmen kitapçıda çalışan zavallı hanıma ısrarla kitabımı yarım saatten fazla arattırdığı için.

Brock Miles’a, ardı arkası kesilmeyen e-postalarımı katlandığı ve ona sınırlı imkânlar vermiş olmama rağmen, beklentilerimi aşan son derece seksi internet sitemi yarattığı için.

Laura Coleman'a, olağanüstü metin yazarlığı yetenekleri ve internet siteme tamamen reddetmediğim bir slogan bulduğu için. Her şeyi anlatan bir slogan ve ona bayıldım.

Kim Anguiano'ya, beni olduğumdan çok daha güzel gösterdiği, yazar fotoğraflarım için bunu kamerasıyla resmettiği ve gördüğüm en iyi saç tasarımcısı olduğu için.

Ona kitap yazmakla ilgili çılgınca fikrimden bahsettiğimde heyecanlanan ve "Bunu yap!" diyen Marlene Teyze'me ve bana sekiz sene önce yazar olmam gerektiğini söyleyen Büyükanne Bisbee'ye. O zaman bu fikre gülmüş-tüm ama ilk tohumu atmış olan kişi muhtemelen oydu.

Dawn "Hayal Yıkan" McClure'a, dostluğu, acımasızlığı ve hayallerimdekini fark etmemi sağladığı için.

Editörüm Liz Pelletier'e, bana sadece kapıyı açmakla kalmayıp, aynı zamanda beni kutlamalarla Entangled ailesine soktuğu için. Yeteneğime olan sonsuz güveni beni daima şaşırtıyor ve samimiyetle umuyorum ki yazımla daima bunun hakkını verebilirim.

Muhteşem kitap kapağımı tasarlayan Heather Howland'a, inanılmaz yayımcım Jessica Estep'e ve bu kitapta emeği geçen Entangled çalışanlarına.

Tüm Maxwell Mob ailesine. Dünyayı ele geçirme çabalarımızda yaptığınız çalışmalar sayesinde sayımız artmaya devam ediyor. ;-)

Son olarak bana destek veren tüm arkadaşlarım, ailem ve takipçilerime. Harikasınız ve her birinize çok minnettarım.

Edebi Sevgilerle,

~ Gina Leigh ~

*Tenin derinlerinde
tutku tohumları vücut buluyor...*

Baştan Çıkarma Seansları

Sakatlığı nedeniyle şampiyonluk unvanını kaybetme noktasına gelen boksör Reid Andrews'un yolu, en yakın arkadaşının yıllardır görmediği fizik tedavi uzmanı olan kız kardeşi Lucie'yle kesişir.

Bu süreçte serpilip güzelleşen Lucie'nin de başka bir konuda yardıma ihtiyacı vardır. İçine kapanık ve özgüveni eksik genç kadının, uzun zamandır âşık olduğu adamı etkilemesi için dişiliğini keşfetmesi gerekiyor, bunu tek başına gerçekleştirmesi pek de mümkün görünmüyordur.

Bir yanda kariyerine son bir umutla tutunmaya çalışan yakışıklı ve oldukça çekici bir boksör, diğer yanda sevdiği adamı elde etmek için gözünü karartan bir kadın. İki insanın gizli bir anlaşma yapmalarının ve baştan çıkarma seanslarına başlamalarının vakti gelmiştir...

NOVELLA

/novellayayinlari

/novellayayinlari

17

